

கவிதை: "ஜின்னாவா" ஜாபுத்தீன்

யாஜ்பீன் காவியம்

மூலக்கதை: "ஜாஸூன்"

மன்ஜபீன் காவ்யம்

இயற்றியவர் :

“ஜின்னாஹ்”

மூலக்கதையாசிரியர் :

“ஹஸன்”

வெளியிடுவோர் :

அன்னை வெளியீட்டகம்

மருதமுனை

ஸ்ரீலங்கா

MAHJABEEN KAAVIYAM
(Tamil Epic)

By Dr. JINNAH SHERIFUDDIN

(C) All rights reserved

First published in December 1991

By
ANNAI VELIYEETAKAM
"TAMILAKAM"
MARUDAMUNAI, Sri Lanka

Printed by
MILLATH PRINTERS
16, Appu Maistry Street,
MADRAS-600 001

இந்தப் பூ

தாதைவழி கற்றேன்

தமிழ்

தன்னணைப்பால்

ஓதுகவி ஓர்ந்தே

உயர்த்தி விட்ட

தாதை நிகர்த்து)

என் அகத்தே வாழும்

உயர் எஸ்.டி.

சிவநாயகரின்

பொன்மனத்திற் சூட

இந்தப் பூ

★ ★ ★

இந்நூல் 15.02.1992ல், புதுக்கோட்டையில் நடைபெற்ற
முதலாம் இஸ்லாமியத் தமிழ்ச் சிற்றிலக்கிய மாநாட்டில்
வெளியிடப்பட்டது.

சான்றுரைக்கும் சாற்றுக்கவி

கன்னிகட்டல் சரந்தொடுத்தல் கன்னியரும் செய்வர்
கவினார்ந்த மாலைகட்டக் கலைத்திறனார் வேண்டும்
வண்ணமிகு தனிப்பாடல் வரைதலெளி தாகும்
வகையுறக்கா வியம்படைக்க மாகவிஞன் தேவை
பண்ணயரும் பாப்புதிய சொற்கள்தனைக் கொண்டு
பாங்குறவே 'மஹ்ஜபீன்' நற் காவியமாம் இஃதை
திண்ணியதாய்ச் செழுந்தமிழில் முன்னூலில் உள்ள
சீர்த்திசற்றும் பிசகாமல் படிப்பவரின் நெஞ்சில்

*

பதியும்படி பாமரரும் படிக்கும்படி எளிமை
பரவும்படி புகழும்படி பாடிமகி ழற்கு
விதிவழுவா திலக்கணங்கள் மேவும்படி உவமம்
வதியும்படி அணிநலங்கள் உயரும்படி கற்றோர்
அதிசயித்தே வியக்கும்படி அடிதோறும் தேனா
றோடும்படி உன்னதமாப் புலவனிவன் என்றே
மதிமிகுந்தோர் வாழ்த்தும்படி மன்னுபுக ழிலங்கை
'மணிக்கவிஞன்' ஜின்னாசர் புதினென்னும் இளைஞன்

*

தந்துள்ள காவியத்தைத் தமிழ்கூறும் உலகம்
தனில்வாமும் இளங்கவிஞர் கற்றிடுதல் வேண்டும்
சிந்தையள்ளும் காவியங்கள் செய்துள்ள முன்னோர்
சிரந்தாமும் இன்னூலில் இவனாளு கின்ற
சந்தங்களில் துள்ளுகின்ற ஓசைநயம் கேட்கின்
சான்றுரைப்பேன் இவன்பாடல் காலத்தை வெல்லும்!
முந்துபுகழ்ச் சொல்லல்ல முற்றிலுமீ துண்மை
முத்தமிழ்வித் தகன்ஜின்னா சர்புதிநீ வாழ்க!

*

கவி. கா.மு. ஷரீப்

பன் நூலாசிரியர்

பேரறிஞர் : **அப்துற்-றஹீம்** அவர்கள்

மனமுவந்தளித்த

வாழ்த்துப்பா

ஜின்னாஹ் ஷரீபுத்தீன் செந்தமிழ்ப்பா வின்சளையை
என்நா தனில்வைத்து யான்சுவைத்தேன்—என்விந்தை !
சின்னேரம் செல்லுமுன் சீரமுதத் துண்டமதாய்
என்நாவும் ஆயிற் றினிது

மன்னவனாம் பாஸ்கரன் மண்ணுள் மறைந்ததன்பின்
அன்னோன் தவிசில் இவன் அமர்ந்தான்—என்விந்தை !
அன்னோன் சபாஷென்றே அன்பாய் முதுகுதட்ட
இன்னோன் இயற்றுங் கவி.

ஜின்னாஹ் ஷரீபுத்தீன் செய்யுள் சிறப்பதனை
என்எழுது கோலதனால் யான்எழுத—என்விந்தை !
என்பாவை விஞ்சி இனிதே அவன்புகழை
மன்பூ முழங்குமவன் பா.

சென்னை.

அப்துற்-றஹீம்
18-10-1989

பேராசியர் அல்ஹாஜ்

டாக்டர் ம. மு. உவைஸ் அவர்களின்

வாழ்த்துப்பா

அருளால் அன்பால் அகிலம் ஆளும்
உருவிலன் உனக்கே உரித்தாம் புகழெலாம்
நானிலம் நலம்பெற நல்வழி நாட்டிய
மாநபி தமக்கும் மரபினர் தமக்கும்
சாற்றுதும் சலவாத் சலாமும் சார்ந்திட
போற்றுதும் பெர்பவர்ப் பொற்பதம் பொலிபுற
ஆட்சித் திறமையும் கருணைப் பெருக்கும்
மாட்சிப் பெருமையும் மாண்புறு கொடையும்
வீரமாம் வாழ்வும் விழுமிய பண்பும்
சேரவே அமைந்த சீர்பெறு செல்வர்ப்
சிலுவைப் போரைச் சிறப்புற நடத்திப்
பலவாம் வெற்றிகள் பாங்காய் ஈட்டி
போர்க்களப் பகைவன் போரினில் நோயுறின்
தீர்க்கவே தீங்கினை ஈடுபடும் சிந்தையர்
தனிப்பெருந் தலைவர் சுல்தான் சலாஹ்தீன்
நனிபுகழ் ஆட்சி நடத்தும் சமயமதில்
அழகி மஹஜபீன் அருமை மங்கைதன்
எழிலுறு வாழ்க்கையை ஏற்பாம் மையமாய்
வையகம் புகழும் வளமார் ஹஸனாம்
சையது முகம்மது நற்பெயர் பூண்டோன்
புனைந்துரை காதைகள் புகுத்தினர் பற்பல
நினைவில் நிதமும் நிலைத்து நிற்கவே
வடித்தனர் அவற்றை வளமாம் கவிதையில்
துடிப்பும் துணிவும் தோழமைப் பண்பும்
ஒருங்கே அமைந்த ஒப்பில் கவிஞர்
மருத்துவத் துறையில் மலிபுகழ் அறிஞர்
கவிமணி சரீப்தீன் கண்மணிப் புதல்வர்
கவினுறத் தோன்றிய கலைவலார் ஜின்னா

கவிவளம் ததும்ப கலைவளம் மிளிர்
 நவரசம் நல்க நற்கவை நயக்க
 சொன்னயம் பொருணயம் ஒலிநயம் பொங்கும்
 நன்னயம் நனிமிக நற்பா நவின்றே
 மானிலம் போற்றிட மஹ்ஜபீன் காவியம்
 நானிலம் நாடிட நாட்டினர் நன்றே
 செறிவளம் பொருளால் நெறியாம் சொல்லால்
 முறையாம் அமைவால் முதன்மையாம் நடையால்
 நிறையாம் பண்ணால் நிலையாம் ஒழுக்கால்
 மறைமுறைப் பயிற்சி மனநிலை பெற்றிட
 விதிமுறைக் கியைய விருத்த யாப்பினில்
 மதிநலம் விளைத்திட மதிவலர் மெச்சிட
 பயின்றோர் புகழ்ந்திட பாரோர் பரவிட
 இயற்றினர் பாக்கள் எளிதாம் பாணியில்
 கவிதை அனைத்தும் கரைபுரண் டோடிப்
 புவியோர் யாவரும் பூத்திட மகிழ்ச்சி
 பண்டிதர் முதலாய்ப் பாமரர் ஈறாய்
 எண்டிசை யோரும் ஏற்புடைத் தென்றே
 போற்றிப் புகழ்ந்து படித்துப் பயன்பெற்
 ஏற்றிடல் நன்றே பேணியே மரபினை
 உணர்வை ஊட்டிடிண் உளமது உவக்கும்
 பணத்தைச் செலுத்திப் பெற்றிடிண் பாவளம்
 நிறையும் வாய்ப்பை நிறுவலாம் நிலைக்கவே
 இறைநெறி இயம்பும் இன்கவித் திரட்டினை
 உலகம் வைகலும் சுவைத்திட
 மலர்கவே மனதினில் மஹ்ஜபீன் காவியமே.

முன்னுரை

அருமை நண்பர், கவிஞர் டாக்டர் ஜின்னா ஷரீபுத்தீன் அவர்களின் உயரிய இலக்கியப் படைப்பான "மஹ்ஜபீன் காவியம்" என்னும் நூலுக்கு நான் ஒரு 'வசன நூல்' எழுதியுள்ளேன்!

காவியங்களுக்கு, வசன காவிய நூல்கள் எழுதும் முறையைத் தோற்றுவித்தவர்களே தமிழக முஸ்லிம்கள் தாம். "தமிழில் உரை நடையை வளர்த்தவர்கள் முஸ்லிம்களும் கிறித்தவர்களும். அவர்கள் தத்தம் சமயக் கருத்துக்களை மக்களிடையே பரப்புவதற்காக அவ்வாறு செய்தார்கள்" என்னும் கருத்துப்பட, தமிழறிஞர் மயிலை சீனி. வேங்கடசுவாமி அவர்கள் "பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழ் இலக்கியம்" என்னும் தமது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். சீறாப்புராண வசன காவியம் வெளிவந்தபிறகே கம்பராமாயண வசனம் போன்ற நூல்கள் வெளிவரலாயின என்னும் செய்தி இக்கூற்றை உறுதிப்படுத்தும்.

சீறா வசனத்தைத் தொடர்ந்து சின்ன சீறா, புதூகுஷ்ஷாம், திருமணி மாலை, இறவுசுல்கூல் படைப்போர் முதலான காப்பியங்களுக்கு வசனநூல்கள் இயற்றப்பட்டன.

காப்பியங்களுக்கு வசனங்கள் எழுதுவதோடு, உரை நடை நூல்களை காவியமாக்கும் பணியையும் முஸ்லிம்கள் புலவர்கள் மேற்கொண்டுள்ளனர். இலங்கை கசாவத்தை ஆலிம் புலவர் அப்பா அவர்கள் எழுதிய பத்குல் மிகர் பஹனஷா வசன காவியம் என்ற நூலைக் காப்பியமாக்கினார், நாகூர் குலாம் காதிரு நாவலர் அவர்கள். ஆனால் அக்காப்பியப் புலவரின் மறைவு காரணமாக, அது அச்சேறாமலேயே மறைந்து போய் விட்டது. அதில் ஒரே ஒரு பாடல் மட்டும் கிடைத்துள்ளது.

இஸ்லாமியத் தமிழ்ச் சிற்றிலக்கியங்களுள் பல, அம்மாணை போன்ற மக்கள் இலக்கியமாக இருந்து காப்பிய

வடிவம் பெற்றதுண்டு. உதாரணம், வண்ணக் களஞ்சியப் புலவரின் தீன் விளக்கம். “இபுறாகீம் சாகிபு படைப் போர்” என்றும் “ஏர்வாடி தர்கா அம்மாணை” என்றும் அழைக்கப்பட்ட நூலை அடிப்படையாகக் கொண்டே, தாம் “தீன்விளக்கக் காப்பியம்” இயற்றியதாக வண்ணக் களஞ்சியப் புலவரே கூறியுள்ளார். அதற்கு நேர் மாற்றமாகவும் நடந்ததுண்டு. ‘நாளெட்டில் வென்றான்’ பீருகான் புலவர் இயற்றிய காப்பியத்தை வண்ணக் களஞ்சியம் நாடகமாக்கினார். அத்துல் காதிற்றுப் புலவர் இயற்றிய மலுக்குமுலுக்கு ராஜன் காவியத்தை அம்மாணைப் பாடல் களாக இயற்றினார், பேட்டை ஆழர் அத்துல் காதிற்று சாகிபு.

இப்போது வெளிவரும் “மஹஜபீன் காவியம்” நூலுக்கு, அதற்கு 38 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்ட மஹஜபீன் நாவல் எப்படி வசன நூலாக அமைய முடியும் என்ற கேள்வி எழலாம். அடுத்த தலைமுறையின் இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் அப்படித் தான் குழப்பமடைவார்கள் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. அந்த அளவுக்கு கவிஞர் ஜின்னா அவர்களின் “காவியம்” மூலத்தன்மைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. அப்படி யாரும் நினைத்தாலும் அதைப் பற்றி நான் பெருமைப்படவே செய்வேன். இது உண்மை. வெறும் வார்த்தைகளன்று.

கவிஞர் ஜின்னா அவர்களின் இரு கவிதைத் தொகுப்பு நூல்களை அச்சிடும் பொறுப்பை நான் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஏற்றுச் செய்து முடித்தேன். அப்பொழுது அவருடைய மேதையையும் கவித்திறனையும் உணர்ந்து மகிழ்ந்தேன். காப்பியங்கள் இயற்றக் கூடிய தகுதி அவருக்கு உண்டு என்ற எண்ணம் எனக்கு அப்போது தோன்றியது.

இலங்கைப் பேரறிஞர் சிவநாயகம் ஐயா அவர்களும், தமிழ்நாட்டு இஸ்லாமியப் பேரறிஞர் எம்.ஆர்.எம். அத்துற -றவீம் ஹாஜியார் அவர்களும் அந்த எண்ணத்தை அவர் உள்ளத்தில் விதைத்த உண்மை இப்போதுதான் எனக்குத்

தெரிய வருகிறது. அந்த எண்ணம் வளர்ந்து உருப்பெற்றது. வியப்புக்குரியதல்ல. ஆனால் அதை நிறைவேற்றுவதற்காக அவர் நான் எழுதிய முதல் சரித்திர நாவலான ‘மஹஜபீன்’ கதையைத் தேர்ந்தெடுத்ததுதான் எனக்கு வியப்பையளிக்கிறது! இதன் மூலம் என் எழுத்துக்குக் கிடைத்திருக்கும் பெருமையை எண்ணி இறும்பூது எய்துகிறேன். எனக்குக் கிடைத்த இலக்கியப் பரிசாக இதனை நான் கருதுகிறேன். எனது ‘சிந்து நதிக்கரையினிலே!’ என்னும் சரித்திர நாவலுக்கு தமிழக அரசின் முதற்பரிசு கிடைத்த போது எனக்கேற்பட்ட மகிழ்ச்சியைவிடக் கூடுதலான மகிழ்ச்சியை இது எனக்கு அளிக்கிறது. புகழனைத்தும் அல்லாஹ்வுக்கே!

கவிஞர் டாக்டர் ஜின்னாஹ் அவர்களின் அருமைத் தந்தையார் புலவர் மணி ஆ.மு. ஷரீபுத்தீன் ஹாஜியார் அவர்களை நான் நெடுங்காலமாக அறிவேன். அவர்கள்பால் எனக்கு மிகப்பெரும் மதிப்புண்டு. அவர்கள் படைத்துள்ள பல கவிதை நூல்களையும் படித்து மகிழ்ந்திருக்கிறேன். அவர்கள் ஓர் ஒப்பற்ற உரையாசிரியரும் ஆவர் என்பதை, “புதாருஷ்ஷாம்” காப்பியத்திற்கு அவர்கள் தந்துள்ள உரைநூல்களைப் படித்தவர்கள் உணர்ந்திருப்பார்கள். முதுபெரும் கவிஞரான அப்பெரியாருக்கேற்ற குமாரராக டாக்டர் ஜின்னாஹ் அவர்கள் விளங்குவதும் நினைந்து மகிழ்த்தக்கதாக்கும்.

இக்காவியத்தில் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்து நிற்பது அதன் எளிமையும் இனிமையும். மற்ற சிறப்புகளைப் பற்றி நான் சொல்ல ஆரம்பித்தால் மூலக்கதைக்கும் எனக்கும் உள்ள தொடர்பு காரணமாக அது “தற்புகழ்ச்சி”யாகக் கருதப்படவும் கூடும் என்பதால், கவிஞருக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொண்டு இவ்வுரையை இத்துடன் நிறுத்திக் கொள்கிறேன்.

வாழ்க கவிஞர் ஜின்னா அவர்களின் கவித்திறம்! எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ் நம் கவிஞருக்கு அனைத்து நலன்களையும் வழங்கியருள்வானாக. ஆமீன். வல்ஸலாம்.

“ஹஸன்”

என் எழுதினேன்...?

அன்று—

1988-ஆம் ஆண்டின் டிசம்பர் மாதத்தின் ஒரு மாலைப் பொழுது...

“சிந்தாமணி” பண்ணை வளர்த்த எழுத்தாளர் எஸ். ஐ. நாகூர் கவி அவர்களோடு “சிந்தாமணி” பிரதம ஆசிரியர் உயர்திரு எஸ். டி. சிவநாயகம் ஐயா அவர்களைக் காண காரியாலயத்திற்கு சென்றிருந்தேன்.

அன்போடு வரவேற்று அமரச் செய்தார்கள். தட்டச்சுப் பிரதிகளாக இருந்த எனது “பாலையில் வசந்தம்”—“முத்துநகை” ஆகிய இரண்டு நூல்களையும் அவர்கள் கையில் பார்வைக்குத் தந்தேன்.

புரட்டிப் பார்த்த அவர்கள். “இவைகள் அனைத்தையும் நான் படித்துள்ளேன், சிந்தாமணியில் வெளிவந்தவை தாமே” என்று கூறி, சில கவிதைகளைச் சுட்டி, தனது அபரிமிதமான நினைவாற்றலுக்கும் சாட்சியம் கூறினார்கள்.

தொடர்ந்து, “நீங்கள் பாரதிதாசனார், சாரண பாஸ்கரனார் போன்றோரின் கவிதைகளைப் படித்திருக்கின்றீர்களா? உங்கள் கவிதைகளில் அவர்களின் சாயல் தொனிக்கின்றதே” என்றார்கள்.

பதிலுக்கு நானும், “பாரதிதாசனின் கவிதைகளைப் படித்ததில்லை” என்றும், “சாரணபாஸ்கரனின் ‘யூசுபு-சலைகா’வைப் படித்திருக்கிறேன்” என்றும் சொன்னேன்.

ஐயா அவர்கள் பாரதிதாசனின் எல்லாக் கவிதைத் தொகுதிகளையும் வாங்கிப் படிக்கும்படியும், குறிப்பாக ‘பாண்டியன் பரிசு’வைப் படிக்க வேண்டுமென்றும், அது போன்று ஒரு கவிதை நூல் செய்யவேண்டுமென்றும் எனக்கு மிக அன்போடு கூறினார்கள். அதுவே என் நெஞ்சில் ஊன்றப்பட்ட விதையாயிற்று.

எனது நூல்களின் பிரசுரங்களுக்காக நான் தென்னகஞ் சென்ற போதெல்லாம் பாரதிதாசனின் கவிதைத் தொகுதி

களைத் தேடிச் சேகரித்தேன். ஆனால்—“பாண்டியன் பரிசு” மட்டும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

எனது பயணங்களின்போது நான் பேரறிஞர் அப்துற்-றஹீம் அவர்களைச் சென்று சந்தித்து வருவேன். அவர்கள் எழுதும் “நபிகள் நாயகம்” என்ற காப்பியத்தின் பாக்களை அவர்கள் படிக்க, நான் கேட்டு மகிழ்ந்ததுண்டு.

ஒரு முறை எனது நூல்களின் பிரதிகளை முன்னரே அவர்களுக்கு அனுப்பி விட்டு, அவர்களின் ஆசி பெறச் சென்றிருந்தேன்.

என்னை வாழ்த்தி, இந்த நூலில் நான் சேர்த்துக் கொண்டுள்ள பேரறிஞரின் வெண்பாக்களை என்னிடம் கையளித்து விட்டு, தனது சகோதரர் கவிஞர் முஸ்தபா அவர்களும் உடனிருக்க என்னிடம் இப்படி கேட்டார்கள்.

“நீங்களும் ஒரு சிறு காப்பியம் செய்யலாமே!” என்று. நான் அதிர்ந்து போனேன். “என்னால் அது முடியுமா?” என்றேன் “ஏன் முடியாது. அது உங்களால் முடியும்” என்றார்கள், ஏக காலத்தில் சகோதரர்கள் இருவரும். “முயலுங்கள்” என உற்சாக மூட்டினார்கள். “இன்ஷா அல்லாஹ்” எனக் கூறிவிட்டு நான் விடைபெற்றுக் கொண்டேன்.

1990-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் கீழ்க்கரையில் நடந்த அனைத்துலக ஐந்தாவது இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சி மாநாட்டில் கலந்து கொள்ளச் சென்றிருந்த போது, வீதியோரப் புத்தகக் கடைகளை நானும் நண்பர்கள் நாகூர் கனியும், அல் அசுமத்தும் நோட்டமிட்டு வரும் போது தற்செயலாக ஒரு பழைய “பாண்டியன் பரிசு” நூலினைக் கண்டேன். கேட்ட விலை கொடுத்து வாங்கி வந்தேன்.

இலங்கை மீண்டதும், அதனைப் படித்துப் பார்த்தேன். இலகு நடையில் பாரதிதாசன் அவர்கள் அதனை எழுதியிருந்தார்கள். அப்போது எனது நெஞ்சத்தில் ஓர் ஆசை துளிர் விட்டது.

1988-ல் எனது மதிப்பிற்குரிய ‘சிந்தாமணி’ ஆசிரியரும், இந்நாட்டின் பிரபலமான பத்திரிகையுலக

ஜாம்பவானுமாகிய திரு. எஸ். டி. சிவநாயகம் ஐயா அவர்கள் ஊன்றிய வித்தும், பேரறிஞர் அப்துர்-றஹீம் அவர்கள் இட்ட உரமும் என் நினைவில் நிழலாடின. பெரிதாக இல்லாவிடினும் ஒரு சிறிய முயற்சியைதானும் செய்து பார்க்க எண்ணினேன்.

கதைக்காக நான் எண்ணியபோது பல சிந்தனைகள் என் மனதில் ஓடின. நானே ஒரு கதையைப் படைத்து, அதைக் கவிதையாக்கலாமா என எண்ணினேன். கம்பன்-காளிதாசன்-மில்டன் - ஷேக்ஸ்பியர் போன்ற பெருங்கவிஞர்களெல்லாம் மக்களிடம் ஏற்கனவே பரிச்சயமாக இருந்த கதைகளை வைத்துக் கொண்டே காவியங்கள் படைத்தனர் என்ற கருத்து என் மனதிலும் மேலோங்கி எழுந்தது. புதியதொரு கதையைவிட, மக்கள் மனதில் பெருமளவு இடம் பிடித்துக் கொண்ட புகழ்பூத்த கதைகளில் ஒன்றைப் பாடுவது நல்லது என்று முடிவுக்கு வந்தேன்.

அப்படித் தேடும்போது மஹ்ஜீன் நெஞ்சில் நடமிட்டாள். கதாசிரியர் "ஹஸன்" அவர்களின் எல்லா நாவல்களையும் எனக்கு அவர்கள் அன்பளிப்பாகத் தர, நான் படித்திருக்கிறேன். அவற்றுள் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான "மஹ்ஜீன்" என் கவிதைக்கு கருவாகப் பெற தீர்மானித்தேன். அனுமதி வேண்டியும் எழுதினேன்.

இரண்டு மூன்று மாதங்களாக எவ்வித பதிலும் எனக்குக் கிடைக்க வில்லை. என் முயற்சியை நான் மறந்திருந்தபோது, ஒரு நாள் தனது மகனின் திருமண அழைப்பு போடு ஒரு கடிதமும் அனுப்பியிருந்தார்கள் "ஹஸன்" அவர்கள். அதில் குறிப்பிட்டிருந்த சில வரிகளை இங்கே தருகிறேன்.

"...உடல் நலமின்மையாலும், வேலைப் பளுவினாலும் கடிதம் எழுதத் தாமதமாகியதைக்" குறிப்பிட்டு, "மஹ்ஜீன்" கதை தமிழில் சிறு காப்பியமாக உருப் பெறுவதறிந்து மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். ஆமாம், அதற்கு அனுமதி என்று ஒன்று தேவையா என்ன? தங்களுக்கு சகல உரிமைகளும் உண்டு" என்று எழுதியிருந்தார்கள்.

கடிதம் கண்டதும் எனக்கு மிக்க உற்சாக மேற்பட்டது. மறுநாளே வைகறைத் தொழுகையின் பின்னர் என் முயற்சியைத் தொடங்கினேன். சரியாக இரண்டு திங்களில் அறுநூறு கவிதைகளை எழுதி முடித்தேன். 1991-ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாத ஆரம்ப நாட்களில் என் நண்பர் கவிஞர் அல்-அசுமத் அவர்களின் உதவியோடு அனைத்தையும் செப்பனிட்டு பிரதி செய்து முடித்தேன்.

நூலை எழுத ஆரம்பத்திலிருந்தே என் இலக்கிய வாழ்வுக்கு உறுதுணையாக இருந்துவரும் சகோதரர் "காத்திபுல் ஹக்" (சத்திய எழுத்தாளர்) எஸ். ஐ. நாகூர் கனி அவர்கள் உற்சாகம் தந்து கொண்டே இருந்தார்கள். இந்த இருவருக்கும் நான் என்றும் நன்றியுடையவன்.

"மஹ்ஜீன்" கதையினை கவிதைகளாக்க நான் அதிகம் சிரமங் கொள்ளவில்லை. "ஹஸன்" அவர்களின் கவிதைப்பாங்கான வசனங்கள் எனக்கு மிக உதவின. அவர்களது வரிகள் சிலவற்றை எனது கவிதைகளின் அடிகளாகக் கூட, நான் கையாண்டிருக்கிறேன். சிறிதும் ஓசை குன்றாது, கவிதைக்கு அவை சிறப்பாக பொருந்தின. இது "ஹஸன்" அவர்களின் எழுத்தாற்றலுக்கு ஒரு சான்றாகும்.

"மஹ்ஜீன்" கதையில் எங்கும் நான் ஒரு சிறு மாற்ற முஞ் செய்யவில்லை. ஆயினும் தேவைக்கேற்ப, பல இடங்களில் எனது கற்பனைக்கும் இடந்தந்துள்ளேன்.

மிகக் குறுகிய காலத்தில் இதனை பிரசுரித்துவிய மில்லத் பிரிண்டர்ஸ் மீரான் அவர்களுக்கும் இதற்கான அழகான முகப்போவியம் ஒன்றினை வரைந்தளித்த ஓவியர் மணியன் செல்வம் அவர்களுக்கும் என் நன்றியை சமர்ப்பித்துக் கொள்கிறேன்.

தாய்த் தமிழகம் தந்த கருவுக்கு சேய்த் தமிழகம் செய்துள்ள கவியருவ முயற்சியை தமிழுலகம் நிறைந்த மனத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதே எனது அன்பான வேண்டுகோளாகும்.

12, பழைய வைத்திய வீதி,
தெகிவளை,
இலங்கை
20-12-1991

- "ஜின்னா ஹ்"

சமர்ப்பணம்

தாதைவழி கற்றேன் தமிழென்னைத் தன்னணைப்பால்
ஓதுகவி யோர்ந்தே யுயர்த்திவிட்ட—தாதைநிகர்த்
தென்னகத்தே வாழுமுய ரெஸ்டிசிவ நாயகரின்
பொன்மனத்திற் சூடவிந்தப் பூ.

இதயம் வாழ்த்துகின்றது

இக்கவிதை நூலை இயற்ற நினைந்தேமுன்
தக்க கருத்தறிய வென்னினையான்—ஓக்குமுயர்
“காத்திபுல் ஹக்” எஸ்ஐநா கூர்கனியோ டேகலந்தேன்
வாழ்த்தியெனை யூக்குவித்தார் வாழ்த்து.

கூடி யிருந்தே குறைகளைந்து சீர்செய்ய
நாடினே னென்நண்பர் நற்றமிழில்—பாடவல்ல
பாவலராம் “அல்-அஸுமத்” பல்துறையில் வல்லவர்க்கு
நாவினிக்க நானுரைப்பேன் நன்றி.

மாமன்னர் ஸலாஹுத்தீன்

மன்னர் ஸலாஹுத்தீன் மாண்புதனைக் கூறிடவே
சொன்னார் “ஹஸன்” மஹஜ பீன்காதை—ஜின்னாஹ்
ஷரிபுத்தீன் செய்தேன் கவிகளக் காதை
புரியுந் தமிழ்கொண்டே தான்

அஞ்சாத நெஞ்சரமும் ஆட்சித் திறனும்நேர்
வெஞ்சினத்தை வெல்லுங் கருணையையும்—மிஞ்சிடவே
அள்ளிக் கொடுக்கும் அருங்குணமுங் கொண்டவராம்
வள்ளல் ஸலாஹுத்தீன் வேந்து

வைதாரை வாழவைத்தார் வாளேந்தி வந்தபேன்
கைதானோர் தம்மிற் கருணைகொண்டார்—மெய்யே
பொருதவந்த மன்னனுயிர் போமென்ற நோய்க்கும்
பரிகாரஞ் செய்தபெரு மான்

பெருந்தன்மை பண்பாடு போர்க்களத்தி லன்னார்
அருகிருந்த தென்பராய் வாளர்—சரியாகாப்
பேரார் ஸலாஹுத்தீன் போலுமொரு மன்னரிந்தப்
பாருலகில் வாழ்ந்தா ரெனின்

பொன்னும் மணியும் பெருந்திருவுங் கையிருந்துந்
தன்னளவில் வேண்டா திறைவழியில்—தன்னையுமோர்
இல்லாதார் போன்றுமவர் எண்ணிவாழ்ந் தாருலகஞ்
சொல்லுமவர் பேர்புகழைச் சூழ்ந்து.

இறை துதி

புலவர் மணியென்றே பேர்கொண்டார் தாதை
புலவர் மணிபெரிய தம்பி —புலமைக்
களித்த புகழாரம் பெற்றவர்க்குப் பிள்ளையென
அளித்தாய் பெருமை யுனக்கு.

சீராக எம்குடும்பஞ் செல்ல வுழைப்பதுடன்
ஊரார்க்கு முற்ற துணையாகப்—பாராள்வோய்
தந்தாய் பெருங்கொடையாய்த் தாயாய்ஷா-தம்மையெமக்
குன்றனுக்கே நன்றிபுகல் வேன்.

கற்றாய்ந் தொழுகிடவிக் காசினியில் நல்லாசான்
பற்பலரைத் தந்தாயிப் பார்போற்ற—உற்றவழி
காட்டவுய ரெஸ்டிசுவ நாயகரைத் தந்தவனே
தேட்டமெலா முன்னருளாற் றான்

நல்ல மனையாள் நலஞ்சேர்க்கும் நன்மக்கள்
தொல்லையிலா வாழ்வுஞ்சேர்த் தேயளித்தாய்
—வல்லோனே
நல்லனவாய் இன்னுமின்னு நல்குகிறாய் தூயோனே
எல்லாப் புகழும் உனக்கு

எண்ணிரண்டாய்த் தந்தா யுடன்பிறப்பை என்றனுக்கே
மண்ணி லதுவுமொரு பேறாகக்-கண்ணிரண்டைப்
போலு மெங்கள் பெற்றோரைப் பேணுகின்ற
மேலவனே நன்றி யுனக்கு [பிள்ளைகள்நாம்

நல்ல மனங்கொண்ட நண்பரினைத் தந்தாய்நீ
எல்லாமே வல்ல இனறையோனே—சொல்லுகவி
கற்றோர் தமக்குமிக் காசினியில் மற்றோர்க்கும்
உற்ற துணைசெய்வாய் உவந்து

“மஹ்ஜபீன்”

மூலக்கதை ஆசான் செய்யதுமுஹம்மது “ஹஸன்”

மூலநற் காதை தந்த முதுபெரு மறிஞர் தம்மை
ஞாலமே யறியுஞ் செய்யும் நற்றமிழ்ப் பணிக ளாலே
சாலவே பொருந்து மிந்நூல் தன்னிலு மவரைக் கூறல்
காலத்தால் மறக்க வொண்ணா “ஹஸன்” எனும் நாமத்
தோரே

தென்னக முஸ்லிம் மாந்தர் தாய்மொழி தமிழுக் கீந்த
தன்னிக ரில்லா ஞானத் திருவெலாம் மறைக்கப் பட்டே
வன்மனங் கொண்டோர் வார்த்தை விளம்பிடா
திருக்குங் காலை
உண்மையை உலக மொப்ப உதவிய “ஹஸன்”பேர் வாழி

செல்லரித் திற்றுப்போன சிறந்தநற் றமிழ்நூல் தேடிச்
சொல்லுக்குச் சொல்வி டாது சேர்த்தெடுத்தேப தித்துச்
செல்வங்கள் இவைநம் முன்னோர் செந்தமிழ் மொழிக்குத்
தந்த
பல்வகைப் பரிசா மென்னும் பேர் “ஹஸன்” நீடு வாழி

செந்தமிழ் நாடாண் டோர்கள் சிறந்ததோர் நாவ லென்றே
“சிந்துந திக்க ரையி” லெனுமவர் நெடுங்கா தைக்குத்
தந்தனர் பரிசி லன்னார் சாதனைக் கொன்றே போதும்
இந்தநூற் கதையி னோடே இனும்பல “ஹஸன்”செய்
தாரே

நன்றிகொன் றார்க ளாவோம் நாம் “ஹஸன்” பணிம
றந்தால்
என்றும்ந் நாமம் வாழும் இசுலாமுந் தமிழு மொன்றாய்த்
தொன்றுதொட் டிருத்தல் போலுந் தொடருநாள் வரையு
முண்மை
என்றனின் நன்றி தம்மை இந்நூலாற் சமர்ப்பித் தேனே

காப்பு

சுல்தான் ஸலாஹுத்தீன் தூயவுய ராட்சிதனைச்
சொல்வா மெனவுன்னிச் செய்கவிதை—வல்லோனே
எல்லோரு மேற்கு மியல்புடைத்தாய் வந்தமைய
நல்லருளைத் தந்திடநீ நாடு

*

தூய தமிழ்நெஞ்சிற் றோன்றத் திருவருளைத்
தூய விறையேநீ தந்துதவி—வாயாரப்
போற்றும் படியிந்நூல் பேர்பெறவே எந்தனுக்கே
ஆற்றலையுந் தந்தருளு வாய்.

*

அவைபடக்கம்

பொன்னும் மணியும் பெரும்பொருளும்
பெறவரு மெவர்க்கும் ஈவோர்போல்
தன்னையு மெண்ணித் தானஞ்செய்
தரித்திர னொப்பத் தானேநான்
கன்னற் றமிழிற் கவிசெய்யும்
கற்றறி வாளர் வாழ்புவியில்
தன்னிலை யுணர்ந்துந் தானிந்தத்
தமிழ்க்கவி தந்திடப் போந்ததுவே

அணிந்துரை

டாக்டர் சிலம்பொலி சு. செல்லப்பன்
(முன்னாள் இயக்குநர், தமிழ்வுளர்ச்சிக் கழகம்;
முன்னாள் இயக்குநர், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்)
மஹ்ஜபீன் புதினம்

எகிப்தியப் பேரரசர் சுல்தான் ஸலாஹுத்தீனின்
ஆட்சிக்காலம் இசுலாமிய வரலாற்றில் தனிச் சிறப்
புடையது. இவர் கிறித்துவச் சிலுவைப் போர்வீரர்களை
வெற்றிகண்டு கி. பி. 1193-ல் ஜெருசலத்தைக்கைப்பற்றி
னார். அப்போது ஜெருசலத்தில் கைடி லுள்ளான் என்
பவன் கிறித்துவப் பேரரசனாயிருந்தான். ரேமாண்டு
என்பவன் திரிபோலியிலும், ரீனாட் என்பவன் கரக் நாட்
டிலும் கிறித்துவச் சிற்றரசர்களாக ஆண்டுவந்தனர். கிறித்
துவப்பேரரசரும் சிற்றரசர்களும் முசுலிம்களுக்கு எண்ணற்ற
கொடுமைகளை இழைத்து வந்தனர். பொறுமைக்கும்
எல்லையுண்டல்லவா? எல்லையற்றிய கொடுமைகளுக்கு
முடிவு காண சுல்தான் ஸலாஹுத்தீன் பொங்கியெழுந்து
கிறித்துவர்களை அடக்கி வெற்றி கண்டார். இந்த வர
லாற்றுப் பின்னணியைச், சிறிதும் மாற்றாது, இதனூடே
காதல், வீரம், அன்பு, தியாகம், பெருமிதம் ஆகிய பண்புகள்
இழைந்தோடச் சில கற்பனைப் பாத்திரங்களை உலவவிட்டு
இசுலாமிய அறிஞரும் பேரெழுத்தாளருமான திரு. ஹஸன்
அவர்கள் மஹ்ஜபீன் என்னும் வரலாற்றுப் புதினத்தை
யாத்துள்ளார். அதன் ஐந்தாவது பதிப்பு இப்போது வெளி
வந்துள்ளது.

புதினக் கதை

மஹ்ஜபீன் என்னும் இசுலாமிய நங்கையை ரேமாண்டு
மன்னன் கைது செய்து பெண்டாள நினைத்தான். அவன்
மனைவி அரசி மேரியாவின் தலையீட்டால் மஹ்ஜபீன் விடு
தலை செய்யப்பெற்று அவள் தந்தையுடன் கரக் நாட்டிற்கு
அனுப்பப்பட்டாள். கரக் மன்னன் ரீனாட் பெரும் கொள்
ளைக்காரன்; ஒழுக்கக் கேடன். தன் நாட்டு எல்லையில்

மஹஜபீனைக் கண்ணுற்ற அவன் அவளைப் பற்றி இழுத்த போது அவளும் அவள் தந்தையும் எழுப்பிய அவலக் குரல் கேட்டு அஷ்ரப், அஹ்மத் எனும் இரு வீரர்கள் எதிர்பாராது வந்து அவர்களைக் காப்பாற்றி ரீனாட்டை விரட்டினர். அவ்விருவரும் திமிஷ்கிலிருந்து ஹஜ்ஜுக்குச் சென்ற கூட்டத்தைச் சார்ந்தவர். உயிர் நண்பர்கள். மஹஜபீனையும் அவள் தந்தையையும் தங்கள் கூட்டத்தாரிடம் அழைத்துச் சென்றனர்.

பயந்து ஓடிய ரீனாடு பின்னர் ஒரு படையுடன் வந்து ஹஜ்ஜுக் கூட்டத்தாரைத் தாக்கிப் பலரைக் கொன்றான். அஹ்மத் பெருங்காய முற்றான். மஹஜபீன், அஷ்ரப் இன்னும் எஞ்சிய மற்றையோரை ரீனாட் கைது செய்து கரக் நாட்டில் சிறை வைத்தான்.

காயமுற்றுக் கிடந்த அஹ்மதை அவ்வழிவந்த அப்துல்லா காப்பாற்றினார். அப்துல்லா அஹ்மதின் பெரிய தந்தை. இருவரும் சுல்தான் ஸலாஹுத்தீனைக் கண்டு கிறித்துவர்களால் முசுலிம்கள் படும் தாங்கொணாக் கொடுமைகளை எடுத்துரைத்தனர். சுல்தானின் ஆணைப்படி கிறித்துவர்களை ஒடுக்க எழுந்தது இசுலாமியப்படை. அஹ்மதும் படையிற் சென்றான். மைதானத்தில் கிறித்துவர்கள் தோற்றோடினர். எல்லாக் கிறித்துவச் சிற்றரசர்களும் முசுலிம்களை எதிர்த்துத் தாக்கி முறியடிக்க வேண்டுமெனப் பேரரசன் கைடிவாஸினான் கடிதம் எழுதினான். மஹஜபீன், அஷ்ரப், அவன் தங்கை ஆயிஷா மற்றும் அவர்களுடன் பிடிபட்டோரை திப்ரியாவிலிருந்த பாழைடந்த மாளிகையில் கோட்டையில் சிறைவைக்குமாறு சொல்லிய பின், ரீனாட் போருக்குப் புறப்பட்டான்.

அஷ்ரப் தான் இருந்த சிறையில், ஏழாண்டுகளாக ஒளியும் காணாது அடைப்பட்டுக்கிடந்த ஸயீத் என்பவனைக் கண்டான். ஸயீதின் உதவியுடன் இருவரும் சிறையிலிருந்து வெளியேற முயன்றனர். வெளியேறியும் விட்டனர். ஆனால் எதிர்பாராது ஏற்பட்ட நேர்வால் அஷ்ரப் மீண்டும் சிறைக்கே சென்றுவிட்டான்; ஸயீத் எவ்வாறோ தப்பி விட்டான்.

வெளியேறிய ஸயீத், தன் பயணத்தில் ஒரு மலையுச்சியில் ஒரு கிறித்துவக் கிழப் பாதிரியாரையும் அவர் மகள் ஜோனையும் கண்டான். அவர்களுடன் தங்கினான். கிழவருக்கு அம்மலையில் ஒரு புதையல் இருக்கும் இரகசியம் தெரியும். அதைத் தெரிந்து கொள்ள முயன்று முடியாது போன ஒருவன் ஜோனும், ஸயீதும் இல்லாத வேளையில் அக்கிழவரைக் குத்திக் குற்றுயிராக்கினான். ஜோனை ஒரு கன்னிகா மாடத்தில் சேர்க்குமாறு ஸயீத்திடம் கூறியவாறே கிழவர் இறந்தார். ஜோன், ஸயீத்திடம் எல்லையற்ற அன்பு காட்டி வந்தான். காதல் என்றே சொல்லலாம்.

சிலுவைப் போரின் இறுதியில் பேரரசன் சரணடைந்தான். ஜெருசலேம் இசுலாமியர் வசமாகியது திப்ரியாக் கோட்டையும் பிடிப்பட்டது. சிறையில் தன் ஆருயிர் நண்பன் அஷ்ரபைக் கண்ட அஹ்மத் அவனைக் காண ஆர்வத்துடன் சென்ற போது அஹ்மதின் முதுகில் யாரோ ஒருவன் குத்திப் பெருங்காயப்படுத்தி விட்டான். அக் குழப்ப வேளையில் ரீனாட்டின் போர் வீரர்களில் இருவர் மஹஜபீனைக் கடத்திச் சென்று விட்டனர். அஷ்ரப், அவன் தங்கை ஆயிஷா ஆகிய இருவரின் பாதுகாப்பில் அஹ்மத் குணமடைந்தான். மஹஜபீனைக் காணாது கலங்கினார்.

மஹஜபீனைக் கடத்திச் சென்ற வீரர்களை மலை மீதிருந்த ஸயீத்கண்டு, அவ்வீரர்களைத்தாக்கி மஹஜபீனை மீட்டான். அவள் வாயிலாக அஷ்ரப் இருக்கும் இடம் தெரிந்து அங்கேவந்துசேர்ந்தனர். அஷ்ரப்-மஹஜபீன், அஹ்மத் ஆயிஷா திருமணங்கள் உறுதியாயின. ஸயீத் ஜோனிடம் தன் காதலைத் தெரிவித்தான். அவள் அவனைக் கிறித்துவனாகும்படிச் சொன்னாள். காதலுக்காக மதத்தைத் துறக்கும்பலவீனம் தனக்கில்லை என்றான். அப்படியானால் நான் மட்டும் எவ்வாறு மதத்தைத் துறக்க முடியும் என்றான் ஜோன். ஸயீத் அவள் தன் எண்ணப்படியே நடக்கலாமென்றும், கன்னிகா மாடத்தில் சேர்த்து விடுவதாகவும் கூறினான். ஸயீதின் அன்பு ஜோனை வென்றது. முசுலிம் ஆனார். அஷ்ரப்-மஹஜபீன், அஹ்மத்-ஆயிஷா, ஸயீத்

ஜோன் என்ற மூன்று இணைகளின் திருமணம் இனிதே நடைபெற்றது. கிறித்துவர்கள் அடக்கப்பட்டதர்தல் முசுலிம்களும் மகிழ்ச்சி கொண்டனர் என்பதுவே இப்புதினக்கதை.

காவிய ஆக்கம்

கதை நிகழ்ச்சிகள் திருப்பங்கள், பின்னல்கள் போன்ற வற்றில் அக்கறை காட்டவேண்டும் என்பதைவிட உண்மை வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளைச் சொல்ல ஒரு கதையைப்படைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பதே திரு. ஹஸனின் நோக்கமாயிருக்கிறது. சமயக் காழ்ப்புகளினால் இசுலாமியர்கள் பட்ட இன்னல்கள், இசுலாமியர்கள் அடிமைப்பட்ட நேர்ந்த போது பகைவர்கள் பண்பாட்டுக் குறைவுடன் அவர்களுக்கு இழைத்த கொடுமைகள், அதே வேளை இசுலாமியர்கள் மற்றவரை வெற்றி கொள்ள நேர்ந்தபோது தோற்றவர்களிடம் அவர்கள் காட்டிய கருணை, இரக்கம், பெருந்தன்மை ஆகிய உண்மை நிகழ்வுகளை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்பதே இக்கதை எழுதுவதற்குக் காரணமாயிருந்திருக்கிறது. கதைக்கும் கற்பனைக்கும் கொடுத்திருக்கும் முக்கியத்துவத்தைவிட உண்மை வரலாற்றுச் செய்திகளுக்கே திரு. ஹஸன் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறார் என்பதைக் கதையைப் படிப்போர் நன்கறிவர்.

வரலாற்றோடாகப் போற்றுதற்கரிய பெருமை வாய்ந்தது இப்புதினம் என்பதால் இதனைச் செய்யுள் வடிவில் ஒரு காவியமாக்கி என்றைக்கும் நிலைபெறுமென்று தாகச் செய்ய வேண்டும் என்னும் ஆவல், ஆர்வம் இலங்கைக் கவிஞர் டாக்டர் ஷேரிபுத்தீன் ஜின்னா அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது இயல்பேயாம்.

ஒரு மொழியிலிருந்து பிறமொழிக்குப் பெயர்த்தல், ஒன்றைத்தழுவி எழுதுதல் முதலியன நடைமுறையில் பெருமளவில் இருந்து வருகின்றன. ஆனால் உரைநடைப் புதினத்தை கவிதைக் காப்பியமாக்குவது புதியதொரு

முயற்சியாகும். இம்முயற்சியை மேற்கொண்டுள்ள கவிஞர் டாக்டர் ஷேரிபுத்தீன் ஜின்னா அவர்கள் இதனை மிகவும் அற்புதமாகச் செய்திருக்கிறார்கள்.

திரு. ஹஸன் அவர்களுடைய உரைநடை, கவிதை நடை போலச் சுருக்கமாகவும் அழகாகவும் அமைந்திருப்பதால் கவிஞர் ஷேரிபுத்தீன் ஜின்னா பெருமளவில் திரு. ஹஸன் அவர்களுடைய தொடர்களை அவ்வவ்வாறே கவிதையில் எடுத்தாண்டிருக்கிறார். புதினம், காப்பியம் இரண்டையும் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது உரைநடையில் எழுதிய திரு. ஹஸனே இதனைக் கவிதையிலும் எழுதியிருக்கிறாரோ என்று எண்ணத் தோன்றுமளவுக்கு இரண்டும் ஒன்றுபட்டிருக்கின்றன. திரு. ஹஸன் உள்ளத்தைத் தன் உள்ளமாகவும் அவர் நடையைத் தன் நடையாகவும் கொண்டு கவிஞர் டாக்டர் ஷேரிபுத்தீன் ஜின்னா இக்காப்பியத்தை யாத்திருக்கிறார் என்று சொல்வது மிகையாகாது. திரு. ஹஸன் அவர்களின் விவரிப்பு, வருணனை, கற்பனை, உவமைகள் ஆகியவற்றைப் பெருமளவில் புதினத்தில் உள்ளவாறே காப்பியத்திலும் ஆண்டுள்ள கவிஞர் அவர்கள், அதே வேளையில் காப்பிய மரபிற்கேற்றவாறும் அவற்றை ஆக்கிக் கொண்டிருக்கிறார்!

புதினத்தைக் காவியமாக்கி அதற்கு நிலைத்த செய்யுள் இலக்கியத் தகுதியைக் கவிஞர் தந்து வெற்றி கண்டுள்ளார். இசுலாமியக் காப்பியங்கள் வரிசையில் இடம் பெறும் தகுதியை 'மஹ்ஜபீன் காவியம்' பெற்றிருக்கிறது.

காவிய ஆக்கச் சிறப்பு

புதின உரைநடைக் கருத்தை முற்றிலுமாக புதினச் சொற்களையே கொண்டு கவிதையாக்கியிருப்பது இக்காப்பிய ஆக்கத்தின் தனிச் சிறப்பு எனலாம்.

‘பருவமடைந்தது முதல், தந்தையைத் தவிர்த்து வேறு ஆடவருடன் பழகாது முழு இஸ்லாமியப் பண்பாட்டிலே வளர்ந்திருந்த அப்பேதைப் பெண்ணுக்கு, காமத்தினால் கண்ணிழந்திருந்த அக்கயவனின் பேச்சு அருவருப்

பையும் ஆத்திரத்தையும் மூட்டியது' என்பது புதின உரைநடை (பு. ப. 18) இதனை

பருவமுற்ற நாளிருந்து தந்தையன்றி
பிறஆண்க ளோடுபழ காதபெண்ணாள்
அருவருக்கும் அவன்வார்த்தை கேட்டு, மீறும்
அழகையுடன் ஆத்திரமும் கொண்டாள்...
(கா. ப. 11)

[பு. ப. என்பது புதினப் பக்கத்தையும் கா. ப. என்பது காப்பியப் பக்கத்தையும் குறிக்கும்.]

இவ்விருவரின் எதிர்காலம் போலவே கண்ணுக்குத் தெரியாத காரிருள் சூழ்ந்த கானகத்தினுள்ளே அக்குதிரைகள் புகுந்து மறைந்தன என்னும் உரை நடைப்பகுதி (பு. ப. 24)

வகையேதும் இலாதவவர் எதிர்கா லம்போல்
வானமுமே இருள்சூழ்ந்து கருமை யாகத்
தகைத்தெங்கும் நிற்காத புரவிக் கூட்டம்
திரண்டடர்ந்த காட்டினுள்ளே புகுந்த தம்மா!
(கா. ப. 17) என அதே முறையில் கவிதையாக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம்.

மஹஜபீனைப் பார்த்த அஷ்ரப் தேனில் விழுந்த ஈ போலச் சற்று நேரம் திக்கு முக்காடிப் போனான் (பு. ப 41) என்பதை

.....தேனில் வீழ்ந்த
வண்டாகத் தனையிழந்தே சிறிது நேரம்
வாய்பேசா தவளமுகில் குளித்திட்டானே. (கா. ப. 35)
எனக் கவிதையாக்கி, அக்கவிதையை அழகில் குளிக்கச் செய்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது.

ரீனாட் மஹஜபீனை அடைய, அவளிடம் தான் அரசன் என்னும் இறுமாப்புடன் பேசுவதை ஹஸன் உரை நடையில், இவ்வாறு சித்திரித்திருக்கிறார்:

ரீனாட் மஹஜபீனிடம், 'என்னுடன் வரச் சம்மதிக்கிறாயா' என்றான்.

மஹஜபீன் அவனை ஏளனமாகப் பார்த்து, "நீ எந்த மன்னனாக இருந்தால் என்ன? உலகத்தையே கட்டியாளும் சக்கரவர்த்தியாக இருந்தால் தான் எனக்கென்ன? நான் எதற்காக உன்னுடன் வர வேண்டும்" என்றான்.

"நான் உன் அழகுக்கு அடிமையாகி விட்டமையால் தான்?"

"முஸ்லிம்களின் இரத்தத்தைக் குடித்து வாழும் உன்னிடம் எனக்கென்ன வேலை?"

அப்பெண்ணின் துணிச்சலான பேச்சு அவனுக்குக் கோபத்தையும் ஆச்சரியத்தையும் மாறி மாறி மூட்டிக் கொண்டிருந்தது.

"அஞ்ஞானிகளாகிய முஸ்லிம்களைக் கண்டால் எனக்கு ஆகாது தான். ஆனால் உனக்காக அவர்களை இம்சிப்பதை விட்டு விடுவதாக வாக்களித்தால் என்னுடன் வரச் சம்மதிப்பாயா?"

"மிருககுணம் படைத்தவனே, உன்னோடு வருவதா?"
"கரக் அந்தாகியா நாடுகளின் ராணிப் பதவி உனக்காகக் கர்த்துக் கிடக்கிறது."

"அதை என் காலினால் எட்டி உதைத்துத் தள்ளுவேன்."

அதற்கு மேல் ரீனாடுக்குக் கோபத்தை அடக்க முடியவில்லை. புருவங்களை நெறித்துக் கொண்டு, "சசக்கித் தான் முகரவேண்டும் போலிருக்கிறது! உன்னைப் பலவந்தமாக இழுத்துச் செல்வது தான் சரி" என்றான்.

"உயிருடன் என்னை யாரும் இங்கிருந்து அசைக்க முடியாது. என் பிணத்தை வேண்டுமானால் தூக்கிச் செல்லலாம்" இது புதினத்தில் இடம் பெற்றுள்ள உரை யாடல் (பு. ப. 33-34)

“இந்நாட்டின் அரசன்நீ என்றிட்டாலும்
இவ்வுலகின் தனியரசு னாகிட் டாலும்
சொன்னபடி செய்திடநான் அடிமை யில்லை
சேர்ந்துன்னோ டேன்வரநான் வேண்டு” மென்றாள்
“உன்னழகுக் கடிமையென வானே னென்ப
தொன்றேதான் காரணம்வே றில்லை” யென்றான்
என்னினத்தின் இரத்தத்தைக் குடித்தே வாழும்
ஈனனுடன் எனக்கென்ன வேலை” யென்றாள்

சிறிதேனும் அச்சமின்றிப் பேசக் கண்டு
சினங்கொண்டே அவனுரைப்பான் “பேதைப்
பெண்ணே
வெறுப்பேதான் அஞ்ஞான முஸ்லிம் கள்மேல்
வேண்டுமென்றால் சொல்லுனக்காய் இம்சிக் காது
இருப்பேன்நான் என்னுடன்நீ வருவ தாயின்
இன்றேநான் வாக்குனக்குத் தந்தும் விட்டேன்
மறுக்காதே சுகபோக வாழ்வு தன்னை
மஹஜபீன் சிந்தித்துப் பாரென்” றானே

“மிருககுணம் படைத்தவனே இசைவே னென்றோ
மன்ப்பாலுங் குடிக்கின்றாய் “மறப்பா” யென்றாள்
“கரக்நாட்டின் இராணியெனச் செய்வே னென்றான்
காலாலே எட்டியுதைத் தெறிவே” னென்றாள்
இரக்க முன்மேற் காட்டியது தப்பே உன்னை
இழுத்துதான் கொண்டுசெல வேண்டு” மென்றாள்
“மிரட்டாதே பிணத்தையன்றி உயிரோ டென்னை
முடியாது நீகொண்டு செல்ல” வென்றாள்
(கா. ப. 25-26)

எனக் கவிதையிலும் உரையாடலாகவே உரைநடைச்
செய்தியில் ஒரு சிறிதும் மாற்றமின்றிச் செய்யப்பட்டிருப்
பதைக் காணும்போது கவிஞர் புதினத்தேசுடு முற்றிலு
மாக ஒன்றிக் காவியத்தைப் படைத்திருப்பதை உணர
முடிகிறது.

ஒரு தடாகத்தைக் கூறும் போது ஹஸன் இயற்
கையைக் கற்பனையுடன் வருணிக்கிறார்
“பளிங்கு போலத் தெளிந்திருந்த அத்தடாகத்து நீரில்
சுற்றிலும் நின்ற மரங்கள் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தன.
அச்சோலை மரங்கள் தம் அழகைத் தாமே, கண்டு களிப்
பதற்கெனச் செய்து வைத்துக் கொண்ட ஒரு பெரியநிலைக்
கண்ணாடியோ அது என்று எண்ணச் செய்தது அந்த நீர்
நிலையின் தெளிவு.” (பு. ப. 105). இப்பகுதி, இக்கற்பனை
வளத்துடனேயே

“வான்நோக்கி வளர்ந்திருந்த நிழல்ம ரங்கள்
வழிமோதத் தலையாட்டிப் பொய்கை நீரை
ஏன்நோக்கி நின்றனவோ இயற்கை தெந்த
எழில்கண்டே மயங்கிடத்தான் ஆமாம் அந்தத்
தான்தோன்றிப் பொய்கையொரு நிலைக் கண்ணாடி
தனையொப்ப விருந்தவதன் அழகு கண்டே
வானவனின் அற்புதங்கள் எண்ணி யெண்ணி
வாயாரப் போற்றியதில் மூழ்க லானான்
எனக் கவிதையாக்கப்பட்டுள்ளது. (கா. ப. 100)

“அரபியரிடையே ஒரு சம்பிரதாயம் உண்டு. அதாவது,
ஒரு வீட்டுக்கு வருபவன் எவ்வளவு கொடுமையான்
விரோதியாக இருந்து விட்ட போதிலும், அவ்வீட்டி
லிருந்து அவன் ஏதாவது உணவும் பொருள் கேட்டுப்
பெற்றருந்தி விட்டானானால் அதோடு அவன் அவ்
வீட்டினரின் விருந்தினன் ஆகி விடுவான். அந்நிலைமை
யில் அவனுக்கு எவ்விதமான தீங்கும் இழைப்பது
என்பது அவர்களுடைய சம்பிரதாயத்துக்கு மாற்ற
மாகும்” என அரபியச் சம்பிரதாயம் பற்றி ஹஸன்
புதினத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். (பு. ப. 123).

இதனை
இரந்தேனும் ஒரு சிறிது பருகி னாலும்
எத்தகைய புகைவரென்ற போதுந் தங்கள்

விருந்தினராய் ஆகிவிட்டார் என்ப தாலே
வேண்டாரே அரேபியர்கள் தீங்கிழைக்க (கா. ப. 123)

எனச் சுருக்கமாகவும் திட்டமாகவும் கவிதையில் தருகிறார்,
கவிஞர்.

நய உரைகள்

கதையைக் காப்பியமாகச் செய்வதால் ஆங்காங்கே,
கவிதை நயத்தைத் தக்கவாறு கவிஞர் கூட்டிக் கொள்
கிறார். அது உரைநடைப் பகுதிக்கு மெருகூட்டியதாக
அமைகிறது.

மன்னன் ரேமாண்டு வெகுண்டு தன் கையிலிருந்த
சவுக்கினால் பளிர்ரென அடித்துச் சொன்னான் என்ற உரை
நடைப் பகுதியை (பு. ப. 11)

நீண்டசவுக்கு எடுத்தது அவரை நோக்கி வீச
நீசன்மனம் போலதுவும் உடலைச் சாடும் (கா. ப. 4)
எனப் பாட்டாக்கி, பட்ட அடி நீசன் மனத்தைப் போல
உடலைச் சாடியது என்றதோர் உவமையைச் சேர்த்து
கவிதையை வளப்படுத்துகிறார்.

ரேமாண்டு மஹஜபீனிடம் தன் காதலைச் சொல்லி
அவளருகில் மண்டியிட்டான் (பு. ப. 18) என ஹஸன்
எழுதுகிறார்.

ஒருகாலை மடித்தொருகால் உடலந் தாங்க
உளமுருக மண்டியிட்டே இரக்கலானான் (கா. ப. 11)
என மண்டியிட்டதை ஓர் ஒவியமாகச் சித்திரித்துக் காட்டு
கிறார் கவிஞர்.

அவளுடைய நீலவிழிகளிலே நன்றி மிளிர்ந்தது—இது
உரை நடை. (பு. ப. 109) இது.

நாவசைய வேண்டாது கண்களாலே
நன்றி மழை பொழிந்திட்டான் அவன்நனைந்தான்
(கா. ப. 103)

என அழகும் விரிவும் படக் கவிதையாக்கப் பட்டுள்ளது

குதிரைகள் நாற்கால் பாய்ச்சலில் தாவிச் சென்றன்
என்பதை (பு. ப. 29)

புத்தியுள்ள மனிதரைப் போல் புரிந்து கொண்ட
புரவிகளும் பறந்தனவே... (கா. ப. 22)

எனப் பறந்த குதிரைகளுக்குப் புத்திசாலித் தனத்தைச்
சேர்க்கிறார் கவிஞர்.

கவிஞர் தேவையான இடங்களில் கவிதை நயத்திற்கும்
கருத்து விளக்கத்திற்குமாகப் பொருத்தமான உவமைகள்
தொடர்களைச் சேர்த்துக் கொள்கிறார். மஹஜபீனைக்
கண்ட ரீனாட் மன்னன் அவளை வெறித்துப் பார்த்து
"பேரழகி நீ யார்?" என்று கேட்டான் எனப் புதின
ஆசிரியர் கூறியுள்ளதை (பு. ப. 31)

மெய்க்காப்போ ரோடருகில் வந்து நின்ற
மன்னன்கண் மஹஜபீனை நோக்கி டத்தன்
கையருகிற் றேனிருக்கக் கண்ட வேடன்

களிப்புற்றா நெனுமாறு மகிழ்ந்தான்...
கன்னியிள மேனியிலே காமுற் றந்தக்
கடைமனத்தோன் அவளருகில் நெருங்கி வந்து

"பொன்மேனிச் சிலையே நீ யாரோ?" என்றான்
(பு. ப. 23-24)

இங்குக் கவிஞர் காட்சியை விரிவு செய்து கவிதைக்கு
வளமுட்டுகிறார்.

ஓர் ஆடவனைக் காட்டிலும் ஒரு பெண்தான் மற்
றொரு பெண்ணுக்கு நன்கு ஆறுதல் சொல்லக் கூடும் என
ஹஸன் எழுதியுள்ளதை, (பு. ப. 129)

படைநடுங்கும் பாம்பின்கால் அறியும் பாம்பே
பெண்ணுளத்தைப் பெண்ணுணர்ந்தால் புதுமை
உண்டோ? (கா. ப. 130)

என்று ஒரு பழமொழியைச் சேர்த்துக் கவிதையாக்கிக்
கவிஞர் நமக்குக் களிப்பூட்டுகிறார்.

இசுலாமியர்கட்கு இழைக்கப் பட்டுவரும் கொடுமைகளை அப்துல்லா கூறக் கேட்டபோது திடசித்தம் படைத்தவரான கல்தான் ஸலாஹுத்தீனும் கூடக் கலங்கி விட்டார் என திரு. ஹஸன் கூறுவதை (பு. ப. 57)

நிறுபூத்த நெருப்பாக இருந்த தெல்லாம் உற்றுப் பாரா நொடிப்பொழுதில் தீப்பிழம்பாய் மாறினாற் போலி ஆறாத பெருஞ்சினத்தால் உடலங் கூட கவிழ்த்து ஆடியது; கண்அழலின் கனியா யிற்றே! [கா. ப. 54] எனக் கவிதையாக்குகிறார், கவிஞர் டாக்டர் ஷெரீபுத்தீன் ஜின்னா. கல்தானின் கண்கள் சிவந்ததை அருமையாகப் புலப்படுத்துகிறார்.

ஆயிஷாவும் மஹஜபீனும் சற்றுநேரத்திற்குள்ளாகவே ஆண்டாண்டு காலம்அறிந்தவர்கள் போல நேசம் கொண்டு விட்டனர் என்பது புதின உரை [பு. ப. 44] கவிஞர் இங்கே ஓர் உவமையைச் சேர்த்து உரைக்கிறார்.

பாலோடு புனல்கலந்த பாங்காய் ஒன்றிப்பிரிகை பார்ப்போர்கண் படுமென்னும் வாரே நீண்ட காலமிணைந் திருந்தவர்போல் ஆனார் அந்தக் கன்னியர்கள் இருவருமே ஒருவ ரானார். (கா. ப. 39)

புதினத்தில் இல்லையெனினும் வேண்டுமிடங்களில் சூழ்நிலைத் தெளிவு கருதியும் உணர்ச்சிப் பெருக்குதலுக்கு மாகப் புதிதாக, ஏற்ற உவமைகளைக் கவிஞர் படைத்துக் கொள்கிறார்.

ரீனாட் மஹஜபீனின் அழகைக் கண்டு மயங்கி நின்றான் என்பதை,

எச்சிலிலைக் கேங்குகின்ற ஞமலி போலும் இமைமுடா தேங்கிச்சில கணமும் நின்றான் (கா. ப. 25)

எனப் பாடுகிறார். மஹஜபீன் ரீனாட்டிடம் சிக்கிப் பரிதவித்திருந்ததை

பெருந்துகல்விச் சென்றசிறு பறவை யொப்பப் பரிதவித்த வேளை என்கிறார். (கா. ப. 35)

காவியக் கூறுகள் இருசுடர்த்தோற்றம், போர்க்கள வருணனைகள், பேண்களை முடிமுதல் அடிவரை வருணித்தல் போன்றவை காவியங்களில் இடம் பெறுவது மரபு. திரு. ஹஸன் அவர்களே புதினத்தைக் காப்பிய அழகுடன் எழுதியிருப்பதால், கவிஞர் ஷெரீபுத்தீன் ஜின்னா அவர்கள் அவற்றைத் தாம் அவ்வாறே எடுத்தாண்டுள்ளதுடன் விரிவுக்காகச் சில இடங்களில் புதியனவும் சேர்த்துள்ளார்.

“மெல்ல வீசிய மாருதத்தினால் சலசலவென ஓலித்த இலைகளுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த மாலைச் சூரியனின் பொன்னிறக் கதிர்கள் இரவு நெருங்குவதையறிந்து விளக்கேற்றப் போவது போல, விரைந்தேறிச் சென்று குன்றின் உச்சியிலிருந்து பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. நன்றி சொட்டும் நயனங்களுடன் நோக்கிக் கொண்டிருந்த நங்கை நல்லாள் மஹஜபீனை அஷரப் அணுகி “தாகத்துக்குத் தண்ணீர் கொண்டு வந்து தரட்டுமா?” என்று கேட்டாள். இது புதினத்தில் உள்ளது. (பு. ப 40)

இதனைக் கவிஞர், நாளைநான் வருவனெனக் கூறு வான்போல் நாற்புறமும் விரித்தஒளிக் கதிர்கள் கூட்டிக் கோளம்போ லுருண்டங்கே பலியா னோரின் குருதியிலே குளித்தவன்போல் சிவந்து மேற்கே தாழுகின்ற கதிரோனின் அழகு கண்டே தனைமறந்து மஹஜபீன் நின்றான் ளந்த வேளையிலே நீர்கொண்டு தரவோ யென்றே வினாக்கேட்க அதிர்ச்சிகொண்டு திரும்பினாளே (கா. ப. 35)

யகலவனின் செந்நிறக் கதிர்கள் குவிவது விளக்கேற்றச் செல்வது போல் இருந்ததெனப் புதின ஆசிரியர் கூறி

யுள்ளதைக் காப்பிய ஆசிரியர், சண்டையிலே பவியானோரின் குருதியிலே குளித்ததனால் சூரியக்கதிர்கள் சிவந்து தோன்றின என மாற்றிக் கொண்டுள்ளார்.

மைதானத்தில் முன்னிரவில் முசுலிம்கள் பலரை ரீனாட்டின் வீரர் கொண்டு குவித்து மற்றையோரைக்கைது செய்து சென்றனர். மறுநாள் பொழுது புலர்ந்தது—இதை ஆசிரியர் ஹஸன் "உதயமாகி வெகுதூரம் உயர்ந்து விட்ட கதிரவன் ஒரே இரவில் உருமாறி விட்ட அம் மைதானத்தைக் காணப் பொறாதவன் போலக் கருமுகிற் கூட்டங்களிடையே தன் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டிருந்தான்," என எழுத்தோவியமாக்கியுள்ளார். இதனையே காவியக் கவிஞர் (பு. ப. 42)

புலர்ந்துமிக உயர்ந்தபின்னும் பகல வன்றன் போர்வையெனுங் கருமுகிலுட் புதைந்தே நின்றான் வலிந்தொருபோர் செய்துமக்கள் உயிர்கு டித்த வேதனையைத் தாளாத நிலையி னாலோ நிலந்தாழ்ந்தே ஒளிக்கதிர்கள் மடிந்து போன நித்தியனின் அருள்பெற்ற அடியார் மேனி உலர்ந்தமல ராய்ப்போமே என்ப தாலோ உட்டினத்தைக் குறைக்கவென ஒளிந்தே காய்ந்தான் (கா. ப. 44)

மாண்டு கிடக்கும் அடியார்கள் மேனி உலர்ந்துவிடக் கூடாதே என்பதற்காகப் பகலவன் மேகத்துள் மறைந்து வெப்பத்தைக் குறைத்துக் கொண்டான் என்று கவிஞர் கூறுவது கண்களில் நீரைக் கசியச் செய்கிறது. உரைநடையின் கருத்தையே விரிவு படுத்திக் காப்பிய அழகு சேர்க்கிறார்.

இன்றிவர்க்கென் ஒளியீந்தே உதவல் பாவம் என வுணர்ந்தோ பகலவனும் மறைந்திட டானே. (கா. ப. 37)

எனப் பகலவன் மறைவு பற்றியும்,

மறுநாளே சிறிஸ்த்தவரின் விதியைக் காட்டும் மோதலுரு வாகிடவான் வெளுத்த தன்றோ (கா. ப. 118)

எனப் பகலவன் தோற்றம் பற்றியும்,

ஒளியையள்ளிக் குளிர்நீரிற் றோய்த்தெ டுத்தே உலகெங்கும் வீசியேவான் பந்தல் மீது பளிங்குவில்லை போல்சுற்று நிலவு

எனப் பால்நிலவைப் பற்றியும் கவிஞர் பாடியுள்ளது எண்ணியெண்ணி மகிழ்த்தக்கதாகும்.

காவியங்களில் போர்களைப் பற்றிப் பாடுமிடங்களில் படை திரள்தல், புழுதியெழப் பாய்ந்து செல்லல், எதிரிகளோடு மோதுதல், வில், வாள் வேல் தாக்குதல் படுகளம் ஆகியவற்றைப் புலவர்கள் விரிவாகப் பாடுவது காப்பிய மரபு. அவ்வகையில் உரைநடைப் புதினத்தில் உள்ளதைக் காட்டிலும் விரிவாகப் போர்களைச் செய்திகளைக் கவிஞர் டாக்டர் ஷெரிபுத்தீன் ஜின்னா அவர்கள் வீரம் சொட்டும் பாடல்களில் தந்துள்ளார்.

ஸபூரிய்யாச் சமர்க்களத்தைக் கவிஞருடைய பாடல்கள் நம் கண்முன்னே கொண்டுவந்து நிறுத்துகின்றன.

(கா. ப. 60—64)

இசுலாமிய வீரர்கள் 'அல்லாஹு அக்பர்' என்றெழுப்பிய தக்பீர் ஒலி காற்றிலே மிதந்து சென்று பரங்கியர் செவியைத் தாக்கி அவர்களை நடுங்கச் செய்ததாம்!

அல்லாஹு அக்பரென அட்ட திக்கும்

அதிர்ந்தெழுந்த தக்பீரின் முழக்கத் தாலே

பொல்லாரின் செவிசுட்டுப் பொசங்கிற் றந்தப்

பெரும்பணியைக் காற்றுடனே ஏற்ற தம்மா!

(கா. ப. 60)

இசுலாமிய வீரர்கள் எறிந்த அம்புகள் சென்ற விதம் எப்படி?

கவிஞர் கூறுகிறார்:

பாண் மோவிவை பறங்கி யாருயிர்

பறிக்க வருமிறை தூதரோ

வானம் மழைபொழிந் தன்ன வேயென

வந்த னசரக் கூட்டமே! (கா. ப. 62)

போரின் கடுமை எத்தகையது?

நீரறக் காய்ந்த பாலை

நிலமெலாஞ் சென்னீர் சிந்தி

ஆறெனப் பெருகி யோட

அங்கதிற் தலைகால் கைகள்

கூறுகள் மிதக்கும் எங்கும்

குருதியின் மணமே விஞ்சும் [கா. ப. 63]

போரின் வெற்றி கைந் நொடிக்குள் தொடங்கியதும்
முடிந்ததும் தான் தெரியும், நடந்ததை யாரும் அறிய
முடிய வில்லையாம்.

அவ்வளவு விரைவு. பகாமரிம் நகர்மலேப பருகைமயகிழ
தொடங்கிய தறிவார் யுத்தம் உலகமென்ற புற
தொடர்ந்ததை அறியார் யாரும் மிடுபுட்பாக
அடங்கிய துடனே பன்னூ

றாயிரம் பேரை யுண்டே
உடலங்கள் மட்டு மன்றி

சுடலையாய் மாற்றிப் போந்தார்

சுல்தானின் வீர ரன்றோ! [கா. ப. 93]

மங்கையரின் அழகை வளம் பெறக் கூறுதல் காப்பிய
இயல்பு. மஹஜபீனுடன் போட்டியிடுபவன் போல்,
நாளுக்கு நாள் நன்கு வளர்ந்து அழகுப் பிம்பமாக விளங்கி
னாள் ஆயிஷா என எழுதுகிறார் திரு. ஹஸன். [பு. ப. 77]

கவிஞர் ஷெரிபுத்தீன் ஜின்னா அவர்களோ, இதனை,

பேரழகுப் பொக்கிஷத்தை இருகூறாகப்

பங்கிட்டே அளித்ததுபோல் அழகை யெல்லாம்

வேறெவர்க்கும் தந்தில்லா(து) இவர்க்கு மட்டும்

வழங்கினனோ! தனியவனின் செய்கை பென்னே!

[கா. ப. 79]

எனப் பாடி, அழகை இரு கூறாக்கி இறைவன் இவர்கள்

இருவருமாகப் படைத்து விட்டானோ என வியக்கிறார்.

பெண்ணின் முடி முதல் அடிவரை அங்க அழகுகளைப்

பாடுதல் காப்பிய இலக்கணங்களுள் ஒன்று என்பதால்

கவிஞர் அவர்கள் கிறித்துவ நங்கை ஜோனை மிக அருமை

யாக வருணித்துள்ளார். [கா. ப. 109-111]

நிலமிசை உவமைக் கொருபொருள் இலையே

நேரிழை யாள் குழல் அழகே [கா. ப. 109]

அவள் குழல் அழகுக்கு உவமையில்லையாம். உருவம்
எத்தகையது?

உருவிலான் வடித்த ஒப்பிலா அழகு (கா. ப. 109)

இதழ்களுக்குக் கவிஞர் சொல்லும் உவமை மிகவும்
புதுமையானது!

கொறுக்காய்ப் பழத்தினீர் கூறெடுத் தடுக்கியே

குங்குமச் சாந்ததிற் றடவி

அறுசுவை தனில்முதற் றாமெனு மதுரத்

தாழ்த்தியே வைத்தசெவ் விதழ்கள் [கா. ப. 110]

கொறுக்காய்ப் பழத்தை ஈர்ந்து கூறாச், ஒன்றன்
மீது ஒன்றை அடுக்கி அவற்றிலே குங்குமச் சாந்தைத்
தடவி, அதில் இனிப்பையும் சேர்த்து அழுத்திவைத்
திருக்கும் இதழ்களாம்!

அருந் தொடர்கள்

கவிஞருடைய கவிதைகளில் உள்ளம் கொள்ளை
கொள்ளும் அரிய தொடர்கள் பலவற்றைக் கண்டு மகிழ்
கிறோம். அவருடைய கவிதைத் திறன் நினைந்து வியக்
கிறோம்.

அஷ்ரபை,

உச்சிமுதல் உடலெல்லாம் வீரம் தோய்ந்த

உறுதிமிகு தோற்றத்தான் [கா. ப. 33]

என்கிறார். முசுலிம் வீரர்களின் மனஉறுதியையும், வீரத்
தையும்

'அறந்தழைக்கச் சமராடும் வீரர்க் கென்றும்

அழிவில்லை' எனும் மனத்தின் உறுதி யோடே

பறங்கண்டார் பரங்கியரை முஸ்லிம் வீரர் [கா. ப. 143]

என அழியாச் சொற்களால் நிலை நாட்டுகிறார்.

ஸயீத் இந்நாள் வரை தனித்து வாழ்ந்தான். இப்
போது ஜோன் அருகே நிற்கிறான். அவன் நெஞ்சிலும்
புடியேறுகிறான். அவள் அவன் பக்கத்தே நிற்பதை,

ஏகாந்தி போல்வாழ்ந்த நெஞ்ச மொன்றை
ஏங்கவைப்ப தறியாளாய் பொன்னீர் தோய்ந்த
வாறாக நின்றனளே; என்னை உன்றன்
விழிகளுக்குள் புதைத்துக்கொள்' என்பாள்
போன்றே! [கா. ப. 103]

எனப் பாட்டாக்கிக் கவிஞர்தம் அரிய சொற்றொடர்களை
நம் நெஞ்சினுள் ஆழப் புதைய வைக்கிறார்.

சமயக் கருத்துகள்

இறை நம்பிக்கையை ஊட்டும் வகையிலும் சமயக்
கருத்துகளை அறியும் வகையிலும் புதின ஆசிரியரின் போக்
கினையொட்டி கவிஞரும் அவற்றைத் திறம்படக் காப்பி
யத்தில் பதிந்து வைக்கிறார்.

சோலைகளைக் கண்டதும் மக்களுக்கென்றே இறைவன்
இலற்றைப் படைத்தான் என்ற எண்ணத்தை ஊட்டுகிறார்

சோலைகளைப் படைத்திறைவன் வைத்தான்; மக்கள்
சுகம் பெறட்டும் எனத்தானே... [கா. ப. 99]

நாம் நம் கடமைகளை ஆற்றவேண்டும். விளைவு
ஆண்டவனின் விருப்பம் எனும் கருத்தை,

போர்புரிதல் நம்பொறுப்பு வெற்றி தோல்வி
பெறவைப்ப திறையவனின் தனிவிருப்பு
(கா. ப. 74)

எனும் அடிகள் மூலமாக ஊட்டுகிறார்.

சுக போகங்களில் திளைக்கும் போது ஆண்டவனையும்
அவனுடைய மார்க்கத்தையும் மக்கள் மறந்து விடு
கின்றனர். அத்தகையோரை எச்சரிக்கவே ஆண்டவன்
இன்னல்களை உருவாக்குகிறான் என்னும் கருத்தைப்
புதின ஆசிரியர், அஹ்மத், அப்துல்லா உரையாடல் வாயி
லாக விளக்குகிறார்.

“ஏன் பாவா, ஆண்டவன் நம் எல்லோரையும் இவ்
வித இன்னல்களுக்கு ஆளாக்க வேண்டும்” என்று குதிரை
மீது சென்று கொண்டிருந்த அஹ்மத் கேட்டான்.

“முஸ்லிம்கள் உண்மை முஸ்லிம்களாக வாழத்தவறுடு
போதெல்லாம் இறைவன் இவ்வாறு தண்டித்துக் கொண்ம

தான் வருகிறான். சென்ற ஆறு நூற்றாண்டுகளாக எத்
தனையோ தரம் இவ்வாறு நடந்திருந்தும் இன்னும் நாம்
படிப்பினை பெறவில்லை. வெற்றி வீரர்களாய் எல்லா
விதமான பேறுகளும் பெற்று வாழும்போது இறைவனை
யும் அவனுடைய மார்க்கத்தையும் அறவே மறந்து சுக
போகங்களிலே மூழ்கிவிடும்போதுதான் இறைவனுடைய
எச்சரிக்கை இவ்வாறு வருகிறது” என்றார் அவனுடைய
பெரியதந்தை. (பு. ப. 52)

புதின ஆசிரியரின் இந்த உரையை அதன் உட்பொருள்
முழுதும் அமையுமாறு கவிதையாக்குகிறார் திரு ஷெரிபுத்
தீன் ஜின்னா.

‘சோதனைகள் வருவதுநாம் முஸ்லி மாகச்
சேர்ந்தொன்றி வாழாத காரணத்தால்
வேதனைகள் தந்திறைவன் தண்டிக் கின்றான்
விரும்பியின்றி நாம்செய்யுந் தவறுக்காக
போதாத காலமெம தினத்தா ருக்குப்
பலநூறு வாண்டுகளாய் இறையோ னாலே
திதுசெய்யுங் காரணத்தால் நசுக்கப் பட்டோம்
திருந்தவில்லை இன்னுமென்றால் யார்மேற் குற்றம்
வெற்றிவாகை சூடியபோர் வீர ராக
விதம்விதமாய்ப் பேறனைத்தும் பெற்றே யந்த
நற்பேறு தந்தவனை அவன்மார்க் கத்தை
நாம்மறந்து சுகபோகத் துழன்றால் நம்மை
நிர்க்கதியை விட்டென்றுஞ் சோதிக் கின்றான்
நன்றிகெட்ட நமக்கறிவு புகட்ட வென்றே
பொற்புறுநல் வேதத்தை நபிபோ தத்தைப்
பின்பற்றி வாழ்பவர்க்கே வெற்றி யென்றார்.
(கா. ப. 49)

இவ்வாறு சமயக் கருத்துகளின் கருவூலமாகப் புதின
மும் காவியமும் உள்ளன. கருத்து விளக்கத்தில் இரண்டும்
இணைந்து நடை போடுகின்றன.

ஹிஜ்ரி 471-இல் சிலுவைப் போர் வீரர்கள் ஜெரு
சலத்தை வென்றபோது அங்கு வாழ்ந்து வந்த முசுலிம்

களைப் படுகொலை செய்ததன் காரணமாக அங்கு முழுவதும் கால் அளவு இரத்தம் ஓடியதாகவும், குதிரைகளின் கடிவாளம் வரை இரத்தம் ஓடியதாகவும், அக்காட்சியை நேரில் பார்த்த ரைமாண்ட் டி.அஜில்ஸ் கூறுகிறார். ஆனால் சுல்தான் ஸலாஹுத்தீனோ தான் ஜெரசலத்தை வென்ற பொழுது அங்கு வாழ்ந்து வந்த கிறித்தவர்களுக்கு பத்துப் பொற்காசுகள் பெற்றுக் கொண்டு விடுதலை நல்கினார். அந்நகரப் பெரிய பா திரியாரிடம் ஏராளமான செல்வங்கள் இருந்தபோதிலும் அவற்றை அபகரித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று சிலர் ஆலோசனை கூறிய பொழுதும் சுல்தான் ஸலாஹுத்தீன் “நான் வாக்குத் தவற மாட்டேன். அவரிடமிருந்தும் பத்துப் பொற்காசுகளைத் தான் வசூலிப்பேன்” என்றாராம். (இசுலாமியக் கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி மூன்று, பக்கம் 909) சுல்தானின் பேருள்ளத்தையும் கருணையையும் வாக்குத் தவறாத தன்மையையும் இந்நிகழ்ச்சி தெற்றெனப் புலப்படுத்துகிறது. சுல்தான் நினைத்திருந்தால் பழிக்குப் பழி வாங்கியிருக்கலாம். முசுலிம்களுக்கு இழைக்கப்பட்டு வந்த கொடுமைகள் அகற்றப்பட வேண்டுமென்பதுதான் அவருடைய நோக்கமேயன்றிப் பிறரைப் பழிவாங்குவதன்று. இப்பேரரசரின், மாமனிதரின் உள்ளப் பாங்கைப் புதின ஆசிரியரும் காவிய ஆசிரியரும் நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளனர்.

(புதினம் பக். 144-145)

ஜெரசலத்தை விட்டு வெளியேற விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் நஷ்ட ஈடாக 5 திர்ஹம் (வெள்ளிக் காசு) வீதம் செலுத்தி விட்டுச் செல்லலாம் என்று சுல்தான் உத்தரவளித்தார்...பணம் படைத்தோர் எல்லோரும் சென்று விட்டனர்...ஏழைகள் தவித்தனர். சுல்தானின் சகோதரர் லைபுத்தீன் மலிக்குல் ஆதில் ஆயிரம் ஏழைகட்குச் சுல்தானின் அனுமதி பெற்று விடுதலை யளித்தார்...இளவரசர்கள் இருவரும் ஆளுக்கு ஐந்நூறு பேராக வேண்டி விடுதலை கொடுத்து அனுப்பினர். கடைசியாக சுல்தான் “இந்தத் தர்மத்தில் எனக்கும் பங்கிருக்கட்டும்” எனக் கூறிச் சில ஆயிரவரை விடுதலை செய்தார் (புதினம் பக். 145—46)

கவிஞரும் சுல்தானின் இப்பெருஞ் செயலை மனமுருகிப் பாடியிருக்கிறார். (கா. ப. 145—46)

அத்தருணம் அங்கிருந்தே வெளியே செல்வோர்
ஐந்தைந்தே திர்ஹங்கள் தந்தே தத்தம்
சொத்தனைத்து மெடுத்தேகச் சம்மதித்தார்
சுதந்திரராய்ச் செல்பவருஞ் சென்றிட்டாரே
தன் பணத்திலி ருந்தளித்தோர் ஆயி ரம்பேர்
தனைவிடுவித் தான்பால்யான் அதுபோல்மன்னர்
மன்னவரின் இளவல்லை புத்தீ நும்மன்
மனமிரங்க ஆயிரம்பேர் உரிமை பெற்றார்
இன்னுமாங்கோ ராயிரம்பேர் மன்னர் மைந்தர்
இருவருமே வேண்டியதால் இடம்பெ யர்ந்தார்
என்பங்கா யிருக்கட்டும் என்றே சுல்தான்
இசைத்திடப்பல் லாயிரம்பேர் ஏகி னாரோ (க. ப. 146)

இத்தகைய பேரருளும் மன்னிக்கும் மனப்பாங்கும் கொண்டவர்களை உலகம் இனிக்காணுமா என்பதே இன்றைய ஏக்கமாக இருக்கிறது.

முன்னோர் மொழிபொருள்

முன்னோர் மொழிபொருளின் சாயலைக் கவிஞரின் பாடல்களில் ஆங்காங்கே காணமுடிகிறது. சான்றுக்கு ஒன்றிரண்டு. கொடியவன் ஒருவன் வெட்டுண்டு வீழ்ந்ததை, நீண்ட கொடுமரம் போலும் சாய்ந்தனன் நிலமும் தாகமே தீர்ந்தது (கா. ப. 28) எனப் பாடுகிறார்.

சுமடர் சடசடவென்று சரிந்திட்டார்
புயங்காற்றுச் சூறை தன்னில்
திமுதிமென மரம்விழுந்து காடெல்லாம்
விறகான செய்திபோல

எனும் பாரதியின்பாடல்கள் இங்கு நினைவுக்கு வருகின்றன. “ஓளியை யள்ளிக் குளிர் நீரிற் றோய்த்தெடுத்தே” நிலவு உலகெங்கும் ஓளி வீசுகிறது எனக் கவிஞர் பாடுவது (கா. ப. 40)

“காலை வந்த செம்பரிதி கடலில் மூழ்கிக் கனல் மாரிக் குளிரடைந்த ஓளிப்பிழம்போ” எனப் பாவேந்தர் நிலவைப் பாடியுள்ளதை ஒத்துள்ளது.

தம் அன்பர்களின் வீர சாகசச் செயல்களைக் கண்டு மகிழ்வதற்காக மலையுச்சியில் அம்மங்கையர் நின்றதை அம்முவரும் (மங்கையரின் காதலர்கள்) அறிந்திருந்தனர். எனவேதான் அவ்வீரர்கள் முவரும் அன்று "காற்றிலேறி விண்ணிலிருந்து குதித்தேனும்" கோட்டையைப் பிடித்து விடுவோம் என்று சூள் கொட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள் எனத் திரு. ஹஸன் புதினத்தில் குறிப்பிடுகிறார். (பு. ப. 134). காதலியர் பார்ப்பதால் காதலர்கள் வீரத்துடன் போர்புரிந்தனர் என்பதை இக் காவியக் கவிஞர்

நில்லாது தொடர்ந்துகளைப் பறியா வண்ணம்

நிகழ்த்துகின்ற வீரவிளை யாட்டிற் கெல்லாம்

சொல்லாத காரணம் அப் பெண்டர் என்றால்

தூயஉயர் காதலினைப் போற்றா ருண்டோ?

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். புதின ஆசிரியர், கரப்பிய ஆசிரியர் ஆகிய இருவரின் கூற்றுகளும்

நூற்றிரண்டு மலைகளைச் சாடுவோம்

நுண்ணிடைப்பெண் ஒருத்தி பணியிலே

காற்றிலேறியவ் விண்ணையும் சாடுவோம்

காதற்பெண்கள் கடைக்கண் பணியிலே

என்னும் பாரதியாரின் பாடலடிகளையும்

கண்ணின் கடைப்பார்வை காதலியர் காட்டிவிட்டால்

மண்ணில் குமரர்க்கு மாமலையும் ஓர் கடுகாம்.

என்னும் பாரதிதாசன் பாடலடிகளையும் நம் நினைவுக்குக் கொண்டு வருகின்றன.

வட்டார வழக்கு

கவிஞர் இலங்கையைச் சார்ந்தவர் ஆதலின் இலங்கை வழக்குச் சொற்கள் ஒன்றிரண்டு இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. இலங்கையில், பேசுவதைக் 'கதைத்தல்' என்பர். கவிஞரும்

உனைப் பற்றித்தான் கதைத்திருந்தோம் (கா. ப. 80)

என்று கூறியிருக்கக் காணலாம். தன்னைப் பற்றிப் பேசும் போது 'எமது' அல்லது 'நாங்கள்' என்று குறிப்பிடுவது

இலங்கை வழக்கம், அதனையும் ஆசிரியர் கையாண்டுள்ளார். தம் இனத்தாருக்குப் போதாத காலம் எனக் கூற வரும் ஆசிரியர் இலங்கை வழக்கப் படி

"போதாத காலம் எம(து) இனத்தாருக்கு" என்றெழுதுகிறார். (கா. ப. 49)

அணிநலன்

ஒரு காப்பியத்திற்கு வேண்டிய எல்லா அணிநலன்களும் இக்காப்பியத்தில் அமைந்துள்ளன.

ஆயிர மாயிர மறவர்கள் போர்க்கென

ஆரவா ரித்துமே சென்றனர் வீதியில்

ஆயிர மாயிர மாகவே மாந்தரும்

அல்லாஹு அக்பரென் றாதியைப் போற்றினர்

ஆயிர மாயிர மாகவே மாதரும்

அள்ளிய பூக்களை வீசியெ றிந்தனர்

ஆயிர மாயிர மாய்ச்சிறு பிள்ளைகள்

அன்னவ ரோடுமே ஓடிம கிழ்ந்தனர்

எனும் முற்றுமடக்கணிப் பாடல் மிக நயம் வாய்ந்ததாய் விளங்குகிறது.

நிலைபற்றுச் சீறக்க

அறிஞர் "ஹஸன்" அவர்கள் தன் உள்ளம் தோய்ந்து எழுதிய புதினங்களுள் ஒன்று 'மஹஜபீன்' என்று சொல்வது மிகையாகாது. இப் புதினத்தில் தன் உள்ளத்தை முற்றிலுமாகப் பதித்து, புதினத்தில் உள்ளவாறே எவ்வித மாற்றமுமின்றி இயன்றவரை புதினத்தில் உள்ள தொடர்களையே ஆண்டு, காப்பிய அழகுக்கு வேண்டுவன கூட்டி மிக அற்புதமாக இந்தக் காப்பியத்தைக் கவிஞர் டாக்டர் ஷெரிபுத்தீன் ஜின்னா அவர்கள் படைத்துள்ளார்கள். ஹஸனின் புதினம் ஒரு உரைநடைக் காப்பியம். அதனைக் கவிதைக் காப்பியமாக்கியிருக்கிறார், கவிஞர் டாக்டர் ஷெரிபுத்தீன் ஜின்னா. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் இடம் பெற்றுள்ள இசுலாமியக் காப்பிய வரிசையில் மஹஜபீன் காவியமும் இடம் பெற்று, என்றும் நின்று நிலைத்திருக்கும் என்பது உறுதி.

இரட்டைக் காப்பியமாக்குக

கவிஞரின் அருந்தொண்டினை மனமாரப் பாராட்டுகிறேன். வளமான கவிதை நடை; மார்க்கச் சிந்தனைகளிலே தோய்ந்து உருகி இக்காவியம் எழுதப் பட்டுள்ளதைப் படிப்பவர் உணர்வர். திரு. ஹஸன் அவர்கள் இப்புதினத்தின் ஐந்தாம் பதிப்பிற்கான முன்னுரையில், “இந்த நிலையில் இதனையும் இதன் தொடரான ‘புனித பூமியிலே!’” என்னும் நாவலையும் முஸலிம்கள் படிப்பது, தமது முந்தைய பொற்காலம் பற்றி அவர்கள் தெரிந்து கொள்ளவும் இப்போதைய வீழ்ச்சிக்கான காரணங்களையும், அவற்றிற்கான பரிகாரங்களையும் பற்றிச் சிந்திக்கவும் உதவும் என்று நம்புகிறேன்,” என எழுதியுள்ளார். கவிஞர் ஷேரி புத்தின் ஜின்னா அவர்கள் ‘மஹ்ஜபீன்’ புதினத்தைக் காவியமாக்கியது போலவே, ‘புனித பூமியிலே’ எனும் புதினத்தையும் காவியமாக யாத்து, இலக்கிய உலகிற்கு இரட்டைக் காப்பியங்களைத் தந்த பெருமைக்குரியவராக வேண்டும் என்ற என் விருப்பத்தை அன்புடனும் ஆர்வத்துடனும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

‘முப்பூ’

மங்கையர் மூவர் ஒன்றிணைந்து தம் திருமணத்தை எண்ணி மகிழ்ந்தவர்களாய் நிற்கின்றனர் என்பதோடு காவியம் நிறைவடைகிறது. கவிஞர்,

ஒரே கிளையில் விரிந்தமலர் மூன்றைப் போன்றே
உளமகிழ்வை வதனங்கள் காட்டிற் றம்மா
எனக் காவியத்தை நிறைவு செய்கிறார். ஒரே கிளையில் மலர்ந்துள்ள ‘புதினப்பூ’, ‘காவியப்பூ’ என்ற இரண்டுடன் இல்விரண்டையும் படித்துப் பூரித்த என் ‘உள்ளப்பூ’வையும் சேர்த்து ‘முப்பூவாய்’ இவ்வணிந்துரையை வழங்குவதில் பெருமை கொள்கிறேன்.

அன்புடன்

சு. செல்லப்பன்

26-4-92

நூன் முகம்

(1)

முற்றும் இறையை மறந்ததனால்
மேநாட் டோரின் சூழ்ச்சியினால்
ஒற்றுமை யற்றுப் போனதினால்
ஒவ்வாப் பழக்க வழக்கத்தால்
வற்றாச் செல்வப் பெருக்கத்தால்
வந்துள் ளுறைந்த செருக்கதனால்
பொற்புறு “பைத்துல் முகத்தஸ்”ஸைப்
பிறர்கவர்ந் திட்டா ரின்நாளில்

(2)

பாரோ ரஞ்சப் பார்புகழ்ப்
படைத்தோ னருளைக் கையேந்தி
வீரப் போர்பல செய்தேயோர்
வெற்றித் திருமக னாய்வாழ்ந்து
சீரிய ஆட்சி செய்திந்தச்
செகம்புகழ் சல்தான் ஸலாஹுத்தின்
தார்நிறை மார்புச் செம்மலினைத்
தகைசால் வாழ்வை நினைந்தோமேல்

(3)

ஈமான் உறுதி யாகிவிடும்
எளிமையும் வாழ்விற சேர்ந்துவிடும்
பூமா தலத்தில் வாழ்முஸ்லீம்
பேருடை நாடுகள் ஒன்றிவிடும்
ஏமாந் திருந்த நாள்மாறி
எஹுதியர் தமையெதிர்த் தோட்டுமனம்
தாமா யுதிக்கு மென்பதறற்
முனிக் காவியம் பாடினனே.

நீண்டநெடு வீதியிரு மருங்கும் மக்கள்
நிறைந்தகடைத் தெருவிடையே நாற்பு றத்தும்
பூண்டதிரைக் கவசத்தோ ரிரண்டு வெள்ளைப்
புரவிகளோ டோர்வண்டி சென்ற தாங்கே
காண்பவர்கள் முகமனுரைத் தெழுந்தே நின்று
கண்ணியஞ்செய் திடவொருவர் வீற்றி ருந்தார்
ஆண்சிங்கம் போலவவர் தோற்றம் பார்க்க
அறுபதுதான் வயதிருக்கும் அவரோர் முஸ்லிம் 4

முறுவலித்தே முகமனுக்குப் பதிலுங் கூறி
முன்னேறிப் பாதைதனைக் கடக்குங் காலை
சிறுதொலைவில் படைவீரர் சிலரைக் கண்டு
சட்டென்றே வண்டிதனை நிறுத்தித் தம்மின்
மறுபுறத்தில் இருந்துவந்த வீர ருக்கு
மற்றவர்போல் தலைசரித்தே சலாமுஞ் செய்து
பொறுமையொடு போகவிட்டு நின்றா ரந்தப்
பெரியவருந் தொலைவில்வரும் பவனி கண்டார் 5

“திரிப்பொலி”க்கு “ஜெஹ்சல”த்தி லிருந்து செல்வோர்
“திப்பிரிய்யா” தனைக்கடந்தே செல்வார் அன்று
திரிப்பொலிக்குச் செல்லுகின்ற வழியில் மன்னன்
திரண்டபரி வாரத்தோ டாங்கு வந்தான்
பெரிதாக அழகியவோர் மாளி கையைப்
பெற்றிருந்த “ரேமாண்டு” தனது வாட்சிக்
குரித்தான அன்னகரிற் சிலநாட் தங்கி
ஓய்வுபெற விழைந்ததனை நாடி னானே 6

பரிவாரம் புடைசூழப் பின்னும் முன்னும்
படைவீரர் தொடர்ந்துவர இசைமு ழங்க
அரிமாபோல் அறபினத்துப் புரவி மீதே
அமர்ந்திருந்தான் அரசன்பொற் கிரீடம் பூண்டே
விரிவான மார்பினிலே சொர்ண மாலை
விலையுயர்ந்த பட்டாடை மன்ன னுக்கே
உரித்தான கம்பீரத் தோற்றம் அந்த
ஊர்வலத்தைக் காண்போர்மெய் யதிர்வா ரன்றோ 7

பொற்சேணம் பூண்டவெள்ளைப் புரவி யந்தப்
பெரியவரை நெருங்கவவர் தலைச ரித்தே
கொற்றவனை வாழ்த்தவவன் அருகி ருந்த
“கோச்சு” வண்டி தனைக்கண்டு சற்றே நின்றான்
மற்றவர்கள் காணாது திரையால் மூடி
மறைத்திருந்த வண்டியிலே காற்றுள் ளைக
உற்றசிறு துளையிலிரு கயல்க ளாட
ஊர்காக்கும் மன்னனைதக் கண்ணுற் றானே 8

கயலிரண்டைக் கண்டமன்னன் கைகள் சேணக்
கயிற்றையவ னறியாம லிழுப்பத் தேகம்
செயலிழந்தே கணஞ்சிறிது நின்றா னந்தச்
செயல்கண்டு மற்றவரும் அதிர்ந்தே நின்றார்
பயமுற்ற முதியவரும் ஓடிச் சென்றே
பரியின்பொற் சேணத்தைக் கண்ணி லொற்ற
சுயநினைவை அடைந்தமன்னன் அவரை நோக்கிச்
“சொல்நீயார்?” எனவினவ வவருஞ் சொல்வார் 9

“அடியேனோர் ஏழைமுஸ்லிம் வணிக” னென்றார்
அங்கமெலாம் நடுங்கிடநாக் குழற மன்னன்
கடிவதுபோற் “பெயரென்ன?” வென்றான் அந்தக்
கேள்விக்கோ “அல்பஸல்நா” னென்றார் மீண்டும்
இடிபோல “நீசெலுத்தும் வரிசொல்” லென்றான்
“ஏழைநான் சரியாக அறியேன் ஆட்சி
கொடுவென்னுந் தொகைகொடுப்பேன் மீதி யென்றன்
குடும்பத்தைக் காக்கமட்டும் போது” மென்றார் 10

“குடும்பத்தின் செலவுக்காய்க் கிடைப்ப தொன்றே
கொள்ளையதற் காகநன்றி கூறு” கென்றான்
இடும்பைக்காய் அஞ்சியவர் “ஆமாம் நன்றி
என்றுமுரித் தாகுக” வென் றொப்ப லானார்
கடுஞ்சினத்தால் மன்னன்கண் சிவப்பப் பின்னுங்
கர்ஜித்தான் வெறிகொண்ட சிங்கம் போல
நடுநடுங்கிப் போனாரல் பஸலு மந்த
நெறிகெட்டோன் அடுத்தவினாச் சரத்தி னாலே 11

“வண்டியிலே இருப்பதுயார்?” என்ற கேள்வி
விழிபிதுங்கச் செய்திட “வென் செல்வி” யென்றார்
“கொண்டதென்ன கர்வமெனை அவம திக்கும்
குற்றமொன்றைச் செய்கின்றாள்” என்றான் மன்னன்
“எண்ணமது தவறுமன்னா என்கு மாரி
என்றுமதைச் செய்யாளே இருக்கா திந்த
மண்ணிலும்வே நெவருமில்லை துணிவு கொண்டே
மதிப்பளிக்கா தவமதிக்குந் திராணி யோடே” 12

வேண்டுமென்றே அவர்சொல்லா திருக்கத் தம்மை
வார்த்தைகளாற் சாடுகிறார் என்றே எண்ணி
நீண்டசவுக் கெடுத்தவரை நோக்கி வீச
நீசன்மனம் போலதுவும் உடலைச் சாடும்
“வேண்டாமோ உனதுமகள் இறங்கி வந்தே
வேந்தனுக்குச் சலாமுரைக்கத் தவிர்த்தே நெஞ்சில்
பூண்டதென்ன திமிருள்ளே இருந்த வாறு
பார்க்கின்றாள்” எனவுரைத்தான் தந்தை சொல்வார் 13

பளீரென்றே பட்டஅடி நோகத் தாதை
“பெருந்தகையே “பர்தா”வுள் இருப்ப தாலே
வெளியேறா திருக்கின்றாள் என்பு தல்வி
வேறாகக் காரணமொன் றில்லை” என்றே
துளிகூட இரக்கமற்றே யவனுஞ் சொல்வான் [றோர்க்கும்
“தூர்த்தனையென் ராஜ்யத்தில் அவள்போன்
எழுதியது சிரசினிலே அதுதான் மாற்ற
எவருக்கும் உரிமையில்லை” எனவு ரைத்தான் 14

“மனமறிந்து செய்யாத பிழைக்காய் எம்மை
மன்னித்தே அருளுகபே ரரசே” என்று
சினம்மாறி வெறிகொண்ட அவனை நோக்கிச்
செப்பிடவே வெகுண்டின்றுஞ் சொல்வான் “இன்றே
உனக்குமுன தினத்தார்க்குந் தண்டனைகள்
ஒன்றாகத் தருவேன்நா” நெனவு ரைத்தே
தனதுபடை வீரரினை ஏவி விட்டான்
தருக்கர்களுஞ் சூறையிடத் தொடங்கி னாரே 15

வாய்திறந்தாற் கொன்றிடுவா ரென்றே யாரும்
வார்த்தையொன்றும் பேசாது பார்த்தி ருக்கப்
பேய்களெனப் பாய்ந்துமுஸ்லிம் கடைக ளுள்ளே
பிரிய்பொருள் கவர்ந்துபிற அழித்தார் மன்னன்
“ஏய்கிழவா! உன்சொத்து வீடு வாசல்
எதுவுமினி யுனைச்சேரா எமக்கே சொந்தம்
போயுன்றன் இனத்தோடு சேர்ந்து செய்த
பிழைகளுக்காய் வருந்தியழு” எனவி கழ்ந்தான் 16

கொள்ளையிலே மகிழ்ந்திருந்த மன்ன னுக்குக்
“கோச்சு” வண்டி நினைவுவரத் திரும்பி நோக்கி
எள்ளளவும் இரக்கமற்ற அரக்க னாகி
ஏவலரைப் பார்த்தாக்களு இட்டான் “வண்டி
உள்ளிருக்கும் பெண்ணின்னும் இறங்கி வந்தே
உரியமரி யாதைதனைச் செய்ய வில்லை
குள்ளமதி கொண்டவந்தக் குமரி தன்னைக்
கொணர்ந்தென்முன் நிறுத்திடுக” என்ற வாரே 17

அல்-பஸலோ அமுதமுது வேண்டு வார்தம்
அருமைமகள் தனைமன்னித் தருள்க வென்றே
பொல்வாத மனங்கொண்டோர் சிறிதும் அஃதைப்
பொருட்படுத்தா தாணைதனை நிறைவு செய்தார்
எல்லையிலா அழுகொண்ட மகளை மன்னன்
எதிர்கொண்டு நிறுத்துவதைக் கண்டார் தந்தை
கல்லாக அவன்சமைந்தே நின்றான் வாழ்வில்
காணாத பேரழகைக் கண்ணுற் றானே 18

தந்தைசெய்த சமிக்ஞையினை யுணர்ந்து நங்கை
தலைசரித்துச் சலாம்செய்தாள் கண்டு மன்னன்
சொந்தமிழந் தான்தன்னைத் தானே புந்தி
சுயவுணர்வும் அற்றவனாய்த் தவிக்க லானான்
விந்தையிவள் போலொருத்தி என்றன் வாழ்வில்
வந்ததிலை யெனவியந்தான் பிறைநு தன்மேல்
வந்துவிழந் தாடுகின்ற கூந்தல் நெஞ்சை
வருடுவதை யெண்ணிமனம் மகிழ்வுற் றானே 19

பேரழகாற் கட்டுண்டு பொறிக லங்கிப்
 போய்ச்சிலைபோற் சிறுபொழுது நின்றா னந்தப்
 பாராளும் மன்னனுளம் மைய லாலே
 பெருஞ்சினமுந் தணிந்தான் தன் நிலையு ணர்ந்தான்
 கூறுந்தன் பெயரென்றான் குரலைத் தாழ்த்திக்
 குழைந்துபணிந் திரப்பதுபோல் நெகிழ்ந்தான் கேள்வி
 நாராசம் போற்செவியுட் புகுந்திட் டாலும்
 நாடாள்வோன் என்பதனாற் பதிலுங் கொண்டான்
 20

இன்னிசையின் நாதமொன்று செவிபு குந்தே
 இதயத்தில் மேவிவெறி யூட்டி னாற்போல்
 தன்னிகரே இல்லாப்பே ரழகி சொல்வாள்
 தனதுபெயர் “மஹஜபீனென்” றவனை நோக்கி
 மன்னனுடன் மந்திரத்தாற் கட்டுண்டான்போல்
 “மஹஜபீன்” “மஹஜபீன்” என்றே மீண்டும்
 தன்னுணர்வே யற்றவன்போல் பொருளுங் கூறித்
 தவித்தனனே “பிறைநுதலாள்” என்றே யென்றே 21

“வற்றாத பேரழகின் சனையே யுன்னை
 வருத்தமன மொப்பவில்லை நீசெய் திட்ட
 குற்றத்தை நினைத்தாலோ பொதுவாய் யார்க்கும்
 கொடுக்கின்ற தண்டனைக்குள் ளாவா” யென்றான்
 குற்றமிழைத் தாயென்றே சொன்ன வார்த்தை
 கேட்டதுமே வியப்பாற்கண் மலர நோக்கிக்
 “குற்றமொன்றா! நானென்ன குற்றஞ் செய்தேன்
 கூறுகவென்” றலட்சியமாய் வினவி னாளே 22

என்னகுற்றஞ் செய்தேன்நா னென்றெ திர்த்தே
 ஏந்திழையாள் கேட்டதுமே முகஞ்சி வக்க
 மன்னனரு மாறியதைக் கண்ட தந்தை
 மனம்பதைக்க மகள்முகத்தை ஏறெ டுத்தே
 “சொன்னதென்ன திரிப்பொலியின் மன்னர் முன்னே
 சொல்லுவதை யறிந்துரைப்பாய்” என்றார் கேட்ட
 அன்னநடைப் பொன்னெழிலாள் அவரை நோக்கி
 “அறிந்தேதான் பேசுகிறேன்” எனவு ரைத்தாள் 23

அஞ்சாது பேசுகின்ற துணிச்சல் கண்டே
 ஆச்சரியங் கொண்டார்கள் வீரர் அன்னாள்
 நெஞ்சுரத்தால் தந்தையுமே யதிர்ந்தார் கண்கள்
 நெருப்பாகச் சினந்தமன்னன் உடன் தணிந்தான்
 “வஞ்சியேநீ யறியாயோ வாக னத்தில்
 வரும்நீங்கள் எமைக்கண்டால் கீழி றங்கி
 அஞ்சிமரி யாதைசெய்ய வேண்டு மென்ற
 ஆக்ஞையினை மீறியதுன் குற்ற” மென்றான் 24

“உமதிட்டம் போலிட்ட சட்டம்” என்றே
 உடனவரும் பதிலுரைக்க மன்னன் சொல்வான்
 “எமதிட்டம் போலிட்ட சட்டம் ஆமாம்!
 என்றாலும் பணிதலுங்கள் கடமை” என்றே
 “தமதிட்டப் படிநடக்க விழையு வோர்கள்
 தண்டனைக்குள் ளாவரென அறிவாய் நீயும்
 உமதிட்டம் போல்நடக்கத் துணிந்தாற் சட்டம்
 உனையுமதன் பிடியுள்ளே அடக்கு” மென்றான் 25

ரேமாண்டின் பொறுமைதனைச் சோதித் தாற்போல்
 “நியாயமிது தானோவென் றெதிர்த்துக் கேட்க
 “ஆமாம்நாம் இதுவரையுன் னினத்தார் தம்மை
 அடியோடே ஒழிக்காது விட்டி ருத்தல்
 நாமாகத் தந்தவுயிர்ப் பிச்சை யாகும்
 நம்நீதிக் கோர்சிறந்த உவமை நீயோ
 தாமாக வலிந்துபல குற்றம் செய்தாய்
 தண்டனைநான் தனித்தாய்ந்தே தருவேன்” என்றான்
 26

தளபதியை அழைத்திவளைக் கைது செய்து
 தன்முன்னே இம்மாலை அரண்ம னைபால்
 எள்ளளவுந் தீங்கிழைக்கா தழைத்து வாவென்
 றாணையிட்டான் கேட்டதந்தை கலங்கிப் போனார்
 “பிள்ளைமனங் கொண்டவளென் புதல்வி மன்னா
 பிழைபொறுத்தே அருள்க” வெனக் காலைப் பற்றத்
 தள்ளியதைத் திட்டவனுஞ் சொல்வான் “நீ முன்
 தந்துவைத்த பாடத்தின் பலன்கா” னென்றே 27

சூறையிட்ட பொருட்களொடு மதிக்க வொண்ணாச்
செல்வமெனும் மஹஜபீனைக் கவர்ந்தே யந்த
ஆறறிவு கொண்டபெரு விலங்கின் கூட்டம்
அரண்மனையை நோக்கிவிரைந் தார்கள் கண்டே
“வேறெவர்தாம் எனக்குண்டு மகளே யென்றன்
விழியிரண்டும் நீயன்றோ கண்ணே” என்று
கூறியழு தார்தந்தை ஓடிச் சோர்ந்தே
குற்றயிரா யோர்புறத்தே வீழ்ந்திட் டாரே 28

2. அழகின் குற்றம்

நீண்டபெரு மலைத்தொடர்கள் காவல் செய்யா
நிமிர்ந்து நிற்குந் திப்பிரிய்யாக் கோட்டை தன்னை
மூன்றுபுறம் வான்நோக்கி உயர்ந்த கன்ற
மதிற்சுவர்கள் அரண்செய்யும் மறுபுறத்தே
தாண்டவொணாப் பேரகழி யாகத் தோன்றும்
திப்பிரிய்யா ஏரியினோர் கரையாம் ரேரமர்
ஆண்டநெடுங் காலத்தை நினைவு கூர
அரண்களுக்குள் அரண்மனையுங் காணு மாமே 29

வேறு

பூத்துச் சிரிக்கின்ற செடிகளுங் கொடிகளும்
புதுமணப் பெண்ணினைப் போலதி கழ்ந்தன
காய்த்துக் குலுங்கிடும் மரங்களின் கனிகளைக்
கவர்ந்தே சிறுவரும் உண்டும கிழ்ந்தனர்
பார்த்த இடமெலாம் நீர்ச்சனை அங்கெலாம்
பாடியே வண்டினம் பறந்தும கிழ்ந்தன
காத்துக் கிடந்தன அல்லிகள் மதிமுகங்
கண்டே யலர்ந்திடு மாவலி லாமரோ 30

வேறு

ரோமர்களின் கலைத்திறனை எடுத்துக் காட்டும்
ரேமாண்டின் மாளிகையைச் சுற்றி யெங்கும்
தேமதுரப் புனலீயுஞ் சனைக ளோடு
தென்றலுக்கு மணமுட்டுஞ் சோலை காணும்
தாமாகக் கனிந்துநிலம் வீழக் காய்க்கும்
கனிமரங்க ளொடுபொய்கைத் தலங்க ளெல்லாம்
தாமரைகள் பூத்திருக்கும் அன்னப் பட்சி
தம்மிணையோ டாங்காங்கே நீந்தி யாடும் 31

பூவுலகின் சொர்க்கம்போ லிருந்த தந்தப்
புவியாள்வோன் மாளிகையும் சுற்ற மெல்லாம்
யாவருமே மகிழ்வுற்றே இருந்தா ராங்கே
இன்பத்தைத் தவிரவொன்றுங் கண்டா ரில்லை
காவலனின் மனைவிஎழில் ராணி மேரி
கணவனுக்காய்க் காத்திருந்தாள் அழகில் தன்னை
தேவதைபோ லலங்கரித்தே நின்றாள் காண்போர்
தனைமறந்து மீண்டுமவள் தன்னை நோக்க 32

திரிப்பொலியின் இளவரசி ராணி மேரி
தமதுமுதற் கணவரினை இழந்தாள் பின்னே
பரங்கியரின் படைத்தலைவன் ரேமாண் டைத்தன்
பதியாக வரித்தொன்றி வாழ லானாள்
உரித்தில்லா ஆட்சிக்கோர் உரிமை யாகி
உடையவளுக் கடிபணிந்தே வாழ்ந்தான் மன்னன்
மறுத்தெதுவுஞ் செய்யவிய லாத வாறே
மகுடத்தை மட்டுந்தலை தாங்கி னானே 33

பிணையுண்ட மான்போலும் மிரள அங்குப்
பேதலித்து நிற்குமொரு பெண்ணைத் தன்முன்
துணையாக வந்தபடைத் தலைவன் விட்டுத்
திரும்பிடுமுன் மன்னனிட்ட ஆணை சொன்னான்
அணையாத விளக்காக ஒளிரு மந்த
அழகியினைக் கண்டுமனங் கசிந்தாள் ராணி
துணையாக இருகணவர் கொண்டும் பிள்ளைத்
துணையில்லா நிலைமறந்தாள் அருகிற் சென்றாள் 34

அருகமர்த்தி அன்புமொழி பகர்ந்தாள் தாய்மை
அரும்பியது போலுணர்ந்தாள் ராணி முன்னர்
ஒருகாலுந் தாயன்பை உணராப் பெண்ணும்
உவந்தாளவ் வுபசரிப்பில் உளம்நெ கிழ்ந்தாள்
இரந்தாள்தன் நிலைகூறி யழுதாள் தன்னோ
டினத்தவர்க்கும் நேர்ந்தகதி எடுத்து ரைத்தாள்
கரம்பற்றிக் காப்பதென அரசி சொன்னாள்
கன்னிமனம் மகிழ்வுற்றாள் துயர்ம றந்தாள் 35

பொன்மாலைப் பொழுதுதென்றல் மலர்கள் மீது
புரண்டெழுந்து தவழ்ந்துடலைத் தழுவிச் செல்ல
தன்னோடு மஹஜபீனைத் துணைக்கழைத்துத்
தடாகத்தைச் சுற்றிவந்தாள் ராணி மேரி
இன்பசுகந் தருமந்த வேளை யாங்கே
இயற்கையினை இருவருமே ரசித்தி ருக்க
மன்னனழைத் தாரிந்தப் பெண்ணை என்ற
மனமஞ்சுள் சேதியொடு வந்தாள் சேடி 36

தப்பிவிட லாமென்ற மனக்கோட் டைகள்
தகர்ந்தனவப் போழ்தவளால் வார்த்தை யொன்றுஞ்
செப்பவிய லாதுடலம் நடுங்கக் கால்கள்
செயலிழந்தே போவதனை யுணர லானாள்
நப்பாசை கொண்டரசி வதனம் நோக்க
நாடுவதை விழியுணர்த்த அரசி சொல்வாள்
“இப்போது செல்லம்மா உனக்குத் தீங்கிங்
கெவருஞ்செய் யாதுனைநான் காப்பே”னென்றே 37

அன்னையைப்போல் அரசிசொன்ன வார்த்தை கேட்டே
அதையிததைத் துறந்துமனத் துணிவு கொண்டு
மன்னவனின் மாளிகைக்குப் பணிப்பெண் ணோடே
மஹஜபீன் நடைபயின்றாள் அவளுக் காக
தன்னறையை அலங்கரித்தே நின்றான் மன்னன்
தாழகற்றி யுள்நுழைவோர் கண்டு கால்கள்
முன்னோடி வரவேதோ நினைத்தான் மீண்டும்
முன்னிருந்த இடத்திற்சென் றமர லானான் 38

சேடிவிட்டுப் போனபின்னே அவளை நோக்கிச்
“சற்றேவந் தென்னருகில் உட்கா” ரென்றே
வாடிநின்ற அம்மலரை நோக்கி மன்னன்
வாஞ்சையுடன் அருகழைத்தான் அவள்தி கைத்தாள்
“ஓடநினைந் திடவேண்டாம் கண்ணே என்னை
உவந்தருகே வா”வென்றான் மீண்டும் மன்னன்
கேடுவந்தே யுற்றதென நினைந்தாள் தன்னைக்
காக்கவழி தனையெண்ணிக் கலங்கி னாளே 39

“குற்றமிழைத் திட்டவள்நான் மன்னா வுங்கள்
கைதியெனத் தான்முன்னே நிற்கின் றேனென்
குற்றத்திற் கேற்றவொரு தண்ட னையைக்
கொடுத்தனுப்பி விடுங்க”ளென வேண்டி நின்றாள்
“குற்றமிழைத் திட்டவள்தான் ஆமாம்! உள்ளம்
கொள்ளைகொண்ட களவொன்றைச் செய்தாய்
உற்றபெருங் காதலினால் கைதி யாகி [உன்மேல்
உன்முன்னே நிற்பதுநான் தானே” யென்றான் 40

பருவமுற்ற நாளிருந்து தந்தை யன்றி
பிறஆண்க ளோடுபழ காத பெண்ணாள்
அருவருக்கு மவன்வார்த்தை கேட்டு மீறும்
அழுகையுடன் ஆத்திரமுங் கொண்டாள் காமப்
பெருந்தீயால் மனம்வேகப் பேசும் வார்த்தை
பொல்லாத விடமாகக் கக்க மன்னன்
பொருந்தாத வார்த்தைகளைப் பேசிப் பேசிப்
பெண்ணவளை வேதனைக்குள் ளாக்கி னாளே 41

“அடுக்காதே இதுவுனக்கு வேந்தே! வேந்தர்க்
கழகாமோ அடிமையொடு தகாத வார்த்தை
தொடுப்பதிழி வாகாதோ தொடர்ந்து மென்னைத்
துன்புறுத்த வேண்டா”மென் றிறைஞ்சி னாளே
“இடுக்கண்கள் ஏதுமுனக் கிழையேன் கண்ணே
எனக்கினியோர் வாழ்வேது நீயில் லாது
துடிக்குதென துளங்காத லாலே நீயந்
தயைகூர்ந்தே ஏற்பா”யென் றிறைஞ்ச லானான் 42

“திரிப்பொலிக்கு நினையரசி யாக்கு வேன்நான்
ஜெருசலத்தை வென்றிடப்பே ரரசி யாவாய்
ஒருக்காலும் மாறுசெய்ய மாட்டே னென்றான்
உளமறிந்தே இரங்கியருள் செய்வா” யென்றான்
“மறுக்காதென் காதலைநீ யேற்பா யென்னை
மணம்புரிய ஒப்புதல்கொள் தேவீ” யென்றே
ஒருகாலை மடித்தொருகால் உடலந் தாங்க
உளமுருக மண்டியிட்டே இரக்க லானான் 43

அவளருகில் மண்டியிட்டே நிற்க மன்னன்
அடிசிலபின் நகர்ந்திட்டாள் ஆர ணங்கு
“பவவினைக்குத் துணிந்தனையோ பாவி யுன்றன்
பதவியைநீ யுன்னிடமே வைத்துக் கொள்வாய்
அவமதித்தாய் எம்மவர்க்குச் சொல்ல வொண்ணா
அக்கிரமம் பற்பலவுஞ் செய்தா யின்று
கவர்ந்தென்னைக் கொணர்ந்திங்கே வைத்தே வார்த்தை
கண்டபடி யுளறுகிறாய் “தூ” வென் றாளே 44

வெகுண்டெழுந்தான் ரேமாண்டவ மானத் தாலே
விரைவிலிடை வாளைத்தன் கையெ டுத்தான்
“தகாதுமென்மை யுன்னிடத்தில் உடன்ப டாது
தவிர்த்தால்நான் செய்வதனைக் காண்பா” யென்றே
சிகைதன்னைப் பிடித்திழுத்தே தள்ளி வீழ்த்தச்
சிறிதுகணந் தடுமாறி எழுந்து நின்றே
பகைகொண்ட அம்மிருகந் தன்னை நோக்கிப்
பின்வருமா றுரைத்தனளே பெண்சிங் கம்போல் 45

“துட்டனேநான் உயிருக்காய் அஞ்ச மாட்டேன்
துளிகூட உனதாசைக் கிணங்க மாட்டேன்
நட்டம்பெரி தன்றோபெண் கற்பி ழந்தால்
நாளையநர கெய்திடவும் வேண்டு மன்றோ
இட்டம்போல் எம்மவரைக் கொன்றாய் அந்த
இழிதொழிலைச் செய்யென்னைக் கொல்வா யன்றித்
தொட்டாலென் னுயிரைநான் மாய்ப்பே னென்னைத்
துணைகொள்ள எண்ணாதே” எனத்துடித்தாள் 46

வெறிகொண்ட சிங்கம்போற் பாய்ந்தான் முன்னே
வீரஇளம் பெண்சற்றே விலகிக் கொண்டாள்
குறிதவறிக் கைப்பிடியுள் எடங்காப் போழ்து
கொலைவெறியோ டவளண்டை மீண்டுஞ் சென்றான்
நெறிகெட்ட செயல்கண்டு நெஞ்சம் விம்மி
நேர்ந்தகதி தனையெண்ணி மனமும் நொந்தே
இறையோனை ஓர்கணமே நினைந்தாள் வல்லோன்
இடுக்கண்ணில் உதவிடவோர் துணைதந் தானே 47

சட்டென்றே உயர்ந்தகரங் கண்டே நெஞ்சுள்
“ஷஹாதத்துக்” கலிமாவை நினைந்த போது
பட்டென்று படுதாவை உயர்த்திக் கொண்டே
பாய்ந்ததொரு பெண்ணரிமா பார்வை யாலே
சுட்டெரித்த ததுகையிற் குறுக்கு வாளைச்
சுமந்திருந்த ரேமாண்டை அவனோ எல்லாங்
கெட்டதென முணுமுணுத்து விலகி னான்பெண்
காவலென அவளருகில் அரசி நின்றாள் 48

இருவருக்கு மிடைநின்ற ராணி மேரி
“என்னரேமாண்டிஃ” தென்றே வினாவெ முப்பப்
“பெருங்குற்றஞ் செய்தாளிப் பெண்ணா” ளென்றே
பிதற்றினனப் போதவனை நோக்கி மீண்டும்
“பெருங்குற்றம் எதுசொல்வாய்” என்றாள் ராணி
பாதையிலே நடந்தவற்றை யெடுத்து ரைத்தான்
“சரியதற்கு நீதிசொல்ல திப்ரிய யாவில்
சான்றோர்கள் வேறிலையோ” எனவி ளித்தாள் 49

கேள்விக்குப் பதிலின்றி வேறு பக்கம்
கேளாதோன் போற்றிரும்பி நின்றான் ரேமாண்ட்
வாழ்வெல்லாம் மேரிக்குப் பணிந்தே வாழும்
வகையிலவன் சுதியிருந்த நிலையி னாலே
தாழ்ந்துபணிந் தஞ்சிநடந் தானே ஆளும்
தகுதிதந்த தவளென்ற தாலே வேண்டும்
போழ்ததனைப் பறித்தோடச் செய்யக் கூடப்
பலமுமவள் கையிலுண்டென் றறிவா னன்றோ 50

இறையனுப்பி வைத்ததுணை யாக மேரி
இணைந்துகொண்டே நடந்தவற்றை ஒவ்வொன்றாக
மறைந்துநின்றே கேட்டவண்ணம் ஒப்பு விக்க
மன்னனொன்றும் மறுக்காது மெளன மாகிச்
சிறைப்பட்ட மாணைப்போல் நின்றான் கேள்விச்
சரந்தொடுத்தே “ராணியெனக் கேதுஞ் செய்தால்
ஜெருசலத்தின் மன்னனுனை அழிப்பா” னென்றாள்
சினந்தணிந்த ரேமாண்டும் அடங்கிப் போனான் 51

பேரரசன் "லாஸினானின்" நாமங் கேட்டுப்
 பேதலித்துப் பயங்கொண்டே முகம்வெ ளுக்க
 "மேரியிது நன்றன்று மாற்றாள் முன்னே
 மிகவிகழ்ந்தே பேசுகின்றாய்" என்றான் மன்னன்
 "பாரிதுவே மேலுன்னை நின்செய் கைக்குப்
 பொறுத்திருந்தேன் தண்டிக்கா" தென்றான் ராணி
 "யாருக்குத் தண்டனைதான் பார்ப்போ" மென்றே
 இருந்தவிடம் விட்டகல முயன்றிட் டானே 52

"நில்!" என்றான் ரேமாண்டு நின்றான் கோபம்
 நெருப்பாகத் தகிக்கமுகஞ் சிவக்க மேரி
 "பொல்லானே! மன்னிப்புக் கேட்பாய் அன்றேல்
 பெருந்துன்பம் அனுபவிக்க நேரு' மென்றான்
 கல்லாக அவள்நெஞ்சம் இறுகி வார்த்தைக்
 கனல் கொண்டு சுட்டெரித்தாள் நிலைகு லைந்தே
 "எல்லாமே என்தவறால் விளைந்த தென்னை
 இனியேனும் மன்னித்தே யருள்வா" யென்றான் 53

"மன்னித்தே னுணையின்றே மஹஜ பீனை
 மனமிரங்கித் தந்தையொடு "கரக்" நாட்டிற்குச்
 சென்றிடநான் பணித்திருவேன் துணைக்கு வீரர்
 சிலரையுமே எல்லைவரை அனுப்பி வைப்பேன்"
 என்றதுமே ரேமாண்டு சொல்வான் "அந்த
 இதயமிலாக் கொடுங்கோலன் 'ரீனாட்' கையில்
 சென்றடைய விட்டாலோ ஓநாய் வாயில்
 சிறைப்பட்ட கதியவளுக் காகு" மென்றான் 54

"உன்னிடத்தில் உபதேசங் கேட்க வில்லை
 ஓர்ந்தறிந்து செய்வதனை நானே செய்வேன்"
 என்றாள்பின் மஹஜபீனை நோக்கி மேரி
 இப்போதே புறப்படுவாய் எனப்ப ணித்தாள்
 "நன்றியம்மா இதுகாறுஞ் செய்த வைக்கு
 நானறியத் தயைகூர்ந்தே சொல்ல வேண்டும்
 என்னபிழை செய்திட்டோம் இந்த மண்ணில்
 இருந்தகல" எனப்பணிந்தே வினவ லானாள் 55

"குற்றமொன்றும் நீசெய்ய வில்லை எல்லாக்
 கொடுமைகளும் உன்னழகாற் றானே இஃதை
 சற்றுமுன்னால் உணரமுடி யாது நீயோ
 சிறுமியிங்கே இருப்பதுபே ராபத் தாகும்
 உற்றதுணை யாகக் "கரக்" கெல்லை மட்டும்
 உடன்வருவ ரெனதுபடை வீரர் பின்னர்
 முற்றுமுங்கள் பொறுப்பேதான் நீங்கள் வாய்ப்பின்
 முஸ்லிம்கள் வாழுமிடஞ் சேர்வீ" ரென்றாள் 56

தன்னுடனே மஹஜபீனை அழைத்துக் கொண்டே
 தனியாகக் கணவனையிங் கிருக்க விட்டு
 முனநடந்தாள் மேரியது கண்டே வாயுள்
 முணுமுணுத்தான் ரேமாண்டு "மரியா ஓர்நாள்
 உன்மீது பழிவாங்கா திருப்பே னோபார்
 உறுதியிது நான்கொண்ட சபதம்" என்றே
 தன்பல்லை நறநறவென் றடங்காக் கோபம்
 தனைக்காட்டக் கடித்தனனே தனக்குள் வைதே 57

3. தாயகம் விட்டுத் தந்தையும் மகளும்

நினைவிழந்து வெகுநேரங் கிடந்தெ முந்து
 நடந்ததெலாங் கனவாகக் கூடா தாமோ
 எனநினைந்தார் அல்-பஸலோ எல்லா முண்மை
 என்றறிய நெஞ்சடைக்கக் கதற லானார்
 மனஞ்சற்றுத் தென்புறவே வீட டைந்தார்
 மறுகணமே இறைதுதித்துக் கைக ளேந்தி
 எனதிறைவா என்னருமை மகளுக் கெந்த
 இடருமின்றிக் காத்தருள்வாய் எனவி ரந்தார் 58

திருமறையை எடுத்தோத மனது சற்றுத்
 தெளிவடைய அடுத்தென்ன நடக்கும் என்றே
 உருவகித்துப் பார்த்துவிலை யுயர்ந்த வைர
 உருப்படிச னோடுதங்க நாண யங்கள்
 பொருத்தியுட னுள்ளாடை தைத்தார் யாரும்
 பார்க்காத வாறுமறைத் தணிந்து கொண்டார்
 கருத்தாக இவையனைத்துஞ் செய்யுங் காலை
 கதவுதட்டு மொலிகேட்டே யதிர்ந்திட் டாரே 59

இல்லத்தின் வெளியினிலே படைவீ ரர்கள்
 இருப்பதனைக் கண்டென்ன நடக்கு மென்றே
 அல்-பஸலும் யூகிக்கு முன்னர் வீரர்
 அரசியிட்ட கட்டளையைக் கூற லானார்
 எல்லைகடந் திப்போதே “கரக்” நாட் டிற்காய்
 எம்மோடு வருகவெனக் கூற ஏக
 வல்லவனை நெஞ்சிருத்தி வருங்கா லத்தை
 வரவேற்க வயோதிபருந் தயாரா னாரே 60

சொத்தெல்லாம் பறிமுதலாய்ப் போன தாலே
 சிறிதுபொருள் கூடக்கை பற்றி டாதே
 அத்தனையும் அரசடைமை யாகும் இன்றிங்
 கணுப்பொருளு மற்றவரா யானீர் உன்றன்
 புத்திரிக்கும் உமக்குமெனப் பரியி ரண்டைப்
 பிரயாண வாகனமாய்க் கொள்வீ ரென்றார்
 பத்திரமாய் மகளிருப்ப தறிந்தார் தந்தை
 படைவீரர் பேச்சாலே மகிழ்ந்திட் டாரே 61

செல்வமெலாம் அரசுடைமை யான தென்று
 சொல்லவொரு கணந்திகைத்தார் மறுக ணத்தே
 செல்வத்தில் செல்வமெனும் மஹஜ பீனுந்
 திரும்பிவந்த செய்தியறிந் தேம கிழ்ந்தார்
 சொல்வதற்கு வார்த்தையின்றித் தவித்தார் தம்மின்
 செல்வமகள் தனைக்கண்ட மகிழ்வி னாலே
 “செல்வோமே” என்றோடிச் சென்றார் இரண்டு
 சிறந்தநல்ல புரவிகள்கை பற்றி வந்தார் 62

மகளையொரு புரவியிலே ஏற விட்டு
 மற்றொன்றில் தானேறிக் கொள்ளச் சுற்றிப்
 பகைகொண்ட பறங்கிப்படை வீரர் சென்றார்
 பேசாது தந்தையொடு மகளுஞ் சென்றார்
 வகையேது மிலாதவவ ரெதிர்கா லம்போல்
 வானமுமே இருள்கூழ்ந்து கருமை யாகத்
 தகைத்தெங்கும் நிற்காத புரவிக் கூட்டம்
 திரண்டடர்ந்த காட்டினுள்ளே புகுந்த தம்மா 63

வானமென்றொன் றிலையெனும் வாகாய் மேலே
 வகைவகையாய்ச் செழித்துவளர் மரங்கள் மூடிக்
 கானகமே இருளடைந்து வழிக ளெல்லாங்
 கல்லோடு முட்புதரும் நிறைந்தே காணு
 கூனிமிக வளைந்தெழுந்து நிமிர்ந்தே யந்தக்
 குறுக்குவழிக் கேற்பதமை யுடன்ப டுத்திப்
 போனார்கள் பறங்கியர்கள் பழக்கப் பட்ட
 பாதையது போலவுடன் இருவர் சென்றார் 64

புதுப்பாதை புதியபல அனுப வங்கள்
 பெற்றந்த இருவருமே செல்லத் தம்மின்
 விதியெண்ணிச் சிலநேரம் அஞ்சி னாலும்
 வேறுவழி இன்றிப்பின் தொடர்ந்தார் இங்கு
 தீதுசெய்யுங் கொடியோரை விட்டெங் கேயோ
 தப்பியொரு முஸ்லிம்கள் நாடு செல்லும்
 ஏதுதந்த இறைவனுக்கு நன்றி யென்றே
 இருவருமே எண்ணிமனந் துணிந்தே சென்றார் 65

முன்னிரவுங் கழிந்ததுபின் இரவிற் பாதி
 முடிந்தபின்னுங் கானகத்தே பயணஞ் செய்து
 கண்ணெட்டு தூரத்தில் நிலவு காயும்
 காட்டண்டை மணல்வெளியைக் கண்ணுற் றார்கள்
 மண்வெளியிற் சிலகற்கள் சென்றா ரங்கோர்
 மரஞ்செறிந்த தோப்பிருக்க விடியு மட்டும்
 கண்ணயர்ந்து களைப்பாறிக் கதிரோன் தோன்றக்
 கானவெளிப் பயணத்தைத் தொடர்ந்திட் டாரே 66

இரவினிலே தொடங்கியவப் பயணம் நான்காம்
 இரவாகும் போது "கரக்" நாட்டி நெல்லைப்
 புறநகரி லொன்றான "திர்ஸு" ஸுக்குப்
 போயடைந்த தப்போதப் படைவீ ரர்கள்
 கருமமது முடிந்ததினி அரசி இட்ட
 கட்டளைக்குத் தக்கதுபோல் செய்தோம் மீண்டு
 வரும்வரையுங் காத்திருப்பாள் இராணி யின்றே
 வந்தவழி திரும்பிடவென் றெண்ணி னாரே 67

"தந்தையையும் மகளையும் வூரில் விட்டுத்
 திரும்பிடுக தீங்கேதுஞ் செய்யா தீர்கள்
 வந்ததுமே என்னிடத்தில் சேதி சொல்ல
 வேண்டுமென்றும் பணித்திருந்தாள் ராணி மேரி
 எந்தவொரு இடையூறும் எதிர்நோக் காத்தே
 இறுதிவரை பயணத்தைத் தொடர்ந்தோர் கண்டார்
 செந்தணலுக் கிரையாகும் "திர்ஸுஸ்" நாட்டின்
 திக்கொன்றைக் கண்டதுமே திகைத்தே நின்றார் 68

வானளாவி எழுகின்ற தீச்சு வாலை
 வந்திடவென் காரணமென் றறிய வென்றே
 போனபடை வீரனொரு செய்தி யோடே
 பதைபதைக்கத் திரும்பி வந்தான். "ரீனாட் மன்னன்
 ஞானஸ்நா னம்பெறாவஞ் ஞான முஸ்லிம்
 சாதியரின் கொட்டத்தை அடக்க வந்தான்
 காணுவது நீங்களங்கே கொள்ளை போக்க
 கரியாகும் வீடுபள்ளி வாயி" லென்றான் 69

பேராசை கொண்டவந்த வீரன் மற்றப்
 படைவீரர் தமைநோக்கி "நாமுஞ் சென்றால்
 தாராள மாய்ப்பொருள்கள் தேட லாம்யார்
 தலையீடு மங்கிருக்க மாட்டா" தென்றான்
 ஏராள மாய்க்கொள்ளை சேரு மென்ற
 எண்ணத்தாற் கூடவந்த இருவ ருக்கும்
 நேருவது பற்றியொன்றுங் கவலை யின்றி
 நேராக நகர்நோக்கிப் பறந்திட் டாரே 70

இனியவர்கள் எப்படித்தான் போனா லென்ன
 எமதுகடன் இத்தோடு முடிந்த தென்றே
 மனிதனுயி ரோடுடலம் பொருளைக் காப்போர்
 மாற்றாரின் பொருள்கவர விரைந்தே சென்றார்
 இனியுமிங்கே தாமதித்தால் ஆபத் தென்றே
 எண்ணியஅல் பஸல்மகளை நோக்கிச் சொல்வார்
 "எனதுயிரே எமையிறைவன் காத்தா" னென்றே
 "இங்கிருந்தே யகல்வ" மென வியம்பி னாரே 71

சிறுவயதில் வியாபாரக் கூட்டத் தோடே
 சுற்றியவர் தானெனினும் அந்த நாளில்
 பறங்கியர்கள் ஆண்டுவந்த பகுதி விட்டுப்
 பிரயாணஞ் செய்ததினால் பாதை சீராய்
 அறியாத அல்பஸலும் வடக்கு நோக்கி
 ஆண்டவனை முன்னிறுத்தி விரைந்தார் ஓர்நாள்
 நெறிபிறழா ஸலாஹுத்தீன் சுல்த்தான் ஆளும்
 நன்நாடாம் "திமிஷ்க்கு" தனை அடைவோ மென்றே 72

வனவழியே மீண்டுமவர் பயணஞ் செய்து
 வரும்போது தத்தமக்கு நடந்த வற்றை
 மனம்விட்டுப் பேசிமன அமைதி கொண்டார்
 மறையோனை மனமுருகி வழத்தி னார்கள்
 தனைமுரட்டு மன்னனிடங் காத்த மேரி
 தவறிழைக்கத் துணிந்திட்ட மன்னன் ரேமாண்ட்
 சினங்கொண்டு தான்செய்த சபத மெல்லாஞ்
 சிறிதுவிடா தெடுத்துரைத்தாள் மஹஜ பீனாள் 73

காடுவழி கடந்துமலை யடிவா ரத்தின்
 கரடுமுர டானதரை மீதி லேறி
 ஓடினவப் புரவிகளின் குளம்புச் சத்தம்
 ஒழங்கற்றுப் பட்டபடாபட் பட்டட் டென்றே
 கூடியொரு போழ்துகுறைந் தொலிக்கச் சுற்றிக்
 குன்றுகளுஞ் சேர்ந்தொலிக்கப் பயத்தி னாலே
 ஓடுகிறா ரெனப்பழித்துச் சிரிப்ப தொப்ப
 ஒன்றன்பின் னொன்றாக ஒலித்த தம்மா 74

விரைவாக இருவரையுந் தாங்கி வான
வீதியிலே பறந்தனவே பரியி ரண்டும்
துரிதாகச் செல்லுமவைக் குதவ வானில்
துலங்கியதோ பகல்போல நிலவும் ஆங்கே
அறியாத தீங்கொன்று மவரை நோக்கி
அணுகுவதை அறிந்தனவோ வவையி ரண்டும்
சரியாக அதையெடுத்தே யுணர்த்த வென்றே
சட்டென்று மிரண்டுசைகை காட்டிற் றன்றோ 75

குதித்துமிரண் டோடுகின்ற குதிரை காட்டுங்
குறிப்புணர்ந்த அல்-பஸலும் தம்மை முன்னே
எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைதான் என்ன வென்றே
எண்ணிடமுன் நடந்ததந்தப் புதுமை யம்மா
எதுவுஞ்செய வியலாத வாறு யாரோ
“இறங்குங்கள்!” என்றிடிபோ லாணை யிட்டுக்
குதிரைகளின் கடிவாளம் பாய்ந்தே பற்றிக்
குறுக்காக வந்துநின்றார் கொள்ளைக் காரர் 76

“இறங்குங்கள்” என்றவவன் ஆணை காதில்
இடிஇடித்த தெனவிருந்த ததனாற் சித்தங்
கிறுகிறுத்த திருவருக்கும் மகளுக் கெந்தக்
கெடுதலுமே நேராமல் முன்னே வந்து
“வறியவர்கள் நாங்களிரு வழிப்போக் கர்கள்
வழிவிடுங்கள் யாரப்பா நீங்க” ளென்றே
மறித்துவழி நின்றவரை அல்ப ஸல்நல்
மரியாதை யுடன்வினவ வவனுஞ் சொல்வான் 77

கோவேறு கழுதையைப்போற் கனைத்த வாரே
குரூரமுகங் கொண்டகொள்ளைக் காரன் “இங்கு
யாவருமே யறிவரெனைக் காட்டு ராஜா
எனும் ‘வில்யம்’ நானேநீ அறிவா” யென்றே
“சீவிடுவேன் தலையையுடன் கீழி றங்கு
சிறிதுமின்றி இருப்பதெலாங் கொடு” வென் றானப்
பாவிமுகங் கண்டஞ்சி அல்ப ஸல்தாம்
“பஞ்சைகளெம் மிடமொன்றும் இல்லை” யென்றார் 78

குதிரையைவிட் டிறங்கியஅல் பஸல்தம் ‘சட்டை’
கொடியவன்கைப் படாதிருக்க ஓர்கை பற்ற
மெதுவாகப் பின்னோக்கி நகர்ந்தார் பாயும்
மிருகம்போல் வில்லியமும் நெருங்க லானான்
எதிரிமிக நெருங்கிடவே அவனை நோக்கி
“இதோவென்றன் பணப்பைநீ பெறுக” வென்றே
மிதமாகப் பேசித்தன் னிடையி னுள்ளே
மறுகையை மெல்லநுழைத் திடலா னாரே 79

இடையுள்ளே நுழைந்தகரம் இமைப்ப தற்குள்
எடுத்ததென்ன வென்றறிய மாட்டா தோனாய்
இடுப்பிலிரு கைகளையும் ஊன்றித் தம்மின்
இடையினுடை வாஸ்தொங்கக் கால கற்றி
மிடுக்காக ஓர்கணமுந் தரித்தான் நெஞ்சை
மூர்க்கத்தோ டோர்குறுவாள் பிளந்த தஃதை
தடுக்கவொரு நொடியேனுங் கிடைக்கா தந்தத்
தீயவனும் நெடுமரம்போற் சாய்ந்திட டானே 80

பலநூறாய் உயிர்குடித்த வெறியன் கொள்ளை
பற்பலவுஞ் செய்திட்ட கயவன் கீழே
மலைபோலும் உருளவது கண்டே தம்மின்
மனத்துணியை எண்ணியல்ப ஸல்தி கைத்தார்
நிலவொளியில் தேனுண்ட மந்தி போல
நின்றிருந்தான் மற்றவனும் மஹஜ பீனின்
நிலவொத்த முகங்கண்டான் நிலைமை காண
நிலைகுலைந்தான் நேரிழையாள் கண்கு வித்தாள் 81

ஒருநொடியுள் தணைநிதானப் படுத்திக் கொண்டே
உயிரற்ற வில்லியத்தின் உடைவாள் பற்றி
வெறிகொண்ட அரிமாபோற் பாய்ந்தார் மற்ற
வலுமிகுந்த எதிரியினை எதிர்க்க வென்றே
பெருவீர னானதம்மின் றலைவன் கீழே
பிணமாகக் கிடப்பதுகண் டவனும் நெஞ்சுள்
அரிதான செயலிந்தக் கிழவன் மாயம்
அறிந்திருக்க வேண்டுமென எண்ணி னானே 82

பலம்மிக்க வாலிபன்தா நெனினு மாங்கே
 பார்த்தநிகழ் வாலதீர்ந்தே நிற்கும் போது
 பலமெல்லாங் கூட்டிமுன்னே பாய்ந்தா ரந்தப்
 பரங்கியனுந் தனைக்காக்கப் போரிட் டானே
 சிலநேரந் தானங்கே வாட்கள் மோதிச்
 சிதறினதீப் பொறிகளெங்கும் மஹஜபீனும்
 கலங்காது தன்தந்தை போர்செய் கின்ற
 காட்சிகண்டாள் தந்தையவன் உயிர்பறித்தார் 83

செத்துமடிந் தார்களிரு பேரும் வாள்கள்
 சேர்த்தெடுத்த அல்-பஸல்தன் மகளி னோடே
 அத்தலத்திற் தரிப்பதுபே ராபத் தென்றே
 அதிவேக மாய்ப்பரிக னோட்ட லானார்
 புத்தியுள்ள மனிதரைப்போற் புரிந்து கொண்ட
 புரவிகளும் பறந்தனவே பின்னால் யாரோ
 கத்திவந்தார் "ஏய்யேய்யேய் நில்நில்" லென்றே
 கடுகியவர் வருமுன்னே சென்றிட் டாரே 84

தணியாத வேகத்திற் பறந்தே வந்து
 தரித்தனவப் புரவிகளோர் தோப்பி னுள்ளே
 இணையாகப் புல்மேய விட்ட வற்றை
 இருவருமே இறையோனைத் துதிசெய் தார்கள்
 உணவாகப் பழம்பறித்தே உண்டார் தேக
 உபாதைகளுந் தீரவென உறங்கி னார்கள்
 துணையாகத் தென்றலொடு நிழலுஞ் சேர்ந்தே
 தூங்குமவர் தமக்குதவி செய்த தம்மா 85

பொற்கிரணந் தனைவீசிப் பகலி லெல்லாம்
 பிரகாசந் தந்தலுத்துப் போன தாலே
 முற்றுந்தன் கரமொடுக்கிக் கதிர வன்போய்
 மேற்கினிலே துயில்கொள்ளச் சரிந்த வேளை
 சுற்றியங்கு மேய்ந்துணவு தேடிக் கொண்டும்
 சுகமார்க மணலினிலே உருண்டெ முந்தும்
 உற்சாக மாகவந்த பரிக ளங்கே
 உறங்குகின்ற எசமானார் தனைநெ ருங்கும் 86

நெருங்கியவ ரண்டைநின்ற புரவி கள்தம்
 நுண்ணறிவாற் செவிமடுத்த ஒலியி னாலே
 பெருங்குரலிற் கணைத்தனபின் காலைத் தட்டிப்
 புரியவைக்க முனைந்தனவோர் செய்தி தன்னை
 விரைந்தெழுந்தார் அல்பஸல்தம் குதிரை சொல்லும்
 விபரீதம் என்னவென்றே யுணர்ந்தார் முன்னே
 பரங்கியர்கள் நால்வர்தம் பரிக ளேறிப்
 பறந்துவரும் காட்சிகண்டார் முகம்வெ ஞுத்தார் 87

தனைமறந்து தூங்குகின்ற மகளைத் தந்தை
 தட்டிமிக அவசரமாய் எழும்பச் செய்தார்
 "உனக்காக ஒருவாளை எடுத்துக் கொண்டே
 ஒன்றையென திடத்திந்தா" எனப்ப ணித்தார்
 கணநேரத் துள்ளிவைகள் நடக்கத் தம்மை
 காத்திடவல் விருவருமே துணிந்தே நின்றார்
 "துணையாக இறைவனுளான் அஞ்சா தேநீ
 துட்டர்களை வெல்லவருள் செய்வா" னென்றார் 88

வருபவர்கள் தமைக்கண்டு நிதானித் தேபின்
 விபரித்தார் "இவர்கொள்ளைக் கார ரன்று
 கிரீடமிட்டு வருபவனே ரீனாட் மன்னன்
 கொடுங்கோலன் முன்னொருகால் கண்டுள்
 [ளேன்நான்"

போருக்குப் புறப்பட்ட வீரர் போலும்
 புறத்தோற்றங் காட்டிடவக் கொடியோர் வந்தார்
 பேரழகு கொண்டவந்தப் பாவை நெஞ்சம்
 பீதியுறக் கண்கள்முன் நோக்கிற் றன்றே 89

மெய்காப்போ ரோடருகில் வந்து நின்ற
 மன்னன்கண் மஹஜபீனை நோக்கி டத்தன்
 கையருகிற் நேனிருக்கக் கண்ட வேடன்
 களிப்புற்றா னெனுமாறு மகிழ்ந்தான் இந்த
 வையகத்தில் இப்படியோ ரழகி யுண்டோ
 வானிருந்து வந்தவொரு தேவப் பெண்ணோ
 ஐயோநான் இதுகாறும் காணா தெங்கே
 இவளிருந்தாள் எனவியந்தே மயங்கி நின்றான் 90

கன்னியிள மேனியிலே காமுற் றந்தக்
கடைமனத்தோன் அவளருகில் நெருங்கி வந்து
“பொன்மேனிச் சிலையேநீ யாரோ?” என்றான்
பேசாது தலைகுனிந்தாள் பேதைப் பெண்ணாள்
என்னநடந் திடுமோவென் றஞ்சித் தந்தை
ஏந்திழையாள் முன்னோடி வந்து நிற்க
இன்னுமொரு மனிதனங்கு பெண்ணி னோடே
இருப்பதுகண் டவரையுற்று நோக்கி னானே 91

யாரென்ற கேள்விக்குத் தந்தை சொல்வார்
“யாமேழை வழிப்போக்க” ரெனவாம். “உன்றன்
பேரென்ன” என்றதும் “அல்-பஸல்” நா னென்றார்
“பேரழகி இவள்மஹஜ பீனோ” என்றான்
யாரிவர்க்கென் மகள்நாமம் உரைத்தா ரென்றே
எண்ணியதிர்ந் தார்பின்னர் “ஆமாம்” என்றார்
“யாருமறி யாதுதப்பிச் செல்ல வெண்ணி
அகப்பட்டுக் கொண்டீரோ” எனந கைத்தான் 92

நடந்ததெது வென்றறியா நின்றார் தந்தை
நடந்ததுவோ “திர்ஸூ” னில் மேரி யாவின்
படைவீரர் கொள்ளையிடச் சென்ற போது
பார்த்தவர்கள் வேற்றாரா ரெனக்கைப் பற்றி
உடனீனாட் முன்னிலையில் நிறுத்திக் கேட்க
உண்மைசொல மஹஜபீன்தன் தந்தை யோடு
விடுதலைபெற் றங்கிருந்தே வந்தா ரென்ற
விபரத்தை நால்வருமே அறிந்தி ருந்தார் 93

“ஹென்றியிந்தப் பெண்கொள்ளை அழகு பாராய்
இதயத்தை நெருடுகிற எழிலாள்” என்றே
தன்னருகில் நிற்கின்ற வீர னோடு
தனைமறந்தே ரீனாட்வாய் உளற லானான்
“என்வாழ்வில் நான்சென்ற நாட்டி லெங்கும்
இதுபோற்பே ரழகியைநான் கண்டதில்லை
சொன்னாலும் பொய்யில்லை எங்கு மெந்தச்
சாதியின மதத்திலுமே இல்லை” யென்றான் 94

இச்சைமிகக் கொண்டானவ் விழிகு ணத்தோன்
இதயத்தோ டொன்றிமதி தனையி ழந்தான்
எச்சிலிலைக் கேங்குகின்ற ஞமலி போலும்
இமைமூடா தேங்கிச்சில கணமும் நின்றான்
பிச்சைக்காய் இரப்பவன்போல் அவளை நோக்கிப்
“பெண்ணழகே என்னோடு வருவா” யென்றான்
அச்சம்போய் அனல்தெறிக்கும் விழியால் நோக்கி
அழகுமுகஞ் சிவக்கவவள் “நில்” லென் றானே 95

“எட்டிநில்நீ கிட்டவர வேண்டா” மென்ற
எச்சரிக்கை செவிசுடவே திகைத்தே நின்று
“கட்டளைகள் இடும்மன்னன் நான்தா னன்றிக்
கைநீட்டி நானெதையும் பெற்ற தில்லை
சட்டத்தை ஒழுங்கைநான் மீறி யுன்றன்
சம்மதத்தைக் கேட்கின்றேன் காத லாலே
இட்டமென்று சொல்லென்றன் அரண்ம னைபால்
இணைந்தொன்றாய்ப் போய்விடுவோம்” எனவு
[ரைத்தான் 96

“இந்நாட்டின் அரசன்நீ என்றிட் டாலும்
இவ்வுலகின் தனியரச னாகிட் டாலும்
சொன்னபடி செய்திடநான் அடிமை யில்லை
சேர்ந்துன்னோ டேன்வரநான் வேண்டு” மென்றாள்
“உன்னழகுக் கடிமையென வானே னென்ப
தொன்றேதான் காரணம்வே றில்லை” யென்றான்
“என்னினத்தின் இரத்தத்தைக் குடித்தே வாழும்
ஈனனுடன் எனக்கென்ன வேலை” யென்றாள் 97

சிறிதேனும் அச்சமின்றிப் பேசக் கண்டு
சினங்கொண்டே யவனுரைப்பான் “பேதைப் பெண்ணே
வெறுப்பேதான் அஞ்ஞான முஸ்லிம் கள்மேல்
வேண்டுமென்றால் சொல்லுனக்காய் இம்சிக் காது
இருப்பேன்னான் என்னுடன்நீ வருவ தாயின்
இன்றேநான் வாக்குனக்குத் தந்தும் விட்டேன்
மறுக்காதே சுகபோக வாழ்வு தன்னை
மஹஜபீன் சிந்தித்துப் பாரென்” றானே 98

“மிருககுணம் படைத்தவனே இசைவே னென்றா
மனப்பாலுங் குடிக்கின்றாய் மறப்பா” யென்றாள்
“கரக்நாட்டின் இராணியெனச் செய்வே” னென்றான்
“காலாலே எட்டியுதைத் தெறிவே” னென்றான்
“இரக்கமுன்மேற் காட்டியது தப்பே உன்னை
இழுத்துத்தான் கொண்டுசெல வேண்டு” மென்றான்
“மிரட்டாதே பிணத்தையன்றி உயிரோ டென்னை
முடியாது நீகொண்டு செல்ல” வென்றாள் 99

பிரமிக்கச் செய்தவள் உறுதி யார்க்கும்
பணியாத மனத்திடத்தை உணர்ந்த மன்னன்
கரமேந்தி நிற்கின்ற வாளைக் கண்டே
“கையிலவாள் இருக்கின்ற துணிவோ” வென்றான்
“இறையென்றுந் துணைசெய்வான்” என்றாள் “எங்கே
இறைதுணையைப் பார்ப்போமே” எனவா ளோடு
நெருங்கிவந்தான் அஞ்சாது நின்றா ளப்பெண்
நெறிகெட்டோன் இன்னுஞ்சற் றண்டை வந்தான் 100

வெறிகொண்ட ஓநாய்போல் முன்னே செல்ல
வீரத்தோ டசையாது நின்றாள் நங்கை
குறுக்கிட்டார் தந்தையவ ரிடையே சென்று
கொடுஞ்சரம் போல் வினாவொன்றைத்
தொடுக்கலானார்
“வெறுத்தொதுக்குஞ் செயலன்றோ மன்னா நீயுன்
வீரத்தைப் பெண்ணிடத்தில் காட்டல்” என்றே
பொறுக்காத மன்னனவர் பக்கம் நோக்கிப்
பெருஞ்சினத்தால் வார்த்தைகளை வீசி னானே 101

“பொறுப்புணக்குத் தானவளின் ஆண வத்தைப்
பெருக்கிவைத்தாய் பெருஞ்சினத்தோ டெங்கள் மீது
வெறுப்படையத் துவேஷத்தை வளர்த்தும் விட்டாய்
விளைவதெலாம் அதன்பயனே” என்றான் மன்னன்
“மறுத்தாலும் ஒருண்மை அறிவாய் உங்கள்
மாபாத கச்செயல்கள் தானே அன்னாள்
வெறுத்தொதுக்கக் காரணம்வே றென்ன வுண்டு
வீண்பழியைச் சுமத்துகிறாய்” என்றார் தந்தை 102

அல்-பஸலின் பேச்சினிலே தோன்று கின்ற
ஆணவத்தைக் கண்டமன்னன் வாளை யோங்க
வல்லவனை மனமிருத்தி அவரும் தம்மின்
வாளோங்க அங்கிருந்த வீரன் சொல்வான்
“இல்லைமன்னா ஏனுமக்கு வீணாய்த் தொல்லை
என்வாளே போது” மென்றான் கேட்ட மன்னன்
“சொல்வதும்நீ சரியேநான் ஒதுங்கு கின்றேன்
சமராடி வெல்க” வென வாழ்த்து ரைத்தான் 103

போர்முனைக்குச் செல்லுமணி கலன்கள் பூட்டிப்
போர்வாளுங் கேடயமுங் கரங்கள் தாங்க
நேரெதிரில் வெற்றுடையும் வாளு மாக
நிற்கின்ற அல்-பஸலைக் கண்ட வீரன்
“போரிடவோ வந்ததிந்தக் கிழட்டுப் பூனை
பொருந்தாத ஜதையெனக்கு நொடிக்குள் ளாக
வேரறுந்த கொடிபோல்வீழ்ந் தழிவா” னென்றே
வீறாப்புப் பேசியேமுன் பாய லானான் 104

வேறு

பாய்ந்து வந்தவவ் வீரன் வாஸ்தலை
பறந்து போமெனச் சாடவே
சாய்ந்தே யோர்புறம் தலைக விழ்த்திடச்
சர்ரென் றோசையோ டகன்றது
மாய்ந்தொ ழிந்திடென் றோங்கி மறுமுறை
மார்பி லேற்றிட முனைந்திட
தேய்ந்த பிறையினைப் போல நெளிந்தவர்
திரும்பி டப்புரண் டெழுந்தனன் 105

வீழ்ந்தெ முந்தவன் மீண்டு மோர்முறை
வீசி னான்கரம் வேறுண
ஆழ்ந்த அனுபவங் கொண்ட அல்-பஸல்
அதையுந் திறமையாய்த் தட்டினார்
தாழ்ந்து பணிந்திரு கால்க ளறுந்திடத்
தாக்கி னர்னவர் தடுத்திட
தோளி னைக்குறி வைத்து முயன்றனன்
துரித மாகப்பின் வாங்கினார் 106

புயப லம்மிகு வீரனைச்சிறு
பிள்ளை போற்றடு மாற்றியே
செயலி ழந்திடச் செய்ய வென்றவர்
செய்யுஞ் சாகசங் கண்டவர்
வியந்து மேயொரு பக்கம் நின்றனர்
வாள்சு ழற்றிடுந் திறனதால்
அதிசயம்மிது மனிதனோவிவர்
ஆவி யோவென வதிர்ந்தனர் 107

தந்தி ரத்தொடு தடுத்து வெட்டுகள்
தன்னைத் தீண்டிடா தேய்த்திடும்
விந்தை யைமகள் கண்டு மகிழ்ந்தனர்
வெற்றி மென்னகை யுமிழ்ந்தனர்
தந்தை யொருபுறஞ் சாய வீரன்கால்
தடுக்கி நிதானமே யிழ்ந்தனர்
வந்த சமயம் தென்று தந்தையும்
வினாடி யுட்தலை சீவினார் 108

நீண்ட கொடுமரம் போலுஞ் சாய்ந்தனன்
நிலமுந் தாகமே தீர்த்தது
நீண்ட போரினைத் தாங்கி நின்றதால்
நேர்ந்த சோர்வினை மறந்தது
ஆண்ட வன்புகழ் அண்டை யயலெலாம்
“அல்லாஹ் அக்ப”ரென் றொலித்தது
பூண்ட பகையினி லொன்று குறைந்ததால்
புகழும் இறைவனைச் சார்ந்தது 109

ஒருவ னிறந்திட உடனி ருந்தவர்
உருவி வாள்சுரம் பற்றினர்
சிறுமை ஈதெனச் செப்பி னாளமகள்
“தா” வென் றேயிகழ்ந் துமிழ்ந்தனர்
எரியுந் தீயினில் எண்ணெய் வார்த்ததாய்
இதய ரோஷமும் மிகுந்திட
பொருத இருவரைப் போக விட்டுமே
பார்த்தி ருந்தனன் மன்னனே 110

தந்தை யோடரு வீரர் போரிடுந்
தருணம் மகளதி லொருவனை
புந்தி யோடுடன் பொருத வழைத்துமே
போரின் திசையினை மாற்றினாள்
விந்தை யாமிதென் றோர்பு றத்திலே
வேந்தன் பார்த்துமே ரசித்தனன்
அந்தோ! அவள்கரத் திருந்த வாளொரு
அடியி லிரண்டென ஓடிந்ததே 111

வேறு

நிராயுத பாணி யாக
நின்றவப் பெண்ணை நோக்கிக்
கருணையே இல்லா தந்தக்
கயவனும் பாய்ந்தான் பற்ற
அருகினில் வருமுன் னோடி
அவனிட மிருந்து தப்ப
பரியொன்றைச் சுற்றி வந்தாள்
பாதகன் பின்தொ டர்ந்தான் 112

விசுவாசம் மிக்க வந்த
வாய்ப்பேசாப் பிராணி பின்னால்
வசமாக வரும்போ தந்த
வீரனை உதைத்துத் தள்ளி
அசையாது மிதித்து நெஞ்சில்
அடித்துயிர் போகச் செய்தே
எசமானின் மகளைக் காக்க
இறையருள் செய்தா னம்மா 113

என்னதான் நடந்த தென்றே
இயம்பிட மாட்டா நின்ற
மன்னனும் போரிற் சேர்ந்து
மஹஜபீன் தன்னைக் காட்டி
“ஹென்றிந் யவளைப் பற்றிக்
கொள்ளந்தக் கிழவ னைநான்
விண்ணகம் அனுப்பி விட்டு
வருகிறே” னெனவி ரைந்தான் 114

கிடைத்தபே ரதிட்டம் இந்தக்
கிள்ளையோ டிருப்ப தென்று
பிடித்திடத் துரத்தி னானப்
பொன்மயில் பறந்தா ளாங்கே
அடுத்தவோ ரிடத்தில் மன்னன்
அல்-பஸ லோடு மோதிக்
கிடைத்ததோர் தருணம் பார்த்துக்
கையினைச் சாடி னாளே

115

கையினி லிருந்து சென்னீர்
கசிந்திடக் களைப்பி னோடே
மெய்யுயி ரிரண்டுங் காக்க
மிகமுயன் றெதிர்த்தார் தந்தை
செய்யவோர் கதியு மற்றுச்
சிறைப்பட்டாள் மஹஜ பீன்தன்
கையினைப் பிடித்தி ருந்த
கயவனைச் சபித்திட டாளே

116

அருகினி லெவரு மற்ற
அம்மலைச் சாரல் தன்னில்
இறைவனை யன்றி வேறே
எவருமே இலாத போழ்து
“மிருகமே விடுகை” யென்றே
மஹஜபீன் கதறக் காற்றால்
அருகினி லிருந்த குன்றம்
அதையெதிர்த் தொலித்த தம்மா

117

தந்தையும் உடலாற் சோரத்
தவித்தனர் மகள்கைப் பட்டே
எந்தவோர் உதவி தானும்
இலையிரங் கிறைவா வென்றார்
அந்தவவ் வகால வேளை
ஆண்டவ னருளா மன்ன
வந்தன ரிருவ ராங்கே
வாலிபர் முசலிம் வீரர்

118

எதிர்பாரா திருவர் வந்தே
இடையினிற் புகப்ப யந்தே
ஓதுங்கினான் ஹென்றி நங்கை
உதறிக்கை தவிர்த்துக் கொண்டே
பதுங்கினாள் அவளைக் காக்க
பாய்ந்துவந் திருந்தோன் பின்னால்
“உதவுங்கள் காப்பீ ரெமையில்
வோநாய்க ளிடத்தி” னென்றாள்

119

உயிர்தப்ப வேண்டு மென்றால்
ஓடுங்க ளென்றே யாங்கே
உயிர்காக்க வந்த வீரன்
உரக்கக்கர் ஜித்தான் கேட்டுச்
செயலற்று ஹென்றி நிற்கச்
செய்வதை யறியா ரீனாட்
வியப்பொடு நோக்கி னானவ்
வேளையல் பலலுங் கண்டார்

120

5. இணைந்த ஈரிதயம்

வேறு

எண்ணத்தில் வெவ்வேறாய் உணர்வு கொண்டே
இடையிற்றம் சண்டையினை நிறுத்தி விட்டு
மன்னனுடன் அல்-பஸலும் மஹஜ பீனை
மற்றாங்கு வந்தவரை நோக்க லானார்
தன்னையிகழ்ந் துரைக்கின்ற துணிவு கொண்ட
தீரரினைக் கண்டவனும் அதிர்ச்சி கொண்டு
திண்மைமிக்க உளமுள்ளோ ரிவர்க ளென்றே
தக்கபடி அணுகவழி தேட லானான்

121

திட்டத்தின் முதற்படியாய்க் குரலைத் தாழ்த்தி
தனையெதிர்க்க வந்தவருள் மஹஜபீனின்
கிட்டநின்ற இளைஞனிடம் பெயரைக் கேட்க
கேலிசெய்தல் போலவனும் பதிலுரைத்தான்
“கட்டாயம் நீயறிய வேண்டு மென்றால்
கேள்நாங்கள் முஸ்லிம்கள் இன்னும் வேண்டின்
எட்டநிற்கும் என்நண்பன் அஹ்மத் என்னை
எல்லோரும் அஷ்ரப்பென் றழைப்ப” ரென்றான் 122

பதிலளித்த தோரணையுந் துணிவும் கர்வம்
பிடித்தவன்போற் காட்டியது ரீனாட் டிற்கு
மெதுவாக மீண்டுமவன் “நான்யா ரென்று
மொழிவாயோ” யெனவினவ அவனுஞ் சொல்வான்
“பதவியிலே சிற்றரசன் பறங்கி யர்க்குப்
பார்த்தாலே தெரிகிறது நீயுங் கூட
பொதுவாகக் கூறிலொரு கொள்ளைக் காரன்
பிறர்பொருளைப் பறிக்கின்ற திருட” னென்றான்
123

நிதானமிழக் காதுமன்னன் இன்னுஞ் சொல்வான்
நெஞ்சோர்மை கொண்டவிளம் வாலி பர்க்கே
இதுகாறும் உமைப்பேச விட்டேன் உன்மேல்
ஏற்பட்ட இரக்கத்தின் பொருட்டே நீங்கள்
ஏதுமறி யாதபிஞ்சுப் பருவத் தோர்கள்
என்பதன்றி றானேயோர் மன்ன னோடும்
இதமாகப் பேசமுறை அறிந்தீர் இல்லீர்
இன்னும்நான் சொல்லுவதைக் கேண்மின்” என்றான்
124

“இதுவென்றன் நாடிந்தக் கிழவ னோடு
எழில்மிக்க புதல்வியுமென் கைதி யாவான்
எதுவெனிலும் இளம்பருவம் என்ப தாலே
இன்னுமென்றன் பொறுமையெல்லை மீற வில்லை
அதனாலே சொல்கின்றேன் வாழ வேண்டின்
அகன்றோடிப் போய்விடுங்கள் இல்லை யாயின்
விதித்தகதி இதுதானென் றெண்ணு மாறு
விட்டுடலைத் தலைபிரியும்” எனவுரைத்தான் 125

இந்நாட்டின் மன்னன்நா னெனக்கேட் டந்த
இருவருமே “ஓ! நீயோ ரீனாட்” டென்றார்
“உன்னால்தான் கிறிஸ்தவர்க்கும் முஸ்லிம் கட்டும்
உருவான சமாதானத் தகர்ந்த” தென்றார்
“உன்பெயரை அறியாதோர் எமது நாட்டில்
ஒருவருமே யில்லையிந்த இரண்டு பேரும்
என்னினத்தைச் சார்ந்தவர்கள் விட்டே தன்றேல்
எவர்தலைதான் உருளுமெனப் பார்ப்போ”
மென்றார் 126

மன்னனென வறிந்தின்னும் மதியா தென்மேல்
மனம்போன போக்கிலிவர் வார்த்தை யாலே
சொன்மாரி பொழிகின்றா ரென்றே கோபம்
சிறகடிக்க வெறிகொண்டே வாளை ஓங்கித்
தன்னெதிரில் நின்றஅஷ்ரப் மீது வீச
தடுத்தவனுங் கரும்போரிற் குதிக்க ஆங்கே
வன்மையொடு அஹமதுவும் ஹென்றி யோடு
வாட்போரில் உக்கிரமாய் இறங்கி னானே 127

அச்சமென்ப தறியாதோர் அரிமா போன்றே
அஷ்ரபுடன் பொருதுகின்ற ரீனாட் தன்னைத்
துச்சமென் மதித்துத்தன் போர்த்தி றத்தால்
தடுமாறு வைத்தான்வ வீரன் நெஞ்சில்
இச்சைகொள வைக்கின்ற அழகன் காண்போர்
பரிஇமைக்காது பார்த்திருப்ப ரெனுமோர் பாங்கள்
உச்சிமுதல் உடலெல்லாம் வீரந் தோய்ந்த
உறுதிமிகு தோற்றத்தான் போரிட் டானே 128

உக்கிரம தாய்ச்சண்டை நடந்த தெஃகின்
உடையோடு தலைக்கவசம் சேர்ந்தே போரில்
தக்கபடி உதவினவே ரீனாட் டிற்கு
தவிர்த்தவைகள் வந்திருந்தால் மடிந்தே போவான்
வக்கிரமே கொண்டானிள வீரன் வாளின்
வீச்செல்லாம் வீணாகிப் போன தாலே
பக்கத்தோர் போதுமன்னன் நெருங்க வாளைப்
பதித்தனவே அஷ்ரபவன் நுதலின் மீதே 129

அதற்கும்மேற் போரிட்டால் உயிர்தரிக்கா
ஆபத்தே இனித்தொடர்த லென்றே யெண்ணி
பதறியடித் தோடிப்போய்ப் பரியி லேறிப்
பறந்தானப் போதவனைத் தொடர்ந்தே ஹென்றி
முதலிருந்தே ஓடவிட்டாற் போது மென்ற
மனநிலையில் இருந்ததனா லுடன்சேர்ந் திட்டான்
எதற்குமிவர் தனைச்சிறிது துரத்து வோமே
என்றெண்ணி இளைஞர்களும் பின்னே சென்றார்

130

இமைப்பிழந்தே இதுவரையும் பார்த்தே நின்ற
எழிலரசி மஹஜபீன் இருகை கொட்டித்
தமைமறந்து மகிழ்ந்திட்டாள் சிலநொ டிக்குள்
தவறெண்ணித் தன்செய்கை தவிர்த்துக் கொண்டாள்
தமதுயிரே போர்செய்தல் போல வெண்ணித்
தவித்தநிலை தனைச்சிறிது நினைந்தா ளுள்ளம்
அமைதிபெறா தெதையெதையோ எண்ணு கின்ற
அற்புதத்தை முதன்முதலில் உணர்ந்திட டாளே

131

போரினிலே பட்டவடு சென்னீர் சிந்தப்
பிடித்ததனைத் தடுத்தபடி மாற்றா ரோடு
போராரும் இளைஞர்களின் திறனைக் கண்டே
பெருமையுற்றார் அல்-பஸல்தம் பிணிம றந்தார்
போரொழிந்து ஹென்றியொடு ரீனாட் ஓட
பின்தொடர்ந்த இளைஞர்களைக் கண்டார் கூவிப்
பேரொலியில் அழைத்திட்டார் போதும் என்றே
போனவருந் திரும்பினரே குரல்கேட் டாங்கே 132

துரத்தியவர் எதிரிகளைப் பின்தொ டர்ந்தே
தொலைதூரஞ் சென்றுவிட்ட திருப்தி யோடு
திரும்பினரவ் வாலிபர்கள் அல்-ப ஸல்லின்
தோள்கொண்ட வடுவிற்குக் கட்டு மிட்டார்
அருந்தவென நீரளித்தார் உடலந் தேற
அடுத்திருந்தே உபசரித்தார் தம்மைத் தாமே
விரும்பியவர் அறிமுகமுஞ் செய்து கொண்டார்
விருப்பத்தோ டவர்பற்றி யறிந்திட டாரே 133

பருந்துகவ்விச் சென்றசிறு பறவை யொப்பப்
பரிதவித்த வேளையந்த மூர்க்க ரோடு
பொருதியுயிர் காத்தவிரு வீரர் மீதும்
பெருமதிப்புக் கொண்டாலும் அவர்க ளுள்ளே
ஒருவனிடம் மட்டுந்தன் னுள்ள மொன்றி
உவகையுறும் நிலைகண்டு மஹஜ பீனும்
புரியாது நின்றிருந்தாள் ஓர்பு றத்தே
பெண்மைக்கே யுரிமையெனும் நாணத் தோடே

134

நாளையநான் வருவனெனக் கூறு வான்போல்
நாற்புறமும் விரித்தஒளிக் கதிர்கள் கூட்டிக்
கோளம்போ லுருண்டங்கே பலியா னோரின்
குருதியிலே குளித்தவன்போல் சிவந்து மேற்கே
தாமுகின்ற கதிரோனின் அழகு கண்டே
தனைமறந்து மஹஜபீன் நின்றா ளந்த
வேளையிலே “நீர்கொண்டு தரவோ” யென்றே
வினாக்கேட்க அதிர்ச்சிகொண்டு திரும்பி னாளே

135

“தாகத்தைத் தீர்த்திடநீர் தரவோ” என்று
தனையண்டிக் கேட்டவனைக் கண்டாள் கொண்ட
தாகத்தைத் தீர்த்திடவத் தண்ணீ ராகா
தெனக்கூறத் தானெண்ணி னாளே யானால்
தாகமது தண்ணீர்க்கா யில்லை யென்று
தானறிவா னதுவன்றித் தனக்கு வந்த
தாகமெது தானென்று தனைத்தான் கேட்டுத்
தத்தளித்தாள் தண்ணீரை வேண்டா மென்றாள்

136

தண்ணீரை வேண்டாது மறுத்திட டாலும்
தனதுமனக் கருத்தொன்றைக் கூற வென்றே
எண்ணியெதோ சொல்லிடவா யெடுத்தாள் பின்னே
ஏதுமுரை யாதுதலை குனிந்தே நின்றாள்
மண்பார்த்தே நின்றவளை அருகே வந்து
மனங்குளிரக் கண்டிட்டான் தேனில் வீழ்ந்த
வண்டாகத் தனையிழந்தே சிறிது நேரம்
வாய்பேசா தவளழகிற் குளித்திட டாளே 137

தேனுக்ரந்த வண்டாக நின்ற அஷ்ரப்
 சிலநொடிக்குள் தன்னுணர்வு பெற்று "நீங்கள்
 இன்னுமொன்று சொல்லவிழைந் தீர்க ளஃதை
 இப்போதே சொல்லிவிடிற் தப்போ" வென்றான்
 "என்னுயிரைக் காப்பதற்காய் மன்ன னோடே
 இணையற்ற போர்த்திறனைக் காட்டி னீர்கள்
 சின்னவள்நான் நன்றிசொல்ல தெவ்வா ரென்றே
 சிந்தித்தேன் அதைச்சொல்ல நினைந்தே" னென்றான்
 138

நாணத்தால் முகஞ்சிவக்க வார்த்தைத் தேனை
 நறுங்கனிச்சா ரோடுகலந் தூற்றி னாளே
 தானாகப் புகுந்தவனின் நெஞ்சத் துள்ளே
 தாளிட்டுக் கொண்டுவிளை யாடி னாளே
 மோனத்தோ டவளிருக்கத் தாங்கா தோனாய்
 மீண்டுமவள் வாய்மலர வேண்டு மென்றே
 "ஏனெமக்கு நன்றிசொல வேண்டும் ஈண்டோ
 எமதுகடன் தனைத்தானே செய்தோ மெ"ன்றான்
 139

இன்னுமின்னும் அவள்பேச வேண்டு மென்றே
 ஏங்கியதே யவனுள்ளம் அதற்குத் தோதாய்ப்
 பொன்னிறத்தில் ஒளிக்கதிரை விசி மேற்கே [தென்றல்
 போயொழிந்து கொளநினைந்தான் வெய்யோன்
 கண்ணறியாக் கள்வன்போல் வந்தே மெல்லக்
 காதருகில் அவளிடத்திற் சேதி சொல்லும்
 "பெண்ணையவ் வழகனுன தழகால் நெஞ்சம்
 பேதலித்தே நிற்கின்றான் பேசேன்" என்றே 140

மணலிலிருந் திருவருமே சிறிது நேரம்
 மனம்விட்டுப் பேசினர்தாம் யார்யா ரென்றே
 துணையாக வந்ததுயா ரென்றே யஷ்ரப்
 தெரிவித்தான் பின் "னிந்தக் குன்றிற் கப்பால்
 இணைந்தேநாம் செல்லுகின்ற ஹஜ்ஜுக் கூட்டம்
 இருக்கிறது நாம்திமிஷ்கு நாட்டு மக்கள்
 கணநேரங் காற்றாட வந்தோம் இங்குள்
 குரல்கேட்டே ஓடிவந்தோம்" எனவு ரைத்தான் 141

"உயிர்காக்கப் போரிட்ட உடலி லேதும்
 ஊறுவந்து விளைந்ததுவோ சொல்வீ" ரென்றே
 நயமாக மஹஜபீன் வினவ அஷ்ரப்
 நாணமுற்ற அவள்முகத்தை நோக்கி "யந்தக்
 கயவனின்வா ளென்னையொன்றுஞ் செய்யவில்லை
 கடும்போரிற் கடுகளவுங் காய மில்லை
 மெய்யர்க அதன்பின்னர் தானே நெஞ்சுள்
 மிகப்பெரிய வடுவொன்று வீழ்ந்த" தென்றான் 142

போரின்பின் ஏற்பட்ட வடுவென் றானே
 பெர்ருளென்ன இதற்கென்றே யெண்ணும் வேளை
 போரிட்டுத் தோற்றோடும் ரீனாட் மீண்டும்
 புறப்பட்டு வீரரொடு வருவா னென்றே
 கார்குமும் மவ்வேளை யங்கி ருந்தே
 கண்காணா வேறிடத்திற் கேகும் நோக்கில்
 சேர்ந்தொன்றி அஸ்-பஸலோ டஹ்மத் வந்தான்
 சேயிழையோ டஷ்ரபுமங் கொன்று சேர்ந்தான் 143

குன்றுகளின் பின்னுள்ள கூட்டத் தோடே
 கூடிவிட நால்வருமே சென்றார் பின்னால்
 ஒன்றையொன்று முந்துகின்ற வேகங் கூட்டி
 ஓர்குதிரைப் படையோடு ரீனாட் வந்தான்
 "சென்றுவிட்டார் பேடிகளெ"ன் றுரக்கக் கூவிச்
 சீற்றத்தோ டாணையிட்டான் தேட வென்றே
 இன்றிவர்க்கென் ஒளியீந்தே உதவல் பாவம்
 எனவுணர்ந்தோ பகலவனும் மறைந்திட டானே 144

6. இன்பமும் துன்பமும்

மலையினடி வாரத்து மணற்ப ரப்பில்
மலரிபெனும் மாலையிறை வணக்கத் தின்பின்
நிலந்தோன்றா வாறு வெள்ளைத் துணிக ளாலே
நிறைந்திருந்த கூடார மனைத்தி னுள்ளும்
பலநூறு பேராண்பெண் பிள்ளை குட்டி
பெரியவர்கள் என்றன்றி உணவு கொண்டார்
உலகாரும் முதலவனின் கட்ட ளைக்கேபரிப்பெய்தி
உடன்பட்டோர் ஹஜ்ஜுக்குச் செல்லும் பேர்கள் 145

இளைஞர்களின் எண்ணிக்கை குறைவா மாங்கே
எழுபதுபேர் மட்டுந்தான் இருந்தார் அஷ்ரப்
அழைத்துவந்த விருந்தினரோ டங்கு வந்தான்
அவன்வரவுக் காய்த்தந்தை காத்தி ருந்தார்
விளைந்தவைக ளனைத்தையுமே சொல்லு முன்னர்
விருந்தினரை அறிமுகஞ்செய் தானே பின்னர்
களைநீங்கத் தூங்குமுன்னே மஹ்ஜ பீனைக்
கூட்டியன்னை யிருக்குமிடஞ் சென்ற டைந்தான் 146

கரும்பட்டுப் படாம்போர்த்தி யுலகி ருக்கக்
கைவிளக்கி னொளியினொடு மாதர் கூடித்
திருமறையைத் தனித்தனியே கூடா ரத்துள்
தூயமன நிறைவோடே ஓதும் வேளை
அரவமொன்று வாயிலண்டை கேட்க ஒன்றாய்
அனைவருமே நோக்கினரத் திக்கை மேகத்
திரைவிலக்கி மதிதோன்றி னாற்போல் வாசற்
திரைவிலக்கித் திங்கள்முகந் தோன்றக் கண்டார் 147

விழித்திரையுஞ் செயலிழந்து விரிந்த வாறே
வாசலிலே வைத்தவிழி வாங்கா நின்றார்
வழித்திரையை விலக்கியுள்ளே நுழைந்தாள் தூய
வதனமது கண்டயர்ந்தே போனார் தேனைப்
பழித்தமொழி யால்முகமன் சொல்லக் கேட்டே
பாவையர்கள் சுயநினைவு கொண்டார் வல்லோன்
அளித்தபெருங் கொடையாமிவ் வழகா மென்றே
அவரவர்தம் நெஞ்சத்துள் நினைக்க லானார் 148

அங்கிருந்தோ ரனைவருக்கும் மஹ்ஜ பீனை
அறிமுகமுஞ் செய்துவைத்தே அஷ்ரப் செல்லத்
தங்கைகட்டித் தழுவினளே தனக்கோர் நல்ல
தோழிகிடைத் தாளென்ற மகிழ்வி னாலே
பொங்குமன்பு புரண்டோட உபச ரித்தாள்
பெற்றவரும் தான்பெற்ற பிள்ளை போல
எங்குமிது போலன்பு கண்டா ளில்லை
என்பதுபோல் மஹ்ஜப்பீன் மகிழ்வு கொண்டாள் 149

பாலோடு புனல்கலந்த பாங்கா யொன்றிப்
பார்ப்போர்கண் படுமென்னும் வாறே நீண்ட
காலமிணைந் திருந்தவர்போ லானா ரந்த
கன்னியர்கள் இருவருமே யொருவ ரானார்
வாலையிளம் பருவமவர் வண்டு சுற்றும்
வண்ணமலர் போலிளமைக் காலம் பெண்மைக்
கோலமிடும் முகப்பொலிவு காண்போர் மீண்டுங்
காணவிழைந் திடுமெழிலார் கூடி னாரே 150

பொய்யாகத் தேவையொன்றைக் கூறித் தாயைப்
பார்க்கவென வந்தவனைக் கண்ட தங்கை
“மெய்யாக ஒருசெய்தி சொல்வே னுன்னை
மிகமகிழ்ச் செய்யுமது சொல்வ தாயின்
வையொருநற் பரிசெனக்கா யன்றே லின்றே
வாக்களிப்பாய் தருவனென” என்றா ளண்ணன்
“மெய்யாகச் செய்தியெனை மகிழ்வித் தால்நீ
மிகவிரும்பும் பொருளினைநான் தருவே” னென்றான் 151

“என்னசெய்தி சொல்” லென்றான் இளையாள்
சொல்வாள்

“எனக்கென்றோ ரண்ணிதனைப் பார்த்துள்
[ளேன்றான்
சொன்னபடி பரிசிலைத்தா” என்றே யண்ணன்
“சொல்லந்தப் பெண்பாரோ” எனவி ளித்தான்
தன்னையறி யாமலவன் கேட்கக் கண்கள்
தேடியதே யோருருவை யிங்கு மங்கும்
“அண்ணியதோ” எனக்கூறித் தங்கை வந்தாள்
ஆனந்தப் பெருக்காலே துள்ள லானாள் 152

அண்ணியிவள் தானென்று கூறி ஆய்ஷா
ஆனந்தத் தாற்குதிக்க வதனைக் கண்டே
கண்களிலே மகிழ்ச்சிபொங்கக் கோபம் போன்றே
கொட்டினனே வார்த்தைகளை அஷ்ரப் அங்கே
நின்றிருந்த தாயும்புன் சிரிப்போ டென்ன
“நீசொல்லும் வார்த்தைகள்தான்” என்றார் முற்றும்
கண்டுமவை காணாதாள் போல நாணங்
கவ்விமுகஞ் சிவக்கமஹஜ பீன்மண் பார்த்தாள் 153

ஒளியையள்ளிக் குளிர்நீரிற் நோய்த்தெடுத்தே
உலகெங்கும் வீசியேவான் பந்தல் மீது
பளிங்குவில்லை போல்சுற்றும் நிலவைக் கண்டு
புன்னகைத்தான் தனிமையிலே அஷ்ரப் நெஞ்சுள்
களங்கமற்ற மதியொன்று நினைவு வானில்
கருமேகம் மூடாமல் ஒளியைச் சிந்தி
வழங்குமின்ப உணர்வுகளால் துயிலழிந்தே
வான்நோக்கிப் படுத்திருந்த போதி லம்மா 154

விழிமுடித் துயில்கொள்ள முயன்றான் தோற்று
வான்நோக்கி விழித்திருக்க நண்பன் அஹ்மத்
துளிகூடத் தன்நினைவே யின்றி நன்றாய்த்
துயில்வதுகண் டேயஷ்ரப் கோபங் கொண்டான்
விளையாட்டாய்த் தூங்குபவன் போலுங் காட்டி
வேறுதிசை நோக்கியவ னிருக்க மெல்ல
அழைத்தொருகாற் பார்த்தான்பின் அருகே சென்றே
“அஹ்ம”தெனக் குரல்கொடுத்தான் அவன்“ஏன்”
என்றான் 155

“தூக்கம்வர வில்லை”யென்றான் அஷ்ரப் என்னைத்
“தூங்கவிடு நீ” யென்றான் அஹ்மத் “நெஞ்சின்
ஏக்கத்தை அறியாயோ” என்றான் அஷ்ரப்
“எனக்கில்லை அனுபவமே” என்றான் அஹ்மத்
“நீக்கமுடி யாதவொரு நினைவு நெஞ்சுள்
நிம்மதியில் லாதுசெய்யு” தென்றான் அஷ்ரப்
“பாக்கியஞ்செய் தாளந்தப் பெண்ணாள் இந்தப்
பாடுபடு முனைக்கொள்ள” வென்றான் அஹ்மத் 156

“காதலெனுஞ் சாகரத்தில் வீழ்ந்தோ ரென்றுங்
கண்ணுறங்கார் பசிநோக்கார் அறியா யோநீ
ஏதுனக்குத் தூக்கமினிப் பசியு மேது
எப்பொழுதும் அவள்நினைவே யனைத்து மாசும்
போதுமினி வருந்தாதே நான்போ யந்தப்
பெரியவரைக் கேட்கின்றே” நென்றே அஹ்மத்
“தீதறியாப் பைங்கிளியுன் துணைவி யாவாள்
தூங்கப்போ நானுறங்க வேண்டு” மென்றான் 157

நெடுநேரந் தூங்காது விழித்திருந்த
நிலையிலவன் சிந்தனையி லாழ்ந்தி ருக்க
நடுநிசியின் பின்னங்கு வெகுதூ ரத்தில்
நரிகளிடும் ஊளைகளைச் செவிம டுத்தான்
திடீரெனவே அவ்வோசை யடங்க ஓங்கும்
தொகையறியாக் குதிரைகளின் குளம்போ சைகள்
உடனவனை எழுந்திருக்கச் செய்த தச்சம்
ஒன்றிப்போய் அஹ்மதினை எழுப்பச் செய்யும் 158

“கொள்ளையிட ‘ரீனாட்’தன் படைக ளோடு
கூடாரந் தனைநோக்கி வருகின் றானிங்
கெல்லோரும் எழுந்திருக்கச் செய்வோம் நாமும்
எதிர்ப்பதற்குத் தயாராவோம்” என்றான் அஷ்ரப்
சொல்லியவா றிருவருமே செய்தார் காலம்
சேர்ந்துழைக்க வில்லையத னாலே யாங்குப்
பொல்லாதான் படைகளுடன் வந்தே சுற்றிப்
பெருஞ்சேதஞ் செய்கவென ஆணையிட்டான் 159

“பெண்ணுபிள்ளை யென்றுவிடா தனைவ ரையும்
பிடித்திழுத்துக் கட்டுங்கள் கூடா ரங்கள்
ஒன்றுவிடா தெரியுங்கள் பொருட்க ளெல்லாம்
உடனள்ளி வாருங்க ளிவரில் யாருஞ்
சென்றுவிடா தடித்திழுத்து நகரம் வந்து
சேருங்கள்” எனக்கூறி இறுதி யாக
“ஹென்றி! பெண்கள் மத்தியிலே மஹஜ பீனும்
இருக்கின்றா ளெனவுறுதி செய்”யென் றானே 160

வஞ்சகனின் கட்டளைக்குப் பணிந்தே பொல்லார்
வந்தார்க ளிட்டபணி நிறைவு செய்ய
வெஞ்சினமும் நெஞ்சரமுங் கொண்ட முஸ்லிம்
வீரர்கள் தம்பணியைத் தொடங்கி னார்கள்
அஞ்சாது போர்செய்தார் எதிர்கொண் டோர்கள்
ஆயிரத்திற் கதிகமது வறிந்த றிந்தும்
பஞ்சாகப் பறங்கியரின் தலைப றக்கப்
பசிகொண்ட வாஸ்களுக்குத் தீனு மிட்டார் 161

எங்குமொரே அமளியங்கு பெண்டி ரெல்லாம்
ஏற்படுத்து மவலவொலி பிள்ளை குட்டி
பொங்கியமுங் குரலோசை பறங்கி வீரர்
போகுமுயி ரோடுகத்தும் பேரோ லங்கள்
செங்குருதி வழிந்தோடுங் களத்திற் கால்கள்
சறுக்கிவிழுங் குதிரைகளின் ஒலிக ளின்னும்
தங்கிநிற்கு முயிர்பிரிய முன்னர் வீரர்
தாகத்தால் தவிக்கின்ற முனகல் சேரும் 162

ஒருவருக்கு நால்வரென வெட்டிச் சாய்த்தும்
ஒழியாத பெருஞ்சேனை கண்டும் இங்கே
வருவினைகள் வரட்டுமிவர்க் கடிமை யாகும்
விதிமட்டும் வராதிருக்க வேண்டு மென்றே
பொருதினரம் முஸ்லிம்கள் புயப லத்தின்
பொருட்டாலும் ஈமானின் பலத்தி னாலும்
மருவிவந்த எவரையுமே விட்டா ரில்லை
முன்சென்று முயிர்பறிக்கத் துணிந்தி டாரே 163

எண்ணிக்கை பன்மடங்கு பெரிதாய் நின்ற
எதிரிகளைத் துணிந்தெதிர்த்த போது மாங்கே
கண்ணெட்டுந் தொலையிலெலாம் பறங்கி வீரர்
கடல்போலும் பரந்துநின்றே போர்தொ டுத்தார்
நண்பர்கள் இருவருமே ஒன்றாய் நின்ற
நாற்புறமும் எதிரிகளை வெட்டி வீழ்த்தக்
கண்ணிமைக்கும் பொழுதுள்ளோர் எதிரி வீரன்
கடுகியஹ்மத் நெற்றியிலே வெட்டி னானே 164

வெட்டுண்ட நுதலிருந்து குருதி பாய
வீரவடுச் சமந்தவிளம் முஸ்லிம் வீரன்
தட்டுத்தடு மாறித்தன் பரியி ருந்தே
தரையினிலே வீழ்வதனை நண்பன் கண்டான்
விட்டுயிர்தன் னுடலிருந்தே விலகி னாற்போல்
வேங்கையின்கை தளர்ந்திடவாள் கீழே வீழும்
எட்டிநின்று நெருங்கவஞ்சிப் போர்செய் தோர்கள்
ஏற்றபொழு தீதென்றே கயிறெ றிந்தார் 165

கயிறெறிந்தே அஷரப்பைக் கட்டி வீழ்த்தக்
கரமொடிந்த பறவைகளா யெஞ்சி நின்றோர்
பயனில்லை இதன்பின்னும் போர்தொ டர்தல்
பலகிறந்த வீரர்களை இழந்தோ மென்றே
செயலிழந்தா ரெதிரிகளிற் பல்பேர் மாண்டார்
செய்தியறிந் தேர்னாட் ஆணையிட்டான்
“உயிரோடே எவரையுமே விடாதீர் கொன்றே
உண்டான பழிக்குப்பழி தேடு” மென்றார் 166

வெறிகொண்ட பறங்கியர்கள் பாய்ந்தே சென்று
வெட்டியுயிர் பறித்தனரே பேத மற்று
நெறிகெட்டோன் மஹஜபீனின் நினைவு தோன்ற
நிறுத்துங்கள் இனிப்போதும் எனத்தடுத்தான்
அறுபதுகல் தூரத்தி லிருக்குந் தம்மின்
ஆளுநகர் “கரக்” கிற்கு மீதிப் பேரை
வெறும்பாதத் தோடழைத்தே வருக வென்றும்
வீரருக்குக் கூறிமுன்னே ஏகி னானே 167

பெரும்போரில் வாகைகொண்டு மீள்வான் போலும்
பேரிகைகள் முழங்கிமுன்னே செல்லச் சுற்றி
பெரும்படையின் வீரரொடு ரீனாட் சென்றான்
வெட்கமற்ற செயலொன்றைச் செய்த பின்னே
கரமிரண்டும் பிணைந்திருக்கக் கால்கள் சோரக்
கைதிகளாய் முஸ்லிம்கள் தொடர லானார்
இரவாகும் முன்மகிழ்ச்சி யோடி ருந்த
இடமெல்லாம் பிணக்காடாய்த் தோன்றிற் றன்றோ 168

7. அப்துல்லாவின் துக்கம்

புலர்ந்துமிக உயர்ந்தபின்னும் பகல வன்றன்
போர்வையெனுங் கருமுகிலுட் புதைந்தே நின்றான்
வலிந்தொருபோர் செய்துமக்கள் உயிர்கு டித்த
வேதனையைத் தாளாத நிலையி னாலோ
நிலந்தாழ்ந்தே ஒளிக்கதிர்கள் மடிந்து போன
நித்தியனின் அருள்பெற்ற அடியார் மேனி
உலர்ந்தமல ராய்ப்போமே யென்ப தாலோ
உட்டிணத்தைக் குறைக்கவென ஒளிந்தே காய்ந்தான் 169

ஆண்பெண்கள் சிறுபிள்ளை வயோதி பர்கள்
அரசனொடு வந்திருந்த போர்வீ ரர்கள்
நீண்டபெருஞ் சமர்வெளியைப் பிணக்கா டாக்கி
நிம்மதியா யுறங்குகின்ற போது வாங்கே
தாண்டியொவ்வோ ரிடத்தினிலும் முஸ்லிம் மாந்தர்
தப்பினரோ வென்றறியு மாவல் கொண்டே
நீண்டவெள்ளைத் தாடியுட னொருவர் சென்றார்
நிலைகொள்ளா தங்குமிங்கு மோடி னாரே 170

மூக்கினிலே விரல்வைத்துப் பார்ப்பார் மீண்டும்
முகஞ்சுளித்தே வேறொன்றைத் தொடுவார் பின்னர்
தூக்கிவைத்தே யுடல்குலுக்கிக் குரல்கொ டுப்பார்
துவண்டுவிழப் பிறிதொன்றைத் தடவிப் பார்ப்பார்
நீக்கிவிழி மடலைக்கண் நிலைத்தி ருந்தால்
நிம்மதியற் றின்னொன்றைத் தேடு வார்தன்
நோக்கமெங்கும் நிறைவேறா தேமாற் றத்தால்
நீர்வழியுங் கண்களுடன் அலைந்தா ரன்றோ 171

நெற்றிவடு சிந்தியசென் னீர்வ டிந்தே
நிலத்தினிலே காய்ந்திருக்க உணர்வே யற்றுச்
சற்றுநெஞ்ச மூச்சுவிட அசையப் பேசஞ்
சக்தியற்ற நிலையினிலோர் முஸ்லிம் வீரன்
பற்றியவாட் கரத்தினனாய்ப் புயமி ரண்டும்
பெருங்குன்றம் போலிருக்க வீழ்ந்தி ருந்தான்
சுற்றிவந்த வயோதிபரும் அவனைக் கண்டார்
சட்டென்றே யவனருகி லமர்ந்திட்டாரே 172

அருகிருந்தே யவனுடலைத் தடவ வந்த
அதிர்ச்சியினாற் கண்விழித்த வீரன் வாயைச்
சுருக்கிப்பின் திறந்தேதன் நாவை நீட்டிச்
சொல்லாது சொன்னனனே "தாக" மென்றே
பருகவெனத் தன்னுடனே வைத்தி ருந்த
பையிலுள்ள நீரையவர் புகட்ட வுண்டு
திரும்பவுந்தன் நினைவிழந்தே மயங்கிச் சோர்ந்தான்
திருப்தியொடு வயோதிபரங் கிருந்தே சென்றார் 173

இன்னுமெவ ராவதுயி ரோடு ளாரோ
என்றலைந்த பின்னில்லை யெனவ றிந்தே
பின்னுமந்த இளைஞனிடம் வந்தார் நெற்றி
பட்டவடு தனைத்துடைத்தே மருந்து மிட்டார்
உன்னிப்பாய் யவன்முகத்தை யுற்று நோக்க
உளத்தினிலே புதுப்புதிதா யெண்ணந் தோன்றித்
தன்னைமறந் தவர்சொல்வார் வாயி னுள்ளே
தானறிந்த பிள்ளையிந்த வீர னென்றே 174

நீருண்ட பின்மயங்கித் தெளிந்த வீரன்
நிர்க்கதியிற் றனக்குதவும் இவர்யா ரென்றே
பேரார்வங் கொண்டவரைப் பார்க்க வலிதைப்
புரிந்தவரும் பதிலுரைப்பார் "எனைநீ முன்னர்
ஒருநாளங் கண்டறியாய் சொல்வே னுன்றன்
உடல்நிலையைக் கூறிப்போ" வென்றார் "சோர்வு
சிறிதுகுறைந் திருக்கிறது வலியுஞ் சற்றே
தேகபலம் போதவில்லை" எனவு ரைத்தான் 175

'போர்தந்த வடுவொன்றும் பெரிதே யில்லை
பண்ணவனின் அருளாலே உயிர்பி �ழைத்தாய்
ஊரென்ன சொல்"லென்றார் "திமிஷ்கு" வென்றான்
"உனது பெய ரென்னவென்றார் "அஹ்ம்"
[தென்றான்
கூர்ந்தவனை நோக்கியவர் "தந்தை பேரைக்
கூறிடுவா" யெனவப்துல் றஹ்மா னென்றான்
பேரதிர்ச்சி கொண்டாரப் பெரியா 'ரென்ன
புதுமையிது' வென்றிறையைப் போற்றி னாரே 176

தந்தைபெயர் கூறியதும் உடல மெல்லாந்
தானாக நடுங்கியது மகிழ்ச்சி யாலே
அந்தமாதிரி யில்லாத இறையோன் நாமம்
அடுத்தடுத்து மொழிந்ததுவாய் கண்ணி ரண்டும்
சிந்தியது சோகத்தா லிதுகா றும்மிச்
சேதியின்பின் னுருமாறி யானந் தத்தால்
சிந்தியது கண்ணீரை இதனைக் கண்டு
செயலற்றே யவனிருக்கக் கேட்பா ரின்னும் 177

“தமக்கென்றோர் தமயனிநுந் திலாது போன
தகவலையுந் தந்தையுனக் குரைத்த துண்டோ”
எனக்கேட்க அஹ்மதுவும் “ஆமா” மென்றே
“எப்போதோ வியாபார நோக்க மாகத்
தனைவிட்டுப் போனாரென் னுடன்பி றந்தார்
திரும்பிவர வில்லையென்றார் அப்துல் லாபேர்
எனக்கின்றிங் குதவுகின்ற நீங்க ளோர்கால்
இருக்காதோ அவரெ”ன்றான் “நானே” யென்றார் 178

“உன்தந்தை யுடன்பிறந்தான் நானே” யென்றார்
“ஊரைவிட்டுப் போனஅப்துல் லாதா” னென்றார்
“என்னருமை மகனேநான் திமிஷ்க்கை விட்டு
இளமையிலே சென்றுவிட்டேன் வயது னக்கு
ஒன்றேதா னப்போது துணையா ளென்னை
உளம்வருந்தித் தனித்திருக்க உலகை நீத்தாள்
மன்னுலகை வெறுத்திருந்தேன் சிலநாள் பின்னர்
மனம்மாற ‘அந்தகியா’ சென்றே” னென்றார் 179

“அந்தகியா மன்னனின்கைம் பெண்ணை ரீனாட்
அடைந்தந்த நாட்டிற்கு மன்ன னாகித்
தந்ததொல்லை சிறிதல்ல எம்மோர்க் காங்கே
தரித்திருக்க மனமின்றிக் “கரக்” நா ட்டிற்கு
வந்தடைந்தே னங்கொருத்தி தனைம ணந்தேன்
வாரிசென ஆண்பெண்ணென் றிருவர் கொண்டேன்
பந்தமென மூவரெனக் காள் பின்னர்
பிறந்தபுதுச் சோதனையைக் கேள்நீ” யென்றார் 180

“ஸுல்தான்நூ ருத்தீன்மஹ் மூத்ஸங் கீபால்
சிறைப்பட்ட ரீனாட்டின் விடிவு பெற்றே
அல்லலின்றி கரக்கிற்கும் அதிப னானான்
அவன்மனைவி இறந்ததனால் அதிர்ஷ்டம் பெற்றான்
தொல்லையின்றி அந்நாட்டின் அரசி யைத்தன்
துணைவியெனக் கொண்டானெம் மினத்தோர்
தம்மை
எல்லையறத் துன்புறுத்தி னானே வாழ்க்கை
ஏனென்றே யெண்ணிமனஞ் சோர லாச்சே” 181

“கொள்ளைகளும் படுகொலையுந் தீயும் வைத்தே
கொடூரங்கள் பற்பலவுஞ் செய்தான் ரீனாட்
எள்ளளவும் முஸ்லிம்கள் அமைதி யோடே
இருக்கவிடந் தாராது தொல்லை தந்தான்
பிள்ளைகளை மனைவியொடு நானி ழந்தேன்
பாவி யொரு போதுசெய்த தீங்கி னாலே
உள்ளவர்கள் நிலையுமது தான்நான் தப்பி
உயிரோடு வாழுவதோர் கார ணத்தால்” 182

“பரங்கியர்கள் ஆளுகின்ற நாட்டி லெல்லாம்
படுந்துன்பங் கொஞ்சநஞ்ச மல்ல முஸ்லிம்
சிரந்தாழ்த்திப் பணிந்தவர்க்குக் கப்பங் கட்டிச்
சிற்பேவல் செய்திடவும் வேண்டு மன்றேல்
இரக்கமற்ற அரக்கரவர் எம்ம வர்க்காய்
இடுகின்ற தண்டனையோ சிரங்க ளைதல்
விரக்தியுற்ற நிலையிலெங்கள் வாழ்வை யெண்ணி
வருத்தமுற்றே இப்பயணந் தனைத்தொ டர்ந்தேன்” 183

“முடிந்தவரை முயன்றுசுல்தான் ஸலாஹுத் தீனின்
முன்னிவற்றை யெடுத்தோதி முஸ்லிம் கட்டு
விடிவொன்றைத் தேடிடவே திமிஷ்க்கு செல்ல
விழைந்தேன்நான் வருவழியில் இதனைக் கண்டேன்
கொடியவனால் விளைந்தவிந்தக் கோரந் தன்னை
காண்பதற்கே னெனையிறைவன் வைத்தா னந்தோ!
மடியாது காத்துன்னை இரட்சிக் கத்தான்
மாபெரியோ னெனையிங்கே யனுப்பி னானோ” 184

தனைச்சுற்றிக் கிடந்தவுடல் அனைத்தை யுமோர்
 தரஞ்சுற்றி நோட்டமிட்டான் கோபத் தோடே
 மனச்சுமையுந் துயருமவன் நெஞ்சிற் பொங்கி
 மீறிடவே கண்ணீராய்ச் சொரிய லானான்
 இனங்கண்டான் அனைத்துடல்கள் தனிலும் நண்பன்
 இவ்வாத நிலைகண்டு துடித்தான் பின்னர்
 மனத்துள்ளே யமைதிகொண்டான் கைதி யாகி
 மாற்றாரின் வசமிருப்பா னென்றே அஹ்மத் 185

தொடர்ந்தென்ன செய்வதென நினைந்த போது
 தந்தைக்கு மகன்சொல்வான் "நீங்கள் சென்று
 நடந்தவற்றைத் திமிஷ்க்கினதி பதிக்குக் கூறி
 நாசகரை அழிக்கவழி செய்க" வென்றே
 "இடமறிந்தே நானென்றன் நண்ப னையும்
 எஞ்சியுளோர் தமையுமீட் டிடவே வேண்டும்
 கடந்தாலிவ் வெளிதன்னைக் காணு கின்ற
 "கரக்" நாட்டிற் றானவர்க ளிருப்பா" ரென்றான் 186

"யாரந்த நண்ப"னெக் கேட்க "வென்றன்
 இணைபிரியான் உயிர்போன்றான் அஷ்ரப்" என்றான்
 "பூர்வீகத் தாலவனும் திமிஷ்க்கு நாட்டான்
 பெருவணிகர் மன்கூரின் புதல்வன்" என்றான்
 "யாராக இருந்தாலும் இந்த வேளை
 இங்கிருந்தே கரக்நாடு செல்வா யாயின்
 பேராபத் தாகுமந்தப் பறங்கி யர்கள்
 பிடிப்பரன்றிச் கொல்வரெனப் பெரியார் சொல்வார் 187

"நண்பனுக்காய் உயிர்போனாற் பேறு தானே
 நான்கைதி யாகிவிடிற் சந்திப் போம்நாம்
 துன்பத்தை எண்ணியஞ்சி ஒதுங்க லாமோ
 தோழனெனை இழிவாக எண்ணு வானே!"
 என்றுரைக்கப் பதிலாக அவருஞ் சொல்வார்
 "இதைவிடநல் வழியுண்டு வாவென் னோடு
 சென்றுசுல்தான் ஸலாஹுத்தீன் நீதி மன்றத்
 திருச்சபையில் முறையிடுவோ" மெனவு ரைத்தார் 188

நெடுநேரஞ் சிந்தித்தான் முடிவாய்த் தாமும்
 நீதிபெறத் திமிஷ்க்குமன்னன் சன்னி திக்கே
 எடுத்துரைப்போம் எனக்கூறி ஒப்புக் கொண்டே
 இறந்தவரின் பரியிரண்டைப் பிடித்தே யேறித்
 தொடர்ந்தார்கள் பயணத்தைத் தொடரும் போது
 தோன்றியதோர் சந்தேகம் அதைவி டுக்க
 நாடினனே பெரியவரின் உதவி தன்னை
 "நமையிறைவன் சோதிப்ப தேனோ" வென்றான் 189

"சோதனைகள் வருவதுநாம் முஸ்லி மாகச்
 சேர்ந்தொன்றி வாழாத கார ணத்தால்
 வேதனைகள் தந்திறைவன் தண்டிக் கின்றான்
 விரும்பியின்று நாம்செய்யுந் தவறுக்காக
 போதாத காலமெம தினத்தா ருக்குப்
 பலநூறு வாண்டுகளாய் இறையோ னாலே
 தீதுசெய்யுங் காரணத்தால் நசுக்கப் பட்டோம்
 திருந்தவில்லை இன்னுமென்றால் யார்மேற் குற்றம் 190

"வெற்றிவாகை சூடியபோர் வீர ராக
 விதம்விதமாய்ப் பேறனைத்தும் பெற்றே யந்த
 நற்பேறு தந்தவனை அவன்மார்க் கத்தை
 நாம்மறந்து சுகபோகத் துழன்றால் நம்மை
 நிர்க்கதியாய் விட்டென்றுஞ் சோதிக் கின்றான்
 நன்றிகெட்ட நமக்கறிவு புகட்ட வென்றே
 பொற்புறுநல் வேதத்தை நபிபோ தத்தைப்
 பின்பற்றி வாழ்பவர்க்கே வெற்றி"யென்றார் 191

நாளொருமுன் றவர்பயணஞ் செய்தா ரெல்லை
 நெருங்குவதை இருவருமே யுணர்ந்தா "ரிந்தப்
 பாழ்பட்ட பறங்கியரைக் கடந்து விட்டால்
 பயமில்லை யதன்பின்னே முஸ்லிம் நாடே
 நாளையிவர் பண்டிகைநாள் போதை யேறி
 நன்றினைவே யில்லாது கிடப்பர் நாமும்
 வேளையறிந் தெல்லைகடந் திடலா" மென்றார்
 விபரமறிந் தவரான அப்துல் லாதான் 192

எல்லைதனை எளிதாகக் கடந்தார் தாங்கள்
எண்ணியவா றத்தனையும் நடத்தல் கண்டார்
தொல்லையினி யில்லையெனப் பகலி ரர்வாய்த்
தொடர்ந்துசில நாட்பயணஞ் செய்தார் பின்னே
கல்லிரண்டு தொலைவிலுள்ள திமிஷக்கு நாட்டின்
கற்கோட்டை தனினுயர்ந்த 'ஸ்த்தூபி' கண்டார்
சொல்லரிய அவ்வழகுச் 'சுவர்க்க வாயில்'
சேர்ந்தடைந்தே யுள்முழைந்தார் செயம்பெற் றாரே

193

8. திமிஷக்கு நாடு

உரோமிடம் முஸ்லிம்கள் 'ஷாம்' தே சத்தை
உரிமைகொண்ட நாளிருந்தே திமிஷக்கு மிக்க
பெருமையுற்ற நகராகி உமைய்யா வம்சப்
பேரரசின் தலைநகராய் விளங்கிற் றன்றோ
விரிந்தகன்ற முஸ்லிம்சாம் ராச்சி யத்தின்
வல்லமையும் சிறப்புகளும் நிறைந்த தாகப்
பரிணமிக்கச் செய்தனரே தொடர்ந்து நாட்டைப்
பார்வித்த கலீபாக்கள் அற்றை நாளில்

194

வானுயர்ந்த மாளிகைகள் நகரி லெங்கும்
வளங்கொஞ்சும் நாடென்றே கூறி நிற்கும்
தேனிகர்த்த புனலுறுஞ் சூனைக ளாலே
தெவிட்டாத அழகுகொஞ்சுஞ் சோலை காணும்
மாணுடத்தின் காரணத்தைப் போற்ற வென்றே
'மஸ்ஜிது'கள் பலவாங்கே 'அதா'னொ லிக்கும்
காணவிய லாதகலைப் பொக்கி ஷங்கள்
கவினூறும் காட்சியெலாங் காணும் நாடே

195

பருகுகின்ற நீர்த்திட்டம் திமிஷக்கின் தண்ணீர்ப்
பஞ்சத்தைப் பறந்தோடச் செய்த தாங்கே
உருவான கல்விக்கூடங்கள் ஞான
ஒளியூட்டி மேதைகளைத் தந்த தின்னும்
மருத்துவத்தை முன்னேற்றச் செய்தார் நோயை
மறந்துமக்கள் வாழ்ந்தனரே சத்தி ரங்கள்
உருவாகா நாடுணின் தேவை தீர
உற்பத்திப் பெருக்கமுமாங் குயர்ந்த தன்றோ

196

'முஆவியா'வின் காலத்தி லிருந்தே நல்ல
முன்னேற்றங் கண்டதந்த நகரம் பின்னும்
வியாபித்த தவர்தொடங்கி வைத்த நாட்டின்
வளஞ்சேர்க்கும் பணிகள்பின் ஆண்டோ ராலே
தயாளகுண வீரத்தால் ஆட்சி செய்த
திமிஷகினதி பதிசுல்தான் ஸலாஹுத் தீனின்
செயலாற்றுந் திறனாலே மேலும் மேலுஞ்
சொர்க்கபுரி யாகிற்றன் நாடன் னாளே

197

ஒன்றாகக் கூடியந்நாள் ஐரோப் பாவின்
உறுதிமிக்க சக்தியெல்லாம் எதிர்த்த போது
தன்னலமே பெரிதென்று மற்ற முஸ்லிம்
தேசத்தோர் ஒதுங்கிநிற்கத் தனித்தே நின்றவ்
வந்நியரை முறியடித்தே அழிவில் நின்றும்
அனைவரையுங் காத்துலகில் இஸ்லாம் வாழ
தன்னிகரே இல்லாத சேவை செய்த
திறன் கொண்ட மாவீரர் ஸலாஹுத் தீனே

198

ஆட்சியிலே திறமைமிகு வரசர் போரில்
அஞ்சாத பெருவீரர் இல்லை யென்று
கேட்பவருக் களிக்கின்ற தரும சீலர்
குடிகளிடம் அன்புகொண்ட கருணை யாளர்
தாட்சண்யங் காட்டாது நீதி செய்யும்
தத்துவத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் நீதி யாளர்
மாட்சிமைபெற் றுலகெல்லாம் போற்று கின்ற
மன்னரெனப் பெயர்கொண்டார் ஸலாஹுத் தீனே

199

9. எழுந்தது இஸ்லாமியப் படை

சீரான ஆட்சியெய்யுஞ் ஸலாஹுத் தீனின்
சிறப்புயரக் காரணமாய் இருந்த தென்றும்
வாரமிரு முறைகூடும் நீதி மன்றம்
வந்துகுறை யுரைப்போரின் துயரந் தீர்க்கும்
யாரெனினு மெக்குறையுஞ் செப்ப லாமாங்
கெவருக்கும் நீதியொன்றே இறைவ னிட்ட
வாறுநபி வழியவற்றிற் குவப்பா யன்றி
வேறில்லை அனைவருமே சமமா மாங்கே 200

ஒருபுறத்தில் இளவரசர் வீற்றி ருக்க
உடனிருந்தார் மந்திரிமார் மற்றுள் ளோரும்
மறுபுறத்தில் நீதிக்காய் வேண்டி நிற்போர்
மனுவெள்ளம் சுற்றியாங்கே நிறைந்திருக்கும்
அரியாச னந்தன்னில் சுல்தான் வந்தே
அமருமுன்னர் அனைவருமே எழுந்து நின்றார்
கரங்காட்டி யனைவரையும் இருக்கச் செய்தார்.
“கடமைதனைத் தொடங்குக” வென் றாணை
யிட்டார் 201

“இரட்சிப்பீர்” “இரட்சிப்பீர்” எனுங்க ருத்தில்
இருவராங்கே “அல்கியாது” வென்றே கூவி
அரசரின்முன் வந்தார்கள் அவர்க ளுக்காய்
அனைவருமே விலகியிடந் தந்தே நின்றார்
“இரட்சியுங்கள்! எமைமுஸ்லிம் தலைவா யெம்மை
இரட்சியுங்கள்! இரட்சியுங்கள்!” என்றார் நெஞ்சில்
கரமொன்றை வைத்தணைத்துச் சிரசைத் தாழ்த்தி
கலீபாவின் முகம்நோக்கிச் சலாமுஞ் சொன்னார் 202

மாளிகையின் சுவர்களிலே மோதி மோதி
மறுபடியும் எதிரொலித்த தவர்தம் கூச்சல்
தாளிருந்து தலைவரையும் அவரை நோக்கித்
தனதுபதிற் சலாமுரைத்தார் கலீபா “இந்த
வேளையிலே இங்குவந்த நீங்கள் யாரோ
விளம்பிடுவீ” ரெனவினவி னார தற்குச்
“கேளுங்கள் எனதுபெயர் அப்துல் லாநான்
“கரக்” நாட்டி லிருந்துவரு கின்றே” னென்றார் 203

“கரக்”கென்ற பெயர்கேட்ட சபையி லுள்ளோர்
காதொடுவாய் கூட்டிமெல்லக் குசகு சுக்க
உரத்ததொலி சலசலப்புச் சேர்ந்த தாங்கே
ஊராளும் வேந்தருமே உணர்ச்சி கொண்டார்
சிரத்தையுடன் வந்தவரை நோக்கி னார்கள்
சொல்லுவதை அறியவென அமைதி கொண்டே
இரத்தவெறி கொண்டமன்னன் ரீனாட் செய்யும்
இன்னல்களை அப்துல்லா உரைக்க லானார் 204

இரக்கமற்ற மிருகமென முஸ்லிம் கட்கே
இழைத்துவந்த கொடுமைகளால் திமிஷ்க்கு நாட்டின்
அரசர்முதல் மக்களெல்லாம் அறிந்து நெஞ்சம்
ஆத்திரமுற் றிருந்தார்கள் அந்த வேளை
கரக்நாட்டான் தனைப்பற்றி இன்னு மென்ன
கூறுவரோ வெனவாவல் கொண்டார் மன்னர்
எரிகின்ற விழிகொண்டு நோக்கி “யிப்போ
தென்னவவன் செய்கின்றார்” னெனவி லித்தார் 205

“நிராதரவா யவனுடைய இராச்சி யத்தில்
நிற்கின்றார் முஸ்லிம்கள் அங்கன் னாரை
நிருமூலஞ் செய்கின்றான் பூண்டோ டந்த
நெறிகெட்டோன் அழித்திடுவந் துணிந்திட் டானே
திருமறையைப் பள்ளிகளை அகத்தஞ் செய்து
தீயிலிவிட்டுக் கொளுத்துகிறான் அநீதி யாக
வரிவிதித்துத் தரத்திராணி யற்ற பேரின்
வீடுகளை எரிக்கின்றார் னென்றா ரின்னும் 206

“கடைகளையும் உடைமையையுங் கொள்ளை யிட்டுக்
காடையரைக் கொண்டுபெண்டிர் கற்பை யுண்டு
விடைகொடுத்தே யனுப்பிடுவான் சிலரை வாளால்
வெட்டியிந்த உலகிருந்தே கொடியோன் தம்மின்
படையினரை ஏவியெஞ்சி இருக்கும் பேரைப்
பதைபதைக்கச் சிறையிலிட்டு வாட்டி இஸ்லாம்
அடியோடே இலாதொழிந்து போக வென்னும்
ஆவலுடன் ஆடுகிறார்” னெனவு ரைத்தார் 207

“இறுதியாக அவன்செய்த கொடுமை யிந்த
 இராச்சியத்தி லிருந்துமக்கா சென்ற பேரை
 மறித்துவழி தனிற்கொள்ளை யிட்டே யந்த
 மக்களிலே பலநூற்றைக் கொன்றான் மற்றோர்
 சிறைப்பட்டுக் கரக்நாடு சென்றார் கையிற்
 சிக்கியவர் தனைக்கொடியோன் கருணை யற்றுப்
 பொறுக்கமுடி யாதபெருந் துயருஞ் செய்வான்
 பேரரசே எமக்குதவ வேண்டு” மென்றார் 208

தாரைதாரை யாகக்கண்ணீர் சொரிய நெஞ்சம்
 தாங்கொணாத வேதனையால் விம்ம முற்றுங்
 கூறியபின் அப்துல்லாஹ் களைப்பி னாலே
 குனிந்ததலை நிமிராது நின்று ருந்தார்
 காரணமே யில்லாது கொடுமை செய்யுங்
 கயவனினால் தம்மினத்தோர் படுந்துன் பத்தை
 ஊராரும் அறிந்துகண்ணீர் பெருக்க மன்னர்
 உளமுருகச் சிலையாகச் சமைந்திட் டாரே 209

நீறுபூத்த நெருப்பாக இருந்த தெல்லாம்
 நொடிப்பொழுதிற் றீப்பிழம்பாய் மர்றி னாற்போல்
 ஆறாத பெருஞ்சினத்தால் உடலங் கூட
 ஆடியது கண்ணழலின் கனியா யிற்றே
 வேறெந்தப் பணியிருந்த போது மெல்லாம்
 விட்டொழித்தே இஸ்லாத்தைக் காப்ப தென்னும்
 மாறாத உறுதிநெஞ்சைக் கவ்வ மன்னர்
 மன்றத்தை விளித்துரையொன் றாற்ற லானார் 210

“மிருககுணம் படைத்திட்ட பறங்கி யர்கள்
 முஸ்லிம்கள் தமையொழிக்கத் திட்ட மிட்டுக்
 கருமங்கள் செய்கின்றார் கண்டும் நாங்கள்
 காணாதோர் போலிருத்த லாகா தன்றே
 பெருகிவரு மிந்நோயை அகற்ற நாங்கள்
 பெருமுயற்சி செய்திடவும் வேண்டு மென்பேன்
 ஒருவருமே செவிசாய்க்க வில்லை யெங்கள்
 உடன்பிறந்த சகோதரர்கள் முஸ்லிம் மன்னர் 211

“கூறியதைக் கேட்டமன்னர் யாரு மில்லை
 குறையகற்ற மனமொப்ப வில்லை யானால்
 மாறுசெய்தார் பறங்கியரோ டொன்று கூடி
 மனமறியத் தீங்கிழைத்தார் இஸ்லாத் திறகே
 வேறெவரின் உதவியெனக் கில்லாப் போதும்
 வாளாவி ருந்திடேன்நான் இறுதி நாளில்
 கூறுதற்கோர் பதிலில்லை இறைவ னுக்கே
 குற்றமிழைத் தவனாவே” னென்றார் மீண்டும் 212

“தீயசக்தி தனையெதிர்த்துப் போரிட் டேநான்
 தனியவனின் அருளாலே வாகை கொள்வேன்
 ஓயாது நம்மவர்க்குத் தீங்கு செய்யும்
 உலுத்தர்களைக் கொன்றொழிப்பேன் இல்லையாகில்
 மாய்வதற்கு மஞ்சேனென் மரண மொன்றே
 மாற்றுவழி யென்றாலுந் துணிந்தே நிற்பேன்
 தூயவனும் இறையோனின் துணையு மென்னைத்
 தொடர்ந்துவரு மென “ஸஜ்தா” தன்னில் வீழ்ந்தார் 213

மண்டியிட்டுத் தரைவீழ்ந்து “ஸஜ்தா” செய்து
 மன்றாடி னார்கஸ்தான் இறையை எண்ணி
 “தனியவனே! தூயவனே! தலைவா! உன்னைத்
 தவிரவெவ ருளாரெம்மைக் காக்க வென்றன்
 கண்முன்னே கொடுமைகளைக் கண்டும் என்னால்
 கண்மூடி இருக்கத்தான் கூடு மாமோ
 விண்ணவனே! அருள்புரிவாய் நியாயஞ் செய்
 வல்லமையுந் தந்தருள்வாய் இறைவா” வென்றார் 214

“உன்மார்க்கந் தனையும்தன் தலங்க ளையும்
 உதாசினஞ் செய்கின்றார் பொறுக்க மாட்டேன்
 தன்மானந் தனைக்காக்க இவர்க ளுக்குத்
 தக்கபுத்தி புகட்டாது விடவும் மாட்டேன்
 என்னாலே இயன்றவரை எஞ்சி யுள்ள
 எனதினத்தோர் தமைக்காத்துக் கொடியோர்
 தம்மைத்
 தண்டிப்பேன் தனியோன்றீ ஏற்க வேண்டும்
 தருமவழி வேண்டிச்செய் “துஆ”வை யென்றார் 215

எழுந்திருந்தார் “துஆ” இரந்த சுல்தான் கண்கள்
 இழந்தகண்ணீர் ராற்றாடி நனைந்தி ருக்கக்
 குழுமியாங்கே இருந்தமக்கள் கண்கள் கூடக்
 குளமாகிப் போயிருந்த நிலைமை கண்டார்
 பழிதீர்க்கும் வெறிகொண்டா ரிளைஞ ரெல்லாம்
 “பார்த்ததினிப் போதுமென்றார்” பெரியோ
 “ரின்றே
 அழித்தொழிப்போம் பறங்கியரை” என்றார் வீரர்
 ஆணையிடக் காத்திருந்தார் அவையுள் ளோரே 216

“வீறுகொண்டே எழுகவென்றன் உடன்பி றப்பே
 வெறியர்களை அடக்கிடுவோ” மென்றார் ஆதில்
 “வேரறுத்துக் களைந்திவோம் முஸ்லிம் கட்டு
 வந்தவிடர் போக்கிடுவோ” மென்றா ரப்ஸல்
 “பேராபத் திருந்திஸ்லாம் பிழைக்க இன்றே
 போர்தொடுப்போம் தாதையேநா” மென்றா
 [ருதுமான்
 ஊரொன்றி இருந்தவவை யுள்ளோ ரெல்லாம்
 ஒப்பியொன்றிக் குரல்கொடுத்தார் “ஆமா” மென்றே 217

“கொடுமைகளை நிறுத்திடுவா ரெனநி னைந்தேன்
 குற்றத்தை உணர்ந்திடுவா ரென்றே மாந்தேன்
 படுபாத கங்களையே யின்னு மின்னும்
 பறங்கியர்கள் செய்கின்றார் பொறுத்திடேனே
 கடமையினி இறைவழியிற் போர்தொ டுத்தல்
 கடிதிலெம தடையாரைப் போர்க்க ளத்தில்
 படைநடத்திச் சந்திப்பேன் அழிப்பே னன்றேல்
 புறமுதுகிட் டவரோடச் செய்வே” எனன்றார் 218

“வெகுவிரைவில் முஜாஹிதுகள் படைகி ளம்பும்
 வீரர்களே இன்றிருந்தே போருக் கான
 வகைபலவுஞ் செய்யுங்கள் வேண்டு கின்ற
 வாளீட்டி அம்புவில்லைச் சேர்த்தெ டுங்கள்
 தொகைதொகையாய்த் தானியங்கள் உணவுக் காகத்
 தேவைக்கு வேண்டியபோ ரணிகள் யாவும்
 பகைவெல்லப் படைசெல்லப் பரிக ளோடு
 பாலைவனக் கப்பல்களும் சேர்ப்பீ” ரென்றார் 219

வான்பரிதி மேற்கினிலே மறைய வானின்
 வண்ணத்திற் கண்ணிரண்டுஞ் சிவந்த தேயெண்
 சாணுடம்பும் தினவெடுத்து வேட்டைக் காகச்
 செல்லுகின்ற வேங்கைக்கொப் பான தேதன்
 வாணாளி லென்றுமிலா வாறு சீற்றம்
 வந்ததெனக் கர்ஜனையுங் கூடி யாங்கே
 கானாளும் அரிமாவை நிகர்ப்ப நாட்டின்
 காவலரும் நின்றிருந்தார் காண்போ ரஞ்ச 220

இடியடித்தே பொழிந்ததுபோ லிருந்த தெல்லா
 இதயங்க ளிலுமுணர்வு வொன்றே யாகும்
 படிசுல்தான் பேசிமுடித் தாரே யாங்கு
 பேரொலியில் இறைநாமம் முழங்கிற் றன்றோ
 தொடர்ந்தவர்கள் சுல்தானின் நாமங் கூறி
 “திமிஷக்கரசர் நீழி வாழ்க!” வென்றார்
 மடைதிறந்த வெள்ளம்போல் மக்கள் கூட்டம்
 மண்டபத்தை விட்டகன்றே சென்றதம்மா 221

புனிதயுத்தம் செய்கின்ற முடிவு நான்கு
 புறங்களிலும் பரவியது கானத் தீபோல்
 மனமேங்கிக் காத்திருந்த நாள்வந் தாற்போல்
 மகிழ்வடைந்தார் வீரர்கள் மக்க ளெல்லாம்
 தினமொவ்வொன் றாயெண்ணி யெதிர்பார்த் தார்கள்
 தத்தமக்கு முடிந்தபடி உதவி னார்கள்
 அனல்மீது நிற்பதுபோற் றானே யாங்கே
 அனைவர்க்கும் பழிவாங்கும் ஆசையாலே 222

திருமதீனா நோக்கியிறை தூதர் சென்ற
 தினத்திருந்து நாள்கணித்தார் புறப்பட்ட டேக
 வருடமைநூற் றெண்பத்து மூன்று முஹர்ரம்
 வருகின்ற முழுமதிநா ளென்றே யன்று
 பெருந்திரளாய் வீரர்கள் கூடி நின்றார்
 பிறமுஸ்லிம் நாட்டிருந்துந் தொண்டர் வந்தார்
 உருவமிலான் திருநாமம் உணர்ச்சி பொங்க
 ஓவ்வொருவர் வாயினிலும் ஓலித்த தன்றோ 223

வேறு

ஆயிர மாயிரம் மரர்கள் போர்க்கென
ஆரவா ரித்துமே சென்றனர் வீதியில்
ஆயிர மாயிர மாகவே மாந்தரும்
“அல்லாஹு அக்பரென்” றாதியைப் போற்றினர்
ஆயிர மாயிர மாகவே மாதரும்
அள்ளிய பூக்களை வீசி யெறிந்தனர்
ஆயிர மாயிர மாய்ச்சிறு பிள்ளைகள்
அன்னவ ரோடுமே ஓடி மகிழ்ந்தனர் 224

வேறு

“அல்லாஹு அக்ப” ரென்ற முழக்கம் வாணை
அதிர்ந்திடச்செய் ததுகாற்றில் மிதந்தே நாட்டின்
எல்லையையுங் கடந்தேகி எதிரி யானோர்
இதயத்திற் றைத்ததுவோ வெனும் வாறாக
சொல்லாத வாயில்லை தூயோன் நாமம்
துணையிறைஞ்சா நெஞ்சில்லை வாகை சூட
“வல்லவனே யுன்னருளைத் தா” வென் றொன்றி
வழுத்தினரே யூர்மாந்தர் படையோ ருக்காய் 225
படையினரி னிடையினிலே அப்துல் லாவும்
பக்கத்தில் அஹ்மதுவும் அவன்பி தாவும்
கடைசியிலே சுல்தானுங் குமார ரோடு
கரமுயர்த்தி மக்களிடம் விடைகொண் டார்கள்
கொடுமைக்கு விடைகாணக் கொதித்தெ முந்த
கூட்டத்தார் தனைவாழ்த்தி மக்கள் வாணைத்
தொடுமாறு கோஷித்தார் “வாழ்க” வென்றே
சுல்தானின் திருநாமங் கூறி னாரே 226

10. ஸபூரிய்யாச் சமர்க்களத்தே

திமிஷ்க்கிருந்து புறப்பட்ட படையில் வீரர்
தொகையேழா யிரத்தினரே இருந்தார் அஃதைச்
சமமாகப் பிரித்தெடுத்தே “அக்கா” வென்னும்
துடைமுகத்து நகர்நோக்கி அனுப்ப வென்றே
தமதுமகன் மலிக்குலப்ஸல் தனைத்தெ ரிந்தே
தலைமையினைக் கையளித்தார் சுல்தான் பின்னர்
தமதுதலை மீதிலொரு படையைக் கூட்டித்
தாமதிக்கா தே “பஸ்ரா” நோக்கி னாரே 227

பரங்கியரின் ராச்சியங்க ளெல்லாம் சுல்தான்
படைநடத்தி வருஞ்செய்தி யறிந்தே மக்கள்
பெருமதிர்ச்சி கொண்டார்கள் ஆக்ரோ ஷத்தால்
பொங்கியெழுந் தார்களவர் தம்மை நோக்கிப்
“பரிசுத்த ஜெரசலத்” திற் காபத் தென்றே
பாதிரிமார் கோஷமிட்டார் சிலுவைச் சின்னம்
பொறித்ததுணித் துண்டுகளை விநியோ கித்தார்
“பெற்றவர்கள் போர்செய்யப் போவீ” ரென்றார் 228

சொற்பகால அளவுக்குட் சேர்த்தெடுத்த
தொகைபன்னீ ராயிரமாம் வீரர் போரில்
விற்பனர்கள் அறுபதுபேர் போர்ந டாத்த
வேண்டுகின்ற அனைத்தோடும் விரைந்தா ரன்னார்
சொற்பசொற்ப மாய்முஸ்லிம் மக்கள் வாழும்
சிறுநூர்கள் தமையெல்லாம் அழித்துச் சென்றார்
அற்பர்கள் வழியெல்லாஞ் செய்து சென்ற
அனர்த்தங்கள் தமைக்கூற நாவுண் டாமோ 229

வழிமறித்து வெற்றிகொள்ள வேண்டு மென்றே
வந்தபடை “ஸபூரிய்யா” மைதா னத்தைக்
களமாகக் கொண்டாங்கே முகாம்க ளிட்டுக்
காத்திருந்தார் முஸ்லிம்கள் வரும்வ ரைக்கும்
உளவறிந்தே வந்தார்கள் ஒற்றர் கூட்டம்
உண்மைநிலை யென்னவென வவர்கள் சொன்ன
பிழையான தகவல்களைக் கேட்ட பொல்லாப்
பரங்கியர்கள் வெற்றிதமக் கெனநி னைந்தார் 230

சிறுபடையின் தொகையோநா லாயி ரம்தான்
 சிறந்தபடைத் களகர்த்தர் யாரு மில்லை
 பெருவீரர் ஸலாஹுத்தீ னில்லை தம்மின்
 பிள்ளையினை நம்பியிங்கே யனுப்பி யுள்ளார்
 ஒருபொழுதுக் குள்ளழித்து விடலா மெம்முள்
 ஒன்றுக்கு நாலென்றே வீர ருள்ளார்
 வரும்வரையும் பொறுத்திருப்போம் வந்த பின்னே
 வளைத்தவரைத் தீர்த்திடலா' மெனம கிழந்தார்

231

குன்றுகளி லமர்ந்திருந்தே கூர்ந்து நோக்கிக்
 கொண்டிருந்த வீரர்கள் கூச்சல் கேட்டுச்
 சென்றவர்கள் மலையேறி யப்பால் காட்டுந்
 திக்கினையே நோக்கினராங் கன்னார்; கண்கள்
 முன்னேறி வரும்முஸ்லிம் படைதூ ரத்தில்
 முதிராத மதிகொண்ட கொடிபி டித்தே
 மின்னலெனப் பாய்ந்துவரும் நிலைமை காண
 மற்றவர்க்குங் கடிதினிலே பரவச் செய்தார்

232

வல்லானின் நாமத்தை உரக்கக் கூறி
 வந்ததந்த தீன்காக்கும் வீரர் கூட்டம்
 கல்லொன்றே தொலைவிருக்கும் பறங்கி யர்க்குங்
 கடுகிவரு மிஸ்லாத்தின் படையி னர்க்கும்
 'அல்லாஹு அக்ப' ரென அட்ட திக்கும்
 அதிர்ந்தெழுந்த தக்பீரின் முழக்கத் தாலே
 பொல்லாரின் செவிசுட்டுப் பொசுங்கிற் றந்தப்
 பெரும்பணியைக் காற்றுடனே ஏற்ற தம்மா

233

துச்சமெனப் பறங்கியரை மதித்துப் போரில்
 துவம்சம்செய் வோமென்ற உறுதி யோடே
 அச்சமற்றே உலவுகின்ற வீரர் கண்டே
 அதிசயித்த பகலவனும் அன்று வானின்
 உச்சியிலே நின்றிருக்கப் பயந்தான் போல
 உடன்சாய்ந்தான் அதுகண்டே முஸ்லிம் வீரர்
 அச்சமயத் தொழுகைதனைத் தொழுதார் கண்ட
 அன்னியரும் அதிசயித்தே பார்த்து நின்றார்

234

சேனாதி பதிமலிக்குல் அப்ஸல் தம்மின்
 துணைத்தலைவ ரோடொன்றி ஆலோ சித்து
 வான்வெளுக்கும் வேளை 'சுபஹ்' தொழுகை யின்பின்
 வீரப்போர் தனைத்தொடங்கத் தீர்மா னித்தார்
 சேனைசிறி தெனவெண்ணிப் பறங்கி யர்கள்
 சிந்தையற்றே இருந்தார்கள் செய்தி கேட்டும்
 வாணையிருள் கவ்வியதும் முஸ்லிம் வீரர்
 வகையனைத்துஞ் செய்திட்டார் மறுநாட் போர்க்கே

235

வில்வீரர் ஐந்நூறு பேரைக் குன்றில்
 வரிசையென நிறுத்திவைத்துத் தொடர்ந்து பின்னால்
 வெல்வேலர் தமைநிற்கச் செய்தார் அப்ஸல்
 வாகாகத் தமையதன்பின் நிறுத்திக் கொண்டார்
 வலதுபுறம் தகியுத்தீன் தலைமை தாங்க
 வாய்ப்பாக இடப்புறத்தே அஹமத் நின்றான்
 எல்லோர்க்கும் பின்முலப் படையி னோடே
 இடங்கொண்டார் மலிக்குலஸீஸ் போர்க்க ளத்தே

236

வேறு

எங்கு மொளிச்சரம் வீசியேபுடை
 இலங்கு வானொடுங் கூடியே
 பங்க மறுத்திடப் போர்தொ டுத்தபோர்
 பலம டைந்திட வென்றுமோ
 தங்க நிறத்திலே தட்டெ னச்சிவந்
 தெஞ்சி டும்மிருள் மாய்த்திடப்
 பொங்கு பெருஞ்சினங் கொண்டு கிழக்கினிள்
 பிறந்து வந்தனன் பகலவன்

237

பொலபொ லென்றுமே விடிந்தி டப்படை
 பரத்தி வந்தனர் பறங்கியர்
 நிலம திர்ந்திடப் பரிகள் பாய்ந்துமே
 நிறைக்கப் போர்க்க ளத்தினை
 சிலக ஜங்களே இருந்த னமலிக்
 செய்த பேரொலி கேட்டுமே
 பலமி ழந்தவ ராயி னார்பெரு
 படையொ டும்வரு பறங்கியர்

238

“இறைவ னொன்” நென வெழுந்த பேரொலி இராவெ
எதிரி வீரரைக் கலக்கிட பொலி மலகைத் துணை
பொறுமை யற்றவர் பாய்ந்து வந்திடப் புகுந்துமென்மை
புஜங்கள் துடித்தெதிர் பார்த்துமே நாயவியுநி
சரஞ்சொ ரிந்திடக் காத்தி ருந்தவர் நெருங்கி
தமது பணியினைத் தொடர்ந்தனர் நெருங்கி
குறிகள் மாறிடாச் சரங்கள் உயிரினைக் கருவியானை
குடித்தி டப்படை சரிந்தன குடித்தி டப்படை 239

நாணி னைத்தொடு மம்பி னுக்கெது யாறுக்கு நெருங்கி
நடந்த தென்றெவ ரறிகுவார் நெருங்கி
காண விளைந்தது கடைசி யோலமே யானை நெருங்கி
கடுகு வோரெலாஞ் சாய்ந்தனர் யானை நெருங்கி
பாண மோவிவை பறங்கி யாருயிர் நெருங்கி
பறிக்க வருமிறை தூதரோ பறங்கி
வானம் மழைபொழிந் தன்ன வேயென யானை
வந்த னசரக் கூட்டமே 240

பரந்த ஆழ்கடல் போன்ற கிறிஸ்த்தவர்
படைக ளிற்பலர் அழிந்தனர் யானை
இறந்த வோருடல் ஏறி மிதித்துமே யானை
எஞ்சி யோருமே வந்தனர் யானை
நெருங்கி வந்தவர் நெஞ்சு பிளந்திட யானை
நீண்ட ஈட்டிகள் பாய்ந்தன யானை
திறந்த கூடுவிட் டோடும் புலிகளாய்த் யானை
தேடித் தேடியே மாய்த்தனர் 241

வீரங் கொண்டுபோர் செய்த போதிலும் யானை
வெற்றி வாய்ப்பிலாப் பறங்கியர் யானை
கார ணமிதற் கெதுவென் றெண்ணியே யானை
கவலை கள்மிகக் கொண்டனர் யானை
போரி னிற்றிறன் கொண்ட வீரரும் யானை
புழுதி கவ்வியே வீழ்ந்தனர் யானை
யாரு மறிகிலார் இதயத் திற்பழி யானை
ஏற்ற உணர்வினர் லென்பதை யானை 242

உருண்ட வாம்தலை கையுங் கால்களும் குமிருமெ
உதிர்ந்த வாழுடல் விட்டுமே நெருங்கி
சுருண்டு வீழ்ந்தவாம் பறங்கி யாருடல் யானை
தொடர்ந்து வொன்றினி லொன்றென யானை
மருண்ட பரிகளின் மீதி ருந்தவர் நெருங்கி
மேலெ முந்துமண் புரண்டனர் யானை
திரண்டு வந்தபோர் வீர ரெவருமே யானை
திரும்பி டார்களைஞ் சாய்ந்தனர் 243

போரும் நீடித்துப் போவ துணர்ந்துமே
பொறுமை இழந்தனன் அஹமது யானை
வீறு கொண்டுமுன் பாய்ந்த னன்னவன் யானை
வீர ருந்துணைக் கேகினர் யானை
தூர வலதுகை நின்ற தகியுதின் யானை
தோட்ப லத்தினைக் காட்டவே யானை
கோர மாகவே பொருதி னாரிரு யானை
கொள்கை கொண்டவவ் வீரரே 244

நீரறக் காய்ந்த பாலை வேறு
நிலமெலாஞ் சென்னீர் சிந்தி யானை
ஆறெனப் பெருகி யோட யானை
அங்கதிற் தலைகால் கைகள் யானை
சூறுகள் மிதக்கு மெங்குங் யானை
குருதியின் மணமே விஞ்சும் யானை
பாரிய இழப்பா மன்று யானை
பறங்கியர் தமக்கா மம்மா 245

சுற்றியே பறங்கி வீரர்
சூழ்ந்திடும் போதி லெல்லாம் யானை
சற்றுமே தரியா தன்னார் யானை
தலையுடல் தனைப்பி ரித்தே யானை
மற்றொரு திக்கை நோக்கி யானை
மரணத்தைக் கையி லேந்தி யானை
முற்படு வோருக் கஹமத் யானை
மூர்க்கமாய் வழங்கிச் சென்றான் 246

வெறிமிகுந் தலைய லையாய்
வந்துசேர்ந் திடுவோர் கண்டே
இறுதியாய் மலிக்கு லப்ஸல்
இறங்கினார் படையி னோடு
மறுகணத் திருந்தே யாங்கு
மலையென உடல்கு விந்தே
பறங்கியர் படைப லத்தைப்
பன்மடங் கழித்த தன்றோ 247

பெரும்படை யழியு மந்தப்
போதினிற் பறங்கி வீரர்
புறமுது கிட்டே யோடப்
பின்தொடர்ந் தாரே முஸ்லிம்
அறச்சமர் வீர ராங்கும்
அன்னவர் தமையெ திர்த்தோர்
மறுவுல கெய்தி னார்கள்
மற்றவர் கைதா னார்கள் 248

இறுதியில் வெற்றி முஸ்லிம்
இணையிலர் வீரர்க் கென்றே
இறைவனின் நியதி போலும்
எங்கணுந் தக்பீ ரோசை
தரையிருந் துயர்ந்து வாணைத்
தொட்டது களத்தில் வேறு
சிறுதொனி தானுங் கேட்கச்
செய்திடா தொலித்த தம்மா 249

11. ஜெருஸல மாமன்னன் திருமுகம்

வேறு

கரக்நாட்டின் தெருவெல்லாம் மக்கள் வெள்ளம்
கரைபுரண்ட தன்றுமன்னன் ரீனாட் முஸ்லிம்
சிறைக்கைதி யனைவரையும் தனது முன்னே
சேர்த்தழைத்து வருமாறு பணித்தி ருந்தான்
இருட்டறையுட் பூட்டிவைத்து வதைத்த பின்னர்
என்னதண்ட னைகொடுப்பா னென்று காண
விருப்புற்ற சனக்கூட்டம் மாளி கைக்கு
விரைந்தன்று விடிவதற்கும் முன்ன தாக 250

குற்றயிராய்ச் சபைநடுவே நின்றி ருந்த
கைதிகளிற் பெண்டிரே அதிகம் ஆங்கே
முற்றுமுடல் சோர்ந்திளைத்த முதியோர் பிள்ளை
முகங்களுடன் ஒன்றிரண்டே இளைஞ ராகும்
வெற்றுடலில் ஆண்களுக்கு மானங் காக்க
வேண்டியொரு துண்டேதான் மாத ருக்காய்ச்
சுற்றியுடல் மறைக்கச்சிறு போர்வை யன்றிக்
சிறுதுணியுந் தந்தில்லை கொடியோ ராமே 251

காய்ந்துலர்ந்து போனவுடல் குழிவி முந்த
கண்களமூக் கேறியதோல் கையுங் காலும்
தேய்ந்தமரக் கிளைகளென இருந்தா ரங்கு
திரண்டிருந்தோ ரிடையினிலே வயோதி பர்கள்
தாயுடலோ டொட்டியவா றிளஞ்சி றார்கள்
தாகபசி யால்வாய்க ளுலர நின்றார்
பேய்மனமு மிளகிவிடுங் கோலங் கண்டே
பறங்கியருட் சிலநல்லோர் கலங்கி னாரே 252

மக்களினால் நிறைந்தபெரு மண்ட பத்தின்
மத்தியிலே வீற்றிருந்தான் ரீனாட் அங்கே
முக்கியமா யோர்முகத்தைத் தேடிக் கண்ணை
மேயவிட்டுக் கண்டருகிற் போய்நின் றான்பின்
எக்காளச் சிரிப்போடே இதய மில்லான்
“என்னமஹஜ பீன்சுகமோ” என்றான் ஆஹா,
“தக்கபடி யொருவேளை யுணவு கிட்டின்
தடையென்ன சுகத்திற்காம்” எனவுஞ் சொன்னாள்
253

“உண்ணவொரு வேளைதான் உணவ ளிக்க
உத்தரவு தந்திருந்தேன் உயிரைக் காக்க
நன்றதுவே போதியதாய் இருந்த” தென்றே
நகைப்பிடையே யவன்சொல்வான் கேட்ட மன்சூர்
“அன்புதயை போதித்த நபிகள் ஈசா
அறவழியைப் பின்பற்றும் நீங்கள் செய்யும்
பண்பற்ற நிலைதானோ தருமத்திற்குப்
புறம்பான செயலன்றோ” எனவு ரைத்தார் 254

இடையிலவன் பேச்சினிலே குறுக்கிட் டாரென்
றெரிச்சலுற்ற ரீனாட்பின் னவரை நோக்கி
“மடக்கிழமே! வாய்முடு அதனாற் றான்நான்
மறுவுலகுக் குமையனுப்பா துள்ளே” னென்றான்
“கடிதினிலே உங்களெல்லாக் கஷ்டத் திற்கும்
காணுகின்றேன் பரிகாரம்” எனவாங் கஷ்பர்
“கொடுமை செய்யும் நீங்களுமைக் கிறிஸ்தோ ரென்றே
கூறவென்ன உரிமையுண்டோ” எனவி ளித்தான் 255

“கொடுங்கோலன் என்றாநீ சொன்னாய்” என்றான்
“கூறவென்ன இங்குள்ளோர் தம்மை நோக்கின்
விடைகாண்பாம் விளக்கமொன்று வேண்டு மாமோ
வீண்வாதம் ஏனெ”ன்றான் அஷ்பர் ரீனாட்
“உடனழிக்கா துங்களைநான் வைத்த தொன்றே
உண்டான இரக்கசிந்தை யதனா” லென்றான்
“திடமாக உலகிலுள்ள முஸ்லிம் கள்ளன்
தீராத பகைவ”ரென்றான் “தேர்வீ” ரென்றான் 256

“நூருத்தீன் ஸங்கியிடம் கைதி யாக
நீயிருந்த ஏழாண்டை எண்ணிப் பாராய்
யாருமெந்தத் தீங்கினையுஞ் செய்யா துன்றன்
ஏவல்செயப் பணியாட்கள் இருந்தா” ரென்று
கூறிமுடித் திருமுன்னே ரீனாட் சொல்வான்
“கோழையந்த நூருத்தீன் தீங்கி ழைத்தால்
வீறுகொண்டு கிறிஸ்தவர்கள் தமைய ழிப்பார்
விபரீதம் நிகழுமெனப் பயந்தா” ரென்றே 257

“ஆமுன்றன் வீரர்களின் வீரம் அன்றும்
அறிந்ததுதான் போர்க்களத்தில் கைதி யாகித்
தாமிருந்தீ ரப்போது களத்தை விட்டே
தலைதெறிக்க ஓடியவர் தாமே” யென்றான்
“தாமாக இரங்கியுனை விடுவித் தேகத்
தந்தவரெம் நூருத்தீன் ஸங்கீ யன்றோ
ஏமாந்தே இருந்தனரே யன்றி யெந்த
இரக்கமுள்ள அரசருமை மீட்டா” ரென்றான் 258

“தீங்கிழையா தெனையவர்கள் காத்து வைத்த
தேன்பயத்தா லன்றியெனில் உரைப்பா” யென்றான்
“தாங்குமுயர் பண்புகளால் தாமே யன்றித்
தயங்கியன்றி” யெனஅஷ்பர் விடையுங் கூற
வேங்கையெனப் பாய்ந்தெழுந்தான் ரீனாட் நெஞ்சில்
வெறிகொண்டே இடைவாளைக் கையி லேந்தி
“வாங்கிக்கொள் வாயாடிச் சிறுவ னேநான்
வழங்குகின்ற பரிசிலை” யென் றுரைத்த வாறே 259

மிகவருகில் அவன்நெருங்கக் கண்ட மற்றோர்
மனம்நடுங்கிப் பார்த்திருக்க அஷ்பர் மட்டும்
மிகுதுணிவோ டசையாது நின்றா னாங்கே
மஹஜபீன் அமைதியொடு முன்னே சென்று
“தகுமோவோர் வீரனுக்கு மன்னா கையில்
தக்கவொரு படைக்கலமே இல்லாப் போழ்தில்
பகைகொண்டே யழித்திடுதல் பாவ மன்றோ
பார்ப்பவர்கள் இழித்துரைப்பர்” எனப்பு கர்ந்தான்
260

“என்சபையில் எனையெதிர்த்துப் பேசி யென்னை
ஏனமே செய்கின்றான்” எனவும் “மன்னா!
உன்போன்றே யவருமொரு வீர ரன்றோ
உணராத தேனெ”ன்றாள் “தோப்பி லன்று
என்னெதிரில்” எனத்தொடங்கி எதையோ சொல்ல
எத்தனித்தா ளப்போதோர் மக்கள் கூட்டம்
மன்னன்முன் வந்துநின்ற தழுது கொண்டே
மாப்பினிலுந் தலையினிலும் அறைந்த வாறே 261

நடந்ததென்ன வென்றறிய மாட்டா தோனாய்
நாடாள்வோன் திகைப்படைய வாங்கு வந்தோர்
“முடிந்ததெங்கள் வாழ்வு மன்னா முஸ்லிம் எம்மம்
மாதரினை விதவைகளா யாக்கி விட்டார்
படைநடத்தி வந்தசுல்தான் சலாஹுத் தீன்நம்
படையினரில் ஓரிருவர் தம்மை விட்டே
அடியோடே யழித்துவிட்டார் ஐயோ! என்ன
ஆகுமினி” யெனப்புலம்பிக் கதற லானார் 262

ஓர்பதினா றாயிரம்பேர் சென்று மென்ன
ஓடிவந்தே சேதிசொன்னார் ஒன்றி ரண்டே
போரினிலே மாண்டோர்கள் போக மற்றோர்
பிடிபட்டார் கைதிகளாய் எனவ றிந்தே
ஊரவர்கள் கூடியொன்றாய்ப் புலம்பி னார்கள்
உற்றவரும் படையினருள் ளிருந்த தாலே
வேரறுந்த கமலமலர் போல மாதர்
வேந்தன்முன் சோர்ந்துதரை வீழ லானார் 263

வந்தவரு மிருந்தவருஞ் சேர்ந்தொப் பாரி
வைத்திடவே வெகுண்டமன்னன் அவரை நோக்கி
எந்தவினை வந்தாலுங் காப்ப தாக
எடுத்துரைத்தே சபைகலைத்தான் மக்கள் சென்றார்
வந்தவினை தனையெண்ணி வருந்தி னாலும்
வன்மனத்தோர் வெறியேறி வழியிற் கண்ட
எந்தவொரு முஸ்லீமின் இல்ல மேனும்
எஞ்சாதே அழித்தொழிக்கத் தொடங்கினாரே 264

நின்றபடி நின்றிருந்தார் கைதி யானோர்
நேர்மையற்ற மன்னனைவைப் பிரமு கர்கள்
ஓன்றாகிக் கட்டளைக்காய்க் காத்தி ருக்க
உள்நுழைந்தான் ஜெருசலத்தின் தூதுக் காரன்
கொண்டுவந்த ஓலைதனை மன்னன் கையில்
கொடுக்கவதைப் பெற்றருகில் நிழலாய் நின்ற
ஹென்றியிடம் நீட்டவவன் படிக்க லானான்
கேட்டனரச் செய்தியினை இருந்தோ ரெல்லாம் 265

“கரக்” நாட்டின் மன்னரான ரீனாட் டிற்கு!
“கைடி லூஸினா” எனன்னும் ஜெருச லத்தின்
பெருஞ்சக்ர வர்த்திசொல்லுஞ் செய்தி இஃதாம்
புலன்தாழ்த்தி யறிந்திடுக” எனத்தொ டங்கி
“பொருதவந்த ஸலாஹுத்தீன் தனையெ திர்க்கப்
பெரும்படையை அனுப்பியிருந் தோம வற்றில்
ஒருசிலரைத் தவிரமற்றோ ரெல்லா மாங்கே
உயிர்விட்டா” ரெனக்கூறி இன்னும் சொல்வார் 266

“நம்மிலொரு காற்பங்கே முஸ்லிம் வீரர்
நஷ்டமெமக் கொருபங்கா மவர்க்கோ வில்லை
இம்மியுமோ ரனுசூலம் இருக்காப் போழ்து
எதையுமிக ஓர்ந்தறிந்தே செய்தல் வேண்டும்
எம்முடைய புனிதநகர் ஜெருச லத்தை
எப்படியுங் கைப்பற்றத் துடிக்கின் றார்கள்
வம்பிடுமவ் வஞ்ஞான முஸ்லிம் பேரை
வழிமறித்தே யொழித்தலெங்கள் கடமை யாகும்”
267

“பரிசுத்த பூமிதனைக் காத்தல் எங்கள்
புனிதகடன் என்பதைநான் புகலல் வேண்டாம்
நிருபங்கள் அனுப்பியுள்ளேன் எம்மைச் சேர்ந்த
நிலமாடும் வேந்தர்கள் அனைவோ ருக்கும்
அரபல்லாக் கண்டமெலாங் கொதித் தெழுந்தே
அறப்போருக் காயத்தம் செய்கின் றார்கள்
பெரும்படையோ டுங்களையும் எதிர்பார்த் துள்ளேன்
புறப்பட்டு வருக” வென வரைந்தி ருந்தார் 268

திருமுகத்தைப் படித்துமுடித் தோய்ந்த போது
தாசுமுற்ற கைதிகளி லோர்கு ழந்தை
பருகிடநீர் வேண்டுமெனத் தாயை வேண்டப்
பார்த்திருந்த ஹென்றியதை நோக்கி "வாநான்
தருகின்றே" னெனக்கூற அருகிற் செல்லத்
தனதுடைவாள் தனைக்கழுத்தில் வீசி னானே
சிரமறுந்தே துடிதுடித்த குழந்தை மீது
சென்றன்னை வீழ்ந்திட்டாள் அவளும் மாண்டாள்
269

பிஞ்சொன்றை அரிந்திட்ட பாவச் செய்கை
போலொன்று முண்டோவென் மெண்ணு முன்னே
அஞ்சாதே இறைபழிக்கும் அரைநொ டிக்குள்
அன்னையையுங் கொன்றனனே அடுத்தப் பாவி
நெஞ்சிலுறை வஞ்சகத்தின் நிழலா யந்த
நீசனின்செய் கையிருந்த தப்போ தாங்கே
எஞ்சிநின்ற முஸ்லிம்கள் இதனைக் கண்டே
ஏங்கிநின்றார் காதகர்கள் மகிழ்வு கொண்டார் 270

சுல்தானின் படையெடுப்பால் மகிழ்ந்தி றைக்குச்
சுபசோப னம்கூறி நிற்கும் போது
கல்லையுமே கனிந்துருகச் செய்யு மந்தக்
காதகனின் செயல்கண்டு குமுறி அஷ்ரப்
"புல்லர்களே! பழிவாங்கும் வாளை அல்லாஹ்
பேரரசர் சலாஹுத்தீன் கையிற் றந்தான்
கொல்லாது விடமாட்டார் நாளை யுங்கள்
கொடுமைக்கும் ஓர்முடிவு காண்பா" ரென்றான்
271

கூண்டுள்ளே அடைபட்ட சிங்கம் போன்றே
குமுறுகின்ற அஷ்ரப்பை நோக்கி ரீனாட்
"ஈண்டுங்கள் உயிர்பறித்துத் துன்பம் நீக்க
எண்ணியிருந் தேனானால் மாற்றிக் கொண்டேன்
பூண்டோடே யழித்திடுவேன் ஸலாஹுத் தீனைப்
பிடித்துவந்தே யுங்களுடன் சேர்த்த பின்னர்
ஆண்டவன்தான் வந்தாலும் அதைத்த டுக்க
ஆகாதே" எனக்கூறி ஆர்ப்ப ரித்தான்
272

"வேளைவரும் போதிவரைக் கொல்வோம் இங்கே
வைத்திருப்ப தொவ்வாது திப்பிய யாவின்
பாழடைந்த மாளிகையில் அடைத்து வைக்கும்
படியெழுதி யனுப்புமன்னன் ரேமாண் டிற்று
நாளையேநான் இங்கிருந்து ஜெருச லத்தின்
நலங்காக்க மாமன்னர் அழைப்பை ஏற்று
ஆளம்பு சேனையுடன் செல்லு கின்றேன்
அடுத்தவொரு படையுடன் நீ பின்வா" வென்றான்
273

12. சுல்தானின் வீரமுழக்கம்

'மகன்கொண்ட வெற்றிதனை யறிந்த சுல்தான்
மனம்பூரித் தவிருந்த பஸ்ரா விட்டு
மிகவிரைவில் ஸபூரிய்யா வந்து சேர்ந்தார்
மகிழ்ச்சியினில் அனைவருமே திளைத்துப் போனார்
பகைவரினைக் சொன்றொழித்து வெற்றி கொண்ட
படைவீரர் தமைப்புகழ்ந்து பாராட் டிப்பின்
மிகையாகக் கிடைத்தபொரு ளனைத்தை யுமே
மாவீரர் தமக்கிடையிற் பங்கிட டாரே
274

பறங்கியரின் கையிருந்தே ஜெருச லத்தைப்
பிடுங்காத வரையவர்கள் கொட்ட மென்றும்
நிரந்தரமா யடங்காதே யெனவு ணர்ந்து
நல்லதிட்ட மொன்றைமன்னர் வகுக்க லானார்
ஜெருசலத்தைச் சென்றடைய முன்ன ருள்ள
இராச்சியங்கள் பலவற்றை வென்ற பின்னே
பெரும்படையோ டாங்குசெல்ல வேண்டு மஃதைப்
பிடிப்பதுதன் கடமையென்றும் உறுதி பூண்டார் 275

விரோதங்கள் பலவிருந்தும் கிறிஸ்தவ வர்கள்
வேண்டாத முஸ்லிம்கள் தமையெ திர்க்க
ஒருமித்தே வருவார்கள் அன்ன வர்க்குள்
ஒன்றுக்குள் ளொன்றென்ற உரிமை யோடே
திருநபியின் வழியொட்டி வாழா முஸ்லிம்
தேசத்தின் அரசர்கள் சேர்ந்தி ருந்தால்
வரலாறே மாறிப்போ யிருக்கு மன்றே
வையகமே இஸ்லாத்தை ஏற்றி ருக்கும்
276

திரிப்பொலியின் “திப்பிரிய்யா” அதன்பின் “அக்கா”
தாடர்ந்து “பெய்ருத்” “அஸ்கலானி”ன்
கோட்டை யெல்லாம்
பெருஞ்சிரமத் தோடுவெல்ல வேண்டும் பின்னர்
படையெடுத்தே ஜெருசலத்தை அடைவேர் மென்றே
இருந்தபடை வீரரொடு திமிஷ்க்கி ருந்தே
இடையில்வந்து சேர்ந்துபன்னீ ராயி ரம்பேர்
ஒருமித்த பின்சுல்தான் உறுதி யோடே
உத்தரவிட் டார்படையும் நடந்த வன்றே 277

திரிப்பொலியை நோக்கித்தம் படைச ளோடு
தொடர்ந்தநெடும் பயணத்தில் படைவீ ரர்கள்
சிரமபரி காரஞ்செய் திட்டடு மென்றே
சுல்தானோர் பெருவெளியில் முகாம மைத்தார்
போருக்கு முன்னவர்தம் வழமை போலும்
படைப்பகுதித் தலைவர்களை ஒன்று கூட்டிக்
கருத்தறியக் கலந்துரைகள் செய்யும் போது
கடிதினிலங் கோரொற்றன் வந்து நின்றான் 278

சிரந்தாழ்த்தி மன்னர்முன் நின்ற ஒற்றன்
செப்பிடுவர் னாங்குள்ளோர் தமைவிளித்தே
“பரங்கியர்கள் “ஸ்பூரிய்யாப்” போரிற் கண்ட
படுதோல்வி யாலிதயக் கொதிப்ப டைந்தே
ஜெருசலத்தின் மாமன்னன் தலைமை தாங்கச்
சிறற்றசர் அனைவருமே யொன்று கூடிப்
பெருஞ்சேனை திரட்டுகின்றார் போருக்காகப்
பேரரசே நாமாறில் ஒன்றே” யென்றான் 279

இன்னும்பல் செய்திகளைச் சொல்லித் தூதன்
இடம்பெயர்ந்து போனபின்னர் மன்ன ராங்குத்
தன்னெதிரே இருக்கின்ற தளகர்த் தர்க்குத்
தனதுகருத் தெடுத்தோத எழுந்து நின்றார்
சென்னியையீர் பக்கமுமே திருப்பி வீரச்
சிம்மம்போல் குரலினிலே அழுத்தஞ் சேர்த்துச்
சொன்னவற்றை அமைதியுறச் செவிம டுத்தார்
செயல்வீர ரானமுஸ்லிம் போர்வல் லார்கள் 280

ஈமானின் பலங்கொண்ட வீர ரே! நாம்
எதிர்பார்த்த வாறவர்கள் ஒன்று கூடித்
தாமாக முன்னோக்கி வருவ தாகத்
தெரிகின்றோ மொற்றர்களா விந்த வேளை
நாமென்ன செய்வதெனக் கணிக்கத் தானே
நாடினன்நா விவ்வவையைக் கூட்டு தற்கே
ஆமினிமே லுங்களுங்க ளபிப்பி ராயம்
அனைவருமே யறியவென வுரைப்பீ” ரென்றார் 281

அமைதியுட னர்ங்கிருந்தோர் கேட்டி ருக்க
அஹ்மதெமுந் தவன்கருத்தைக் கூற லானான்
நமைவிடவப் பறங்கியர்கள் பலம டங்கே
நம்மைப்போர் லல்லவவர் கூலிக் காகத்
தமைப்படையிற் சேர்த்தவர்கள் நாம்மோ பொல்லார்
தருக்கடக்கப் போர்செய்வோ ரென்ப தர்வே
சமமாக வீரமவர்க் கெம்போ வில்லை
சனபலத்தை மறந்தேபோர் தொடுப்போ”
மென்றான் 282

தொடர்ந்துகருத் தோதியவர் அயீரிஸ் ஸுத்தீன்
தம்மோடு தகியுத்தீ னானோர் “இன்றே
படைநடத்த லுசிதமல்ல சற்றாய்ந் தோய்ந்தே
பொருதிடுதல் வேண்டுமெனப்” புகன்றிட் டார்கள்
“படைபலத்தைக் குறைத்துமதிப் பிடுதல் கூடா
பறங்கியரும் நமைப்போல ஜெருஸ் லத்தை
விடப்பெரிதாய் உயிரினையும் மதியார் சற்றும்
விவேகமல்ல தற்கொலைக்குச் சமமா” மென்றார் 283

பொறுமையற்றுத் துடிதுடித்தான் மலிக்குல் அப்ஸல்
“போதுமிந்தக் கோழைத்தன் மான வார்த்தை
அறியோமோ அன்றுஹிஜ்ரி பதினைந் தாண்டில்
ஆட்பலத்தால் இலட்சமிரண் டரையை விஞ்சும்
கிறிஸ்தவரை யதிலாற்றி லொருபங் கானோர்
கண்டோடே யழித்தொழித்தார் அதன்பின் னாலே
விரல்விட்டே எண்ணத்தகு வீரர் கொண்ட
வெற்றியினை “அந்தகியர்” கூறு மென்றே 284

“போர்புரிதல் நம்பொறுப்பு வெற்றி தோல்வி
பெறவைப்ப திறையவனின் தனிவி ருப்பு
பார்சிரிக்கும் எதிரிகளும் இகழ்வ ரெம்மைப்
பழிதிர்க்கப் பகைவருக்குந் துணிவு தோன்றும்
யாரெதிர்த்த போதிலுமுன் வைத்த காலை
எடுக்காது மேன்மேலுஞ் செல்வோ” மென்றான்
காரணங்கள் அனைத்தையுமே கேட்ட மன்னர்
கண்சிவந்தே யுணர்ச்சியொடு பேச லானார் 285

“இதுவென்ன புதுமையெய்மையில் ஒருவ ருக்கே
இணையில்லை ஆயிரம்பே ரென்ற முன்னோர்
அதிதீர நெஞ்சுரமும் ஆண்மை யெல்லாம்
அற்றொழிந்தே போனதுமேன் அறப்போர் செய்ய
இதுகாறும் நம்மவர்கள் அஞ்சி னாரோ?
இலட்சம்பேர் வந்திடினும் எதிர்த்திட் டாரே
எதிரிகளின் படைபலத்தைக் கண்டே யஞ்சும்
இழிநிலைக்கு வந்தோமே ஏனி தாமோ” 286

“முன்னூற்றுப் பதின்மூன்றே முஸ்லிம் வீரர்
முதல் ‘பத்ரு’ப் போர்க்களத்தில் எதிர்த்தே
கொண்ட
தன்னிகரே யில்லாத வெற்றி தன்னைச்
சரித்திரமே கூறுவதை மறந்திட் டோமே
அன்னவரின் பரம்பரையே நாழு மென்றால்
அவமானம் அவர்க்கன்றோ சொன்னா லின்னுஞ்
தன்னுயிரைப் பெரிதென்றோ மதித்தா ரந்தத்
தலைமுறைக்கும் நாமிழுக்காய்ப் போய்விட் டோமே
287

“அஞ்சாத நெஞ்சினராய் அண்ண லாரின்
அருகிருந்தே இஸ்லாத்தின் வெற்றிக் காகத்
துஞ்சாது பாடுபட்டே ‘உஹதுப்’ போரில்
துரோகத்தால் உயிர்நீத்த ‘ஹம்சா’ எங்கே!
வெஞ்சினத்தோ டெம்பெருமான் தலையை வாங்க
வாளேந்தி வந்தந்த வாளினாலே
விஞ்சுபகை கொண்டோரை யழித்தே இஸ்லாம்
வேருன்ற உயிர்கொடுத்த உமர்” தா மெங்கே 288

“எதிரிகளின் படையுள்ளே புகுந்து சென்ற
இடமெல்லாஞ் சிரமரிந்தே குருதி யாலே
சதாதோய்ந்தே சிவந்துறையக் காண வாளைச்
சுமந்திருந்த வீரசிம்மம் அலிதா நெங்கே
பிதாவென்றும் பாராதே அபூஜ ஹிலைப்
பின்பற்றா திஸ்லாத்தின் வெற்றிக் காக
வதையுண்டே போர்க்களத்தில் மடிந்து வீர
வரலாறு கொண்ட ‘இக்ரி மா’ தா நெங்கே?” 289

“என்படையி லிருப்பதெலாம் இணையி லாத
ஏந்தல்கள் என்றன்றோ வெண்ணி னேன்முன்
மண்புகழும் ‘ஹம்ஸா’வோ ‘டுமரும்’ ‘உத்பா’
மாவீரர் ‘அலியு’முளா ரெனநி னைந்தேன்
எண்ணுமென்றன் எண்ணமுந்தான் யொய்யோ வன்றி
யாருள்ளா ரவர்தாமோ வறியே னிந்தக்
கண்ணிரண்டுங் காண்பதிங்கே யாரை? யாரை?
கடுகளவும் வீரமற்ற பேரைத் தாமோ?” 290

“ஏகனையும் இறுதிநபி தமையுந் தாமே
எம்முன்னோர் போல்நாமும் விசுவா சித்தோம்
போகும்வழி நடாத்துவது புர்க்கா னோடு
பெருமானார் வழிமுறையும் மட்டுந் தாமே
ஆகாத மாற்றமிது நமக்குள்; இல்லை
அப்படியோர் நாளுமிருக் காதே யெம்மோர்
தேகநலன் காக்கவென மானம் போக்கார்
திடமாகக் கோழைகளாய் மாற மாட்டார்” 291

“களங்காண அஞ்சுவரோ முஸ்லிம் வீரர்
கடுகளவும் நானதனை நம்பே நெம்மோர்
பழிவாங்கப் படும்போது பார்த்துங் கேட்டும்
பதறாத மனம்படைத்தோர் யாரு முண்டோ
இழிகுலத்துப் பறங்கியரை அழித்தொ ழிக்க
இதைவிடவோர் வாய்ப்புவரு மாமோ மீண்டும்
விளைவதெது வெனிலும்நாம் போர்தொ டுப்போம்
விரும்பாதார் விட்டகல லாமே” யென்றார் 292

“இறைபள்ளி மனையணைத்து மிடித்தெ ரித்தே
ஏகனையுந் தூதரையும் இகழ்கின் றார்கள்
மறையோடு நபிபோத மிகழ்வோர் முஸ்லிம்
மதத்தையனு சரிப்பவரைக் கொல்கின் றார்கள்
பொறுமைக்கும் எல்லையுண்டு சற்றே னும்நான்
பொறுத்தினியு மிருந்திடவே மாட்டேன் சென்னீர்
சிறிதுடலி லோடுமட்டு மெதிர்ப்பேன் இந்தக்
செகமொன்றி வந்திடினும் அஞ்சே” னென்றார் 293

சண்டமாரு தம்பொழிந்த தொப்ப மன்னர்
சபையோரை விளித்துரைத்த வாச கங்கள்
அண்டையய லத்தனையு முணர்ச்சி யாலே
ஆவேசங் கொளவைத்த தாங்கி ருந்தோர்
விண்டலமு மதிரவெனச் சபதம் செய்தார்
வேந்தர்முன் சென்றுதத்தம் வாக்கு ரைத்தார்
கொண்டபகை யாலெங்கள் இனத்தோர்க் கென்றுங்
கொடுமைசெயும் பறங்கியரை அழிப்போ மென்றே
294

13. மறைந்து வந்த மர்ம உருவம்

திப்ரிய்யாக் கோட்டைக்கு வெளியே மன்னன்
ரேமாண்டின் மாளிகைக்குச் சிறுதொ லைவில்
எப்போதும் இருளடைந்து விஷஜந் துக்கள்
ஏகபதி யாய்க்கொண்ட மாளி கையுள்
தப்பிழைத்துக் கொலைக்குற்றஞ் சாட்டப் பட்டோர்
தண்டனையைப் மெறுமட்டும் வாழ வைத்தார்
செப்புவரோர் காதையதைப் பற்றி முன்னர்
சிதைந்தவிரு காதலுளத் தோடி ணைத்தே 295

பறங்கியரின் இளவரசி யொருத்தி முஸ்லிம்
போர்வீரன் மீதுற்ற மைய லாலே
துறந்தனளாம் தனதுயிரைத் திக்கெல் லாமே
தோன்றியபே ரெதிர்ப்புகளால் மனமு டைந்தே
வெறுத்தாள்தன் உறவினரை ஆஸ்த்தி யெல்லாம்
வேறெவர்க்குஞ் சேராதே இருக்க வென்று
குறிப்பிட்ட ஓரிடத்திற் புதைத்தா ளென்றோர்
கதைகூறு வாரந்த நாட்டு மாந்தர் 296

சுற்றியெங்கும் புற்புதரால் நிறைந்தே யாரும்
செலவஞ்சும் படிகிடந்த மாளி கைக்கே
அற்பகுணம் படைத்தரீனாட் அனுப்பி வைத்தான்
அடிமைகள்போல் கைதான முஸ்லிம் பேரை
கற்களையும் மண்ணொடுசேர்த் தள்ளி வீசிக்
கைகொட்டிச் சிரித்தார்கள் நகர மாந்தர்
உற்றநிலை யெண்ணிவெட்கி நடந்தார் வாழ்ந்த
ஊரிடையே அல்பஸலோர் அனாதை யாக 297

ஜெருஸலத்திற் கேகியிருந் தான்ரே மாண்டு
ரீனாட்டின் நிருபத்தைப் பெற்று மேரி
வருகைதந்தாள் கைதிகளை நோக்கச் சேர்ந்தே
வந்திருந்தார் பாதிரியார் “ஹெராக்லி யஸ்” ஸும்
பெருமதிர்ச்சி கொண்டனளே மஹஜ பீனைப்
பார்த்ததுமக் கைதிகளி னிடையே வாங்கோர்
சிறுகொடிந்த பறவையென நின்றாள் கண்கள்
சிந்திநில மகளுண்ண விசித்த வாறே 298

பாலியத்தில் இரவுபக லாகக் கெட்ட
பவவழியிற சென்றலைந்தே நிலைமை மாறிக்
காலத்தின் அனுகூலங் கிட்டக் கிட்ட
ஹெராக்லியஸும் படிப்படியாய் உயர்ந்தே வந்தார்
காலியான ஜெருஸலத்தின் பிதாவு மாகக்
கடுஞ்சூழ்ச்சி யாற்பதவி யுயர்வும் பெற்றார்
ஓலைவந்த போதவரும் இருந்த தாலே
ஓன்றாக மேரியுட னாங்குற் றாரே 299

தன்னெதிரிற் கைதிகளி லொருத்தி யாகத்
 தண்டனைபெற் றாங்குற்ற மஹஜ பீனின்
 முன்சென்ற மேரியவள் தனைவி ளித்தே
 “மீண்டுமிங்கே வந்ததென்ன கோல மென்றாள்
 “என்விதிதா னெனையழைத்து வந்த தென்றே
 இயம்புகையில் உடனிருந்த “ஹெராக்கி யஸ்ஸும்”
 கண்ணியமற் றவளழகை வருணித் தேபின்
 காதருகே மேரியிடம் இவள்யா ரென்றார் 300

பெண்களுக்கென் றரித்தான பொறாமை யோடு
 பிறரழகைத் தன்முன்னே புகழ்தல் கண்டே
 கண்ணையொரு பாங்காகச் சழற்றி யஃதைக்
 கண்டிப்பாள் பேரலமுகஞ் சளித்துக் காட்டி
 “பின்னொருகா வியம்புகிறே னவர்கள் நோக்கும்
 போதவரைப் பற்றியுரை யாடல் வேண்டாம்”
 என்றேமுன் நடந்தாள்பின் ஹெராக்கி யஸ்ஸும்
 ஏதுமியம் பாதவளைத் தொடர லானார் 301

சுற்றியுயர்ந் தகன்றபெரு மதில்க ளாலே
 துணைகொண்ட மாளிகையுட் சேர்க்கப் பட்டு
 மற்றெவரு முட்புகவே மாட்டா வாறு
 மாளிகையின் வெளியினிலுங் காவல் நின்றார்
 உற்றபசி போக்கவிரு வேளை மட்டும்
 உணவளித்தார் தத்தமக்கு வேண்டும் போது
 சுற்றியங்கே யுலவிடவும் இடம ளித்தார்
 தப்பவழி யில்லையென்ற துணிவி னாலே 302

மாளிகையுள் அடைபட்டுக் கிடவா தாங்கே
 மரஞ்செடிகள் நிறைந்திருந்த தோப்பி னுள்ளே
 நாழிகைகள் சிலவின்ப மாகப் போக்க
 நாடினளே மஹஜபீன் ஆய்ஷா வோடு
 பாழடைந்த புறமதுதா னென்றிட டாலும்
 பசுமைகுன்றா திருந்ததனால் இருவ ருக்கும்
 தோழமையோ டுளம்விட்டுப் பேச நல்ல
 துணைசெய்த தவர்தம்மை மறந்தி ருந்தார் 303

தொட்டிடவோ வுனையென்றே வாளைக் கேட்குந்
 தோரணையில் மாளிகையைச் சுற்றி யெங்கும்
 இட்டம்போல் வளர்ந்திருந்த மரங்கள் எஃகி
 எங்கிலுமே நிழலளிக்கக் கங்கு லென்றே
 பட்டப்ப கல்வேளை இரண்டு தூய
 பால்நிலவு வந்தனவோ ஒளியைச் சிந்தி
 ஒட்டியுற வாடிடவே யாங்குத் தென்றல்
 உடல்தழுவிப் பூபாளம் பாடிற் றன்றோ 304

பேரழகுப் பொக்கிஷத்தை இருகூ றாகப்
 பங்கிட்டே யளித்ததுபோ லழகை யெல்லாம்
 வேறெவர்க்குந் தந்தில்லா திவர்க்கு மட்டும்
 வழங்கினனோ தனியவனின் செய்கை யென்னே
 ஓரவஞ்ச னையாகும் மற்றோ ரெல்லாம்
 ஒப்பிட்டாற் குருபிகளே அந்தோ! வென்றே
 கூறுவது போலிரண்டு குயில்கள் கூடிக்
 குரல் கொடுக்க மாளிகையுஞ் சேர்ந்தொலிக்கும் 305

காற்றாட வந்திருந்த மலரி ரண்டுங்
 காண்பவர்கண் படுமாமோ வென்றி ருப்ப
 ஏற்றாற்போற் குளிர்ந்தென்றல் தொட்ட ணைக்கும்
 இதமான நிழல்தந்தே மரங்க ளாடும்
 சேற்றினிலே விளைந்திட்ட தாம ரைகள்
 செகம்போற்றும் வாரிருக்கச் சொர்ணப் பொய்கை
 தோற்றிநிற்கும் இவையிரண்டின் அழகு சொல்லத்
 தானெவர்க்கு வியலுமென வண்டு பாடும் 306

இருவருமே மனம்விட்டுப் பேச கின்ற
 இடையினிலே மஹஜபீனை நோக்கி ஆய்ஷா
 “பேரழகி நீ”யென்றாள் பதிலாய் “நீயும்
 பதுமையொன்றைப் போ”லென்றாள் மஹஜபீனும்
 “யாரழகோ நானறியேன் ஆனா லிங்கே
 எல்லோரும் உனதழகைப் புகழ்கின் றார்கள்”
 “யாரவர்கள்” என்றதுமே ஆய்ஷா சொல்வாள்
 “என்தாதை தாய் அண்ணன் முதலாம்”என்றே 307

அண்ணனென்ற சொல்கேட்ட மஹஜபீனும்
 “அண்ணனென்றால் யா” ரென்றாள் அறியாள்
 போன்றே

“அண்ணனெனக் கொடுவார்தா னறிகி லாயோ
 அஷ்ரபினைத் தான்சொன்னேன்” என்றாள் ஆய்ஷா
 என்னசொன்னா னென்றறியும் ஆவ லாலே
 எதிர்மறையாய்க் கேள்வியொன்றைக் கேட்கச்
 சொல்வாள்

“உன்னைப்போற் பேரழகி யொருத்தி யிந்த
 உலகினிற்றான் கண்டதில்லை யென்றா” னென்றாள்
 308

“பேரழகி எனமட்டுந் தானோ சொன்னார்
 பொய்யுரைத்தா” ரெனமறுத்தாள் மஹஜபீனும்

“பேர் “சந்தர வதனி” யென்றால் உனக்கே யன்றிப்
 பொருந்தாதே உலகிற்பிற ரெவர்க்கு மென்றார்”

“கூறாதே மீண்டும்பொய்” எனவும் ஆய்ஷா
 “கூறுவது நானல்ல பொய்யு மல்ல
 யாரங்கே வருகின்றார் பார வர்தான்
 எல்லாமே சொன்னவ” ரென் றெழுந்தே நின்றாள்

309

சுட்டியதிக் கினிலஷ்ரப் வருதல் கண்டே
 சுதாரித்தே யெழுந்திட்டாள் மஹஜபீன்தன்
 கிட்டவவன் வந்ததுமே “உனைப்பற் றித்தான்
 கதைத்திருந்தோ” மெனவாய்ஷா கூற லானாள்

“பெட்டைப்பிள் ளையிரண்டிங் கென்னைப் பற்றிப்
 பேசுவென்ன வுண்” டென்றே ய்ஷரப் கேட்க
 வெட்கத்தால் மஹஜபீன் முகந்தி ருப்பி
 வாஞ்சையொடு கொஞ்சமிரு கிளிகள் கண்டாள் 310

“நானேதான் மஹஜபீ னிடத்தி”... லென்றே
 நவின்றிடவாய் திறந்தனளே ஆய்ஷா காலை
 வேண்டாமென் றேசைகை காட்டத் தன்கால்
 விரலாலே மஹஜபீன் அழுத்தி னாள் “ஆம்
 வேண்டாதோர் பற்றியிங்கே யாரு ரைப்பார்
 வாயுளறி யிருப்பாய்நீ” என்றான் அஷ்ரப்
 “வேண்டாதோ ரென்றுரைத்த தாரோ” வென்றாள்
 “வேண்டுமென்றால் நீயேகேட் டறிவா” யென்றான்

311

“என்னோடு வார்த்தையொன்றும் பேசா தோர்கள்
 எனைவேண்டா தாரன்றோ” வென்ற போதில்
 “எண்ணென் மீதுனக்கேன் கோபம்” என்றே
 இருகரத்தால் மதிமுகத்தை ஏந்திக் கேட்டாள்
 சென்னிறத்தில் வான்பரிதி மேற்கி லாழ்ச்
 சிவக்கும்வா னடிபோல நாணத் தாலே
 கன்னங்கள் சிவந்திடத்தன் தலையை யாட்டிக்
 “கோபமிலை” யெனமஹஜபீன்கு னிந்தாள் 312

வாய்திறந்து பேசவொண்ணா வாறு தோன்றி
 வாட்டுகின்ற உணர்வுகளால் நெஞ்சம் முற்றுந்
 தோய்ந்திருக்கப் பெண்மைவிஞ்சி உடல மெல்லாம்
 தகிக்கின்ற வேளையிலே அவரை நோக்கி
 தாய் வருதல் கண்டஅஷ்ரப் விலகிக் கொள்ளு
 தவிப்பிருந்தே மஹஜபீன் தனைவி டுத்தாள்
 சேய்களுடன் ஒன்றியதாய்ப் பறவை போலும்
 சேர்ந்துகொண்ட தாய்மகனை வினவ லானார் 313

“என்னஅஹமத் உயிர்பிழைத்தே இருப்பா னென்றோ
 எனக்குரைத்தா” யெனஅன்னை வினவ அஷ்ரப்
 “எண்ணமது தானவனும் பிழைத்தி ருந்தால்
 இன்னுயிரைக் கொடுத்துமெனைக் காப்பா னென்றான்
 சொன்னவன்வாய் மூடுமுனர் தாயுஞ் சொல்வார்
 “சுகத்தோடு நூறாண்டு வாழ்வீ” ரென்றே
 தன்னைமறந் தேமஹஜபீனும் ஆய்ஷா
 தன்னோடே கையேந்தி “ஆம்” னென்றாள் 314

கோத்துவைத்த மணிச்சரம்போல் கண்ணீர் வீழக்
 குரல்கனக்க நாக்குழற மகனை நோக்கிப்
 “பார்த்திருக்க முடியவில்லை மகனே இந்தப்
 பசுந்தளிர்கள் வாடுவதை” எனத்தாய் விம்மக்
 “காத்துலகை இரட்சிக்கும் இறைவன் நீதி
 கடுகளவும பிறழாதே யதனாற் சற்றுக்
 காத்திருப்போம் சிலகாலம் தாயே யெம்மோர்
 கஷ்டமெலாம் விலகு” மென மகனு ரைத்தான் 315

வானவிளக் குதிக்காத முன்னி ருட்டில்
வான்முத்தின் ஒளிகூட வீழா வாறு
கானமரக் கொம்பர்கள் ஒன்றோ டொன்று
கைகோத்தே முடியிருட் பந்தல் செய்யும்
மோனமழை பொழிந்தெங்கும் இராக்கா லத்தின்
முழுமையினால் தனைமறந்தே யுலகந் தூங்கும்
ஏனொருவன் மட்டுமன்றங் குறங்கா துள்ளம்
ஏங்கினனோ யாரறிவார் இறையை யன்றி 316

எல்லோரும் உணவின் பின் வழக்கம் போல
இறைதுதித்தே யமைதிகொண்டாங் குறங்கும் போது
சொல்லாமற் சாமமிரண் டகன்றுங் கண்கள்
சோராமல் இமையுள்ளே உயிர்த்தி ருக்கத்
துல்லியமாய் அரவமொன்று கேட்க மெல்லத்
திறந்தனனே விழிமடலை அஷ்ரப் கண்டான்
மெல்லமெல்ல அடிவைத்தோ ருருவஞ் செல்ல
மிகவுரத்தே “யாரங்கே?” எனவி ளித்தான் 317

யாரங்கே என்றகுரல் கேட்டுக் கால்கள்
இயந்திரமாய் மாறிடவவ் வருவ மோட்ப்
பேரதிர்ச்சி கொண்டஷ்ரப் பின்னா லோடிப்
பாய்ந்ததனைப் பற்றினனே பிடியுள் வைத்தே
“யார்நீசொல்” என்றதட்டிக் குரல்கொ டுக்க
“இஸ்...எதுவும் பேசாதே வாடுவன் பின்னால்
யாரென்று சொல்லுகின்றே” னெனந டந்தோர்
இடத்திலமர்ந் திடவவனு முடன மர்ந்தான் 318

14. ஸயீத் எங்கே ?

அருகமர்ந்த உருவத்தை நோக்கி அஷ்ரப்
“யாரென்றே யுரையுடனே” என “நா னென்றன்
ஊர்பெயரைச் சொல்லிடுமுன் நீயு முன்றன்
உடனிருக்கும் பிறருமெவ ரெனக்கூ”றென்னப்
“பறங்கியராற் பிடிபட்டு வந்தோம் எம்மில்
பலரையிவர் கொன்றுவிட்டார் கொள்ளை யிட்டார்
சிறைப்பட்ட நாம்திமிஷுக்கு நாட்டோர் மக்கா
செல்லுகின்ற வழியிலெமைத் தடுத்தார்” ரென்றான் 319

“நானுமொரு முஸ்லிம்உன் போலும் ‘பஸ்ரா’
நாட்டவன்பா இயற்றுவதில் இன்பங் காண்போன்
கானமலைப் பகுதிகளின் அழகு கண்டே
கவிவடிப்பேன் “திப்பிரிய்யா” மலையில் வல்லோன்
தானமென மிளிர்கின்ற எழிலுக் கென்னைத்
தந்துவிட்டே னாதலினால் தினமும் வந்தேன்
நானறிவேன் புதையலொன்றின் மர்ம மென்றே
நம்பியெனைப் பிடித்திங்கே அடைத்தார்” ரென்றான் 320

“ஆறேழு வருடங்கள் அதற்குங் கூட
வானதுவோ நானறியேன் இருட்ட றைக்குள்
வேறுலகை அறியாது வாழுகின்றேன்
வெறும்பழமும் நீரையுந்தா னுண்ணு கின்றேன்
கூறுவதைக் கேளிந்த மாளி கைக்குக்
கீழிலொரு நிலவறையும் உண்டி ரண்டு
பாறைகளுக் கிடையினிலே மறைந்திடு மோர்
புனலோடை தானுமுண்டென்” றுரைக்க லானான் 321

வெளியிலிருந் தோடிவரும் புனலோ டைபோய்
வீழுமிடம் இவ்வகன்ற மாளி கையின்
முழுமையுறு மெல்லையொன்றாய் இருக்க வேண்டும்
முயன்றிட்டால் தப்பவழி கிடைத்தல் கூடும்
மழுபோன்றோர் ஆயுதமு மிருக்கு மானால்
மெல்லவுடைத் தோர்வழியைத் தேட லாம்நாம்
வெளியேற இதுவன்றி மார்க்க மில்லை
விரைவாகச் செயற்படுவோ மெனப்பி ரிந்தார் 322

பாறையினை உடைக்கவென்றோர் ஆயு தத்தைப்
பெருமுயற்சி செய்தவுரப் தேடிக் கொண்டே
வேறுபல தகவல்களைப் பேச்சு வாக்கில்
பெற்றெடுத்தான் அல்-பஸலின் வாயி ருந்தே
யாருமங்கே தப்பிவிட இயலா வாறு
எங்கிலுமே பெருமதில்கள் உண்டா மென்றும்
நீருள்ளே புகமுன்னோர் ஓடை யொன்றை
நிலத்தடியில் அமைத்திருந்த விபரத் தோடே 323

புதையலினைப் பற்றியொரு தகவ லின்னும்
புதிதாகச் சொன்னாரம் மன்னன் செல்வி
புதையலினைப் புதைத்தவர்கள் தம்மைத் தன்மேற்
பிரமாண மொன்றுசெயப் பணித்த தர்க
“அதையெவருந் தமதாக்கிக் கொள்ளோ மென்றும்
அடுத்தோரும் அறியவழி செய்யோ மென்றும்
சதியாலே பிரிந்திட்ட தலைவ னன்றிச்
சந்ததியோ வந்தாலே சொல்வோ” மென்றே 324

நீண்டநெடும் பகலாகத் தோன்றிற் றன்று
நினைவெல்லாம் விடுதலையைப் பற்றி நேரம்
தாண்டுவதைத் தான்விரும்பி னானி ராவும்
தனைமறந்தே தூங்குவதாய்த் தவிக்க லானான்
வேண்டியது போல்வேளை வந்த போழ்து
விரும்பியவன் வந்தானாங் “கஷரப்” என்றான்
காண்பதற்கு முடியாத விருளென் றாலுங்
குரலறிந்து பின்தொடர்ந்தான் மழுவி னோடே 325

குரலறிந்து பின்தொடர்ந்தான் ஸயீதைக் கண்டான்
கூரியவம் மழுவுடனே ஆங்கி ருந்த
இருட்டறையுள் ளிருவருமே புகுந்தோர் மூலை
இடுக்கினிலே கைகொண்டு ஸயீத முத்த
சிறுதொனியி னுடனாங்கோர் கதவு மெல்லத்
திறந்ததது வென்னவென அஷரப் கேட்க
முறையாக வொவ்வென்றாய் விளக்கந் தந்தான்
மீண்டுமவன் நிலவறைக்குள் வருதல் வேண்டி 326

இருளடைந்த நிலவறையின் படிகள் மீது
இறங்கிநடந் தார்களிரு பேரு மாங்கே
பெரியதொரு மண்டபத்துள் நுழைந்தார் தென்றல்
பரவியுடல் தழுவிடவாங் கோரி டத்தில்
கரங்கூட்டிக் குனிந்துஸயீத் அள்ளித் தந்த
கன்னலிலுஞ் சுவைமிகுந்த நீரை யுண்டே
அரியதொரு புதுமையென்றான் பாழி டத்துள்
அமுதமெனப் புனலோடும் நிலைமை கண்டே 327

நீரோடும் வழிதொடர்ந்து முடிவா யெங்கு
நின்றதுவோ வவ்விடத்தின் பாறை யொன்றை
கூரான மழுகொண்டே குடைந்தார் கொஞ்சங்
கொஞ்சமென நகர்ந்ததது கண்ட அஷரப்
பேரார்வங் கொண்டிடலின் பலத்தை யெல்லாம்
பாய்ச்சினனே யொன்றாக்கிச் சிலையின் மீது
வேரோடு சாய்ந்தமரம் போலே கல்லும்
விலகியெதிர்ப் புறத்தினிலே சரிந்த தன்றோ 328

கல்லுடைந்து வீழ்வரக் காத்தி ருந்தே
காரிருளை யோட்டினனே கூன்பி றையாள்
மெல்லவொளி யுள்ளதுழைத்தாள் உள்ளி ருந்தோர்
மாறிவெளி வந்தாருள் ளறையி ருந்தே
சொல்லவொண்ணா மகிழ்ச்சியினால் ஸயீதஷ ரப்பைச்
சேர்த்தணைத்தே முத்திட்டான் அதிர்ந்தா னஷரப்
கல்லாகச் சமைந்திட்டான் முகத்தி ரையைக்
கழற்றிவிட்டே ஸயீதையவன் கண்ட போதில் 329

“பேயினைநான் நம்பியதே யில்லை யுன்னைப்
பார்த்ததுமே யுண்டாமோர் எனநி னைந்தேன்
வாய்விட்டுச் சொன்னாலும் மனித னென்று
வேறெவரும் உறுதிகொளார்” என்றான் அஷரப்
“காய்ந்துலர்ந்து போனதுடல் உணவில் லாது
காடாக வளர்ந்ததுவென் தலையுந் தாடி
பேய்போலும் காட் டியதால் பயந்தே போனாய்
பிறர்கண்டால் உணர்விழப்பா” ரென்றான் நண்பன் 330

சிறுதாரம் இருவருமே நடந்தார் தென்றல்
சுதந்திரமாய் உடல்தழுவி நகர்ந்த தெங்கும்
நிறைந்திருந்த நிலவொளியில் சுற்றி யுள்ள
நீண்டபெருங் கோட்டைமதில் தெரிந்த தேதாம்
சிறைகொண்ட மாளிகையும் ரேமாண்ட வாழும்
சொர்க்கபுரி தனையுமவர் கண்டார் பின்னர்
மறுபடியும் வந்தவழி திரும்பும் போது
முன்னிரண்டு வீரர்வர ஒளிந்திட் டாரே 331

சுரங்கவழி நெருங்குகையில் “அஷ்ரப் நீயுட்
சென்றுவிடு நானிங்கே ஒளிந்து கொள்வேன்
நெருங்கிவரும் வீரர்கள் காணு முன்னே
நிற்காது சென்றுவிடு” என்றான் நண்பன்
அரைமனத்தோ டுள்ளுழைந்த அஷ்ரப் ஆங்கே
அவனுக்காய் நெடுநேரங் காத்தி ருந்தும்
வாராதால் வெளிவந்து தேடிக் காலம்
வீணாக மனத்துயரோ டுள்ளு ழைந்தான் 332

எங்குமங்கே ஸயீதின்றிப் போக நெஞ்சள்
எழுந்ததுயர் தாங்காது தவித்தான் ஏகம்
தங்கவிட்டுத் தான்மட்டுந் தனியாய்ச் சென்ற
தவறையெண்ணித் தனைத்தானே வைய லானான்
மங்கியவான் மதியொளியைப் போலே கொண்ட
மகிழ்வெல்லாம் ஓர்நொடியுள் எடங்கிப் போகப்
பொங்குமனச் சோர்வோடு போனான் நண்பன்
பிடிபட்டுப் போயிருப்ப னெனநி னைந்தே 333

15. ஒன்றிய உள்ளங்கள்

ஏழாண்டாய் இருட்டினிலே வாழ்ந்த வாழ்வின்
இறுதியின்று தானென்றே மகிழ்ந்த போது
தோழனுக்கு நடந்தபெருந்துயர மெண்ணித்
துன்புற்றுக் கிடந்தபின்னே கண்ணை மூட
ஆழியதோர் துயில்வந்தே அணைத்துக் கொள்ள
அவனறியா துறங்கினனே மதியம் வந்த
வேளையிற்றான் கண்விழித்தான் மற்றோர் கண்டே
வியப்புற்றார் என்றுமிலா நிலைமை கண்டார் 334

சிறையிருந்த மாளிகையைச் சுற்றி யெங்குஞ்
சிகைவிரித்தே நிற்குமெழில் மாதர் போன்று
நிறைந்துவளர்ந் திருந்தபெருந் தோப்பிற் கால்கள்
நினைத்தபடி நடமாட விட்டு விட்டே
முறையாக இனியென்ன செய்வ தென்றே
முளைக்குஞ் சிந்திக்கப் பணித்தா னாங்குத்
தரைமீது தனித்தொருபெண் புறாவைக் காணத்
தனைமறந்தான் தடந்தோளான் தனிமை
கொன்றான் 335

பச்சைவண்ணக் கம்பளத்தைப் பரத்தி வைத்துப்
பதித்தமஞ்ச ளீரத்தினங்கள் போலும் புல்லில்
உச்சிமரக் கொம்பிருந்தே ஆங்கு மிங்கும்
உதிர்ந்திருந்த பழுப்பிலைகள் மீது வெய்யோன்
எச்சிலொளி யுமிழ்ந்தனனே மரங்க ளூடாய்
இன்னுமவை மின்னட்டும் என்றே ஆங்கே
கச்சிதமாய்ச் சிற்பிசெய்த சிலையைப் போலும்
கற்பனையி லாழ்ந்துமஹஜ பீனி ருந்தாள் 336

மஞ்சொளிக் கதிர்களவள் மேனி பட்டு
மிளிர்ந்தனவோ பொன்னிறமாய் அன்றி மாலை
கொஞ்சிவிளை யாடுமவை இயற்கை யாகக்
கொண்டவண்ணந் தானாமோ இரண்டு மாமோ
வஞ்சியுடல் தழுவியவை மகிழும் போது
வெட்கமின்றி விட்டவரும் ஏனி ருந்தாள்
பிஞ்சுடலந் தாங்காதென் றுள்ளம் நொந்த
பேரழகன் அருகினிலே நண்ணி னானே 337

குனிந்ததலை நிமிராமல் நிலத்தை நோக்கிக்
கொண்டெதையோ நினைவிருத்தி மகிழ்ந்தி ருந்த
தனிமைதனைக் கலைப்பான்போல் அருகே வந்து
தன்வரவைச் சமிக்ஞையினால் உணர்த்தச் சற்றும்
நினையாத போதுபின்னே நின்று ருந்த
நினைவெல்லாம் நிறைந்தவனை நோக்கா நோக்கி
மனமகிழ்ந்தாள் நாணத்தால் முகஞ்சி வந்தாள்
மஹஜபீன் சட்டென்றே யெழுந்து நின்றாள் 338

தனிமையிலே இருவருமாங் கிருக்க யார்தான்
தொடங்குவதோ பேசுவென எண்ணும் போது
தனையடக்க முடியாது தவித்தே யுள்ளத்
தையியத்தை வரவழைத்து முதலில் அஷரப்
“தனிமையிலே ஈங்கென்ன மஹஜபீனுன்
தோழியெங்கே?” எனவினவ அவளுஞ் சொல்வாள்
“மனமொருமைப் படவில்லை மாற்றிக் கொள்ள
மாற்றுவழி தேடியிங்கே வந்தே” னென்றே 339

அஞ்சியஞ்சிப் பதில்சொன்னாள் நெஞ்சக் கூண்டில்
அடைத்துவைத்தே யவன்போற்றும் அஞ்சு கத்தாள்
கொஞ்சமொழி தந்தசுகந் துணியைக் கூட்டக்
கொடியிடையாள் தனைநோக்கி “இதுநா ளெல்லாம்
நெஞ்சத்துள் அடக்கிவைத்த கேள்வி யொன்றை
நின்னிடம்நான் கேட்கநினைந் தேன்றீ கேட்பின்
அஞ்சுவையோ பதில்கூறு வாயோ” வென்றாள்
“அதற்கென்ன கேளுங்கள் சொல்வே” னென்றாள் 340

என்னபதில் சொல்வாளோ இகழு வாளோ
எனக்கொவ்வாப் பதிலொன்றைக் கூறு வாளோ
தன்னைத்தான் கேள்விகளாற் றுனைத்தான் பின்னே
தையியத்தோ ளுளந்திறந்தே வினவ லானான்
“உன்னைநான் சந்தித்த நாள்முன் கொண்டே
உடமையிழந் தேனென்னை நானுஞ் சொல்ல
வொண்ணாத வேதனையால் வாடு கின்றேன்
உயிராக நினைக்கின்றேன் ஓர்வா” யென்றாள் 341

ஆண்மகனென் றான்தினால் அகந்தி றந்தே
அவளறியக் காட்டினனே யானாற் பெண்மை
நாணத்தால் மனங்குழம்பி வாயுந் தாது
நனவினிலுங் கனவுநிலைக் குள்ளாய் நின்றாள்
“ஏனின்னும் பதிலில்லை” யென்றான் கேட்டே
ஏறிட்டு நோக்கியவள் பதிலுஞ் சொல்வாள்
“நானென்ன பதிலுரைப்பேன் சொன்னாற் போன்றே
நவிலாத வினா” வுக்கென் றெழில்வாய் பூத்தே 342

நாணமென்று சொல்லுவதோ இல்லை நாணம்
நாரியர்க்கே சொந்தமென்பர் அவ்வா றாயின்
தோன்றிநின்ற உணர்வென்ன முகத்தில் மாறுஞ்
சொல்லவொண்ணா மாற்றமென்ன சோபை கெட்டே
ஆண்மையிழந் தேகியதோர் அசடு போலும்
அடுத்தென்ன சொல்வதென்று மறியா நின்றான்
வாணாளில் பெண்ணொருத்தி முன்னே இந்த
வாறென்றும் நின்றிலானவ் வாறே யஷரப் 343

“ஆத்திரங்கொள் வாயென்றோர் அச்சத் தாலே
அகத்துதித்த ஆசைதனைச் சொல்லா தின்னாள்
காத்திருந்தேன் இயலாத கார ணத்தால்
கருத்தறியச் சொல்லுகின்றேன் தனித்திங் கேநீ
மாத்திரமே இருந்ததனால் மனந்து ணிந்தேன்
மஹஜபீன் நானுன்மேல் மைய லுற்றேன்”
வேர்த்துடலம் விறுவிறுக்க வாயு ரைக்க
விடை வேண்டுந் தோரணையிற் கூற லானான் 344

பலநூறு வார்த்தைகளாற் பகர வொண்ணாப்
பதிலையொரு பார்வையினாற் சொன்னாள் சற்றே
நிலவுமுகம் நிமிர்த்தவவன் நிலைகொள் ளாது
நிலம்நோக்கி னானாண்மை தோற்ற தாமோ
சிலநொடிக்குள் முகம்வெளிறிப் பயத்தி னாலே
சிறிதடைமான் அங்குமிங்கும் மிரண்டாள் கண்டே
“தலைபோனா லும்முனக்கெவ் விழிவுந் தோன்றாத்
துணையாக நானிருப்பேன் உறுதி” யென்றான் 345

“உவப்பதுநான் என்னிடத்தில் உனக்கும் அன்பு உண்டாமோ வென்றறிய வுரைப்பா” யென்றான்
 “இவையெல்லா மிப்போதைக் கெதற்கா” மென்றான்
 “எண்ணத்தைத் தெரிந்துகொளத் தானே” யென்றான்
 “கவல்கொள்ள வேண்டாம்நா னுங்கள் மீது
 காதலுற்றே” னெனவுரைத்தான் மெளனத் தின்பின்
 தவமிருந்து வரம்பெற்றா னுள்ளம் போலுந்
 தனைமறந்து மகிழ்ந்திடுங்கால் தங்கை வந்தாள் 346

“எங்கெல்லாந் தேடியலைந் தேன்நான் நீங்கள்
 இங்கிருப்ப தறியாது தவித்துப் போனேன்
 எங்களுக்குள் பேச்சில்லை என்ற நீங்கள்
 இங்கென்ன செய்தீர்கள்” என்றாள் ஆய்ஷா
 “நாங்களொன்றும் பேசவில்லை நான்தான் கேட்டேன்
 நீபேசா திருப்பதுமே னென்றே ஆனால்
 வாங்கியதைச் செவியுண்டாற் போல வார்த்தை
 வாராது நிற்கையில்நீ வந்தா” யென்றான் 347

வெள்ளைமனங் கொண்டஆய்ஷா நம்பிக் கொள்ள
 வேறுபுறம் பார்த்துமஹஜ யின்சி ரிக்க
 “கள்ளியுனக் கென்னடியென் அண்ண னோடு
 கோபமெனக் கன்னத்தைக் கிள்ளிக் கேட்டாள்
 உள்ளமெலாம் உவகையினால் உந்தச் சொல்வாள்
 “ஒருவரொடுங் கோபமிலை” என்றே கேட்டே
 அள்ளிநிலம் வீசியகாற் சதங்கை போல
 ஆய்ஷாவும் நகைத்தனளே அழகு கொஞ்ச 348

மகிழ்ச்சியொடு மாளிகையை நோக்கிச் செல்ல
 மூவருமே திரும்புகையில் முன்னே வீரர்
 தொகையொன்று மாளிகையுட் புகுந்து மீளத்
 தொடர்ந்தவரைக் கைதிகளும் வரக்கண் டார்கள்
 வகையறியா தெதையெதையோ அஷரப் எண்ணி
 விபரத்தைச் சென்றறிந்தான் “சுல்தான் கொண்ட
 பகைவெல்ல வருகின்றார் வருமுன் நம்மைப்
 பாதாளச் சிறைக்கனுப்பத் தானே” தென்றே 349

16. அஹ்மதின் வெற்றி

வேறு

செப்பரும் வெற்றி தம்மை
 “ஸூரிய்யாக்” களத்திற் பெற்றே
 “திப்ரிய்யா” நோக்கிச் சுல்தான்
 தொடருந்தம் படைக ளோடே
 எப்போதும் வரலா மென்ற
 எண்ணம்மே லிட்ட மக்கள்
 கப்பிய கவலை யாலே
 கலங்கினார் அதிர்ந்தாள் ராணி 350

ஒற்றர்கள் கூறிச் சென்ற
 உளவினைக் கேட்டு ராணி
 “சற்றுமே தரியா மேலோர்
 சபையினைக் கூட்டி நாங்கள்
 முற்றுக்கைக் கிடந்த ராது
 முன்சென்றே எதிர்ப்போ” மென்றாள்
 மற்றவர் ஏற்றுக் கொண்டார்
 மேரிபின் னுரைக்க லானாள் 351

“இருபதி னாயி ரம்பேர்
 இருக்கிறார் எமது வீரர்
 சிறுதொகை தானே சுல்தான்
 சமரிடக் கொணரும் வீரர்
 ஜெருஸலத் திருந்து மெங்கள்
 செய்தியாற் படைகள் சேரும்
 மருவிடா திடைநிறுத்தி
 மாற்றாரை அழிப்போ” மென்றாள் 352

எங்கணும் யுத்த மேகம்
 இருண்டிட இருபு றத்தும்
 பொங்கிடும் போர்வெ றிக்குப்
 புகுளந் தேடி நின்றார்
 திங்களுந் தோன்றி னானத்
 தினவெடுத் தேங்கு தோளின்
 அங்கமும் பொறுக்கா தென்றே
 அகன்றது கங்கு லோடி 353

முன்னொரு சமரி லாடி
முடித்ததாற் களைத்தோ ரின்னும்
பன்னெடுங் கற்கள் தாண்டிப்
பாதங்கள் சலித்தோர் தம்மை
முன்னமே சென்றால் நாங்கள்
முறியடித் திடலா மென்றே
எண்ணினார் பறங்கி வீரர்
எளிதென நினைந்திட் டாரே 354

வெண்ணிறப் புரவி மீது
வீற்றிருந் தாளே மேரி
தன்படை வீர ருக்குத்
தையியந் தருவாள் போன்றே
மன்னரை அணுகி அஹ்மத்
“மறுப்பிலா திருப்பின் நானே
முன்னதாய்ச் சென்றிப் போரை
முடிக்கிறே” னெனவு ரைத்தான் 355

சொன்னதைச் செய்து காட்டுந்
துணிவொடு வீர தீரம்
கொண்டவன் அஹ்மத் என்னும்
குறிப்பறிந் திருந்த சுல்தான்
தன்மகன் அஸீஸி னோடும்
சேர்த்திரு படையைக் கூட்டி
முன்னடைந் தமிழ்க்கு மாறு
முதலாணை பிறப்பித் தாரே 356

வானெட்டக் கோஷஞ் செய்தே
வந்தவப் பறங்கி வீரர்
சேனையுட் புகுந்தார் முஸ்லிம்
தீரர்கள் சிரங்கு வித்தார்
யானைவாய்க் கரும்பை யொக்க
எதிரிகள் படைசி தைந்தே
போனது கண்டு வெய்யோன்
புக்கினான் மலைவா யுள்ளே 357

இரவெலாம் இராணி மேரி
இமைமூடா திருந்தா ளின்னும்
ஜெருசலத் திருந்து வெந்தச்
செய்தியும் வராது நொந்தாள்
மறுநாளி னுதய மெண்ணி
மனக்கவல் கொண்டா ளன்று
சிறுமையுற் றழிந்த சேனை
சொற்பமோ பாதி யன்றோ 358

அடுத்தநாள் முடிவை யெண்ணி
அஞ்சினாள் ராணி நாட்டின்
படைபலந் தன்னை நம்பிப்
பயனிலை யெனவு ணர்ந்தாள்
கிடைக்காது வெற்றி யென்றால்
கோட்டையுட் புகுந்தே வாயில்
அடைத்திடப் பணித்தாள் செல்வம்
அனைத்தையுங் காப்பீ ரென்றாள் 359

எண்ணிய வாறே போரில்
எதிரிகள் அழிந்தார் அஹ்மத்
கண்ணிமைப் பொழுதில் நூறு
கழுத்தெண்ணி யரிந்தான் வெந்த
புண்ணினில் தீபட் டாற்போல்
புழுங்கியே இராணி மீண்டாள்
பின்னவள் படையுங் கோட்டை
புகுகவென் றாணை யிட்டே 360

தொடங்கிய தறிவார் யுத்தம்
தொடர்ந்ததை யறியார் யாரும்
அடங்கிய துடனே பன்னூ
றாயிரம் பேரை யுண்டே
உடலங்கள் மட்டு மன்றி
உயிர்தரித் தேவரு மில்லாச்
சுடலையாய் மாற்றிப் போந்தார்
சுல்தானின் வீர ரன்றோ 361

வெற்றிமேல் வெற்றி கொண்டு
வந்தவவ் வீரன் தன்னை
மற்றவர் புகழ்ந்தார் மன்னர்
மார்புறத் தழுவிக்கொண்டார்
கொற்றவன் இறைக்கு நன்றி
கூறினா ரொன்றி அஹமத்
பெற்றவப் பெருமைக் கெல்லாம்
பொறுப்பவ னென்ற தாலே

362

17. எதிரிகள் பிரச்சனை

வேறு

இராணிமேரி யனுப்பிவைத்த அபாயச் செய்தி
எட்டியதும் ஜெருசலத்தின் மாமன் னன்தம்
குறுநிலத்து மன்னர்களைக் கூட்டி னான்போர்க்
கொள்கைகளைப் பரிமாற வேண்டு மென்றான்
திருச்சபையின் உறுப்பினரைச் சேர்த்துக் கொண்டே
தன்திட்டம் எடுத்தோதி மற்றோர் தத்தம்
கருத்தினையும் வேண்டிநின்றான் அவர வர்கள்
கருத்தோதச் செவிமடுத்தே முடிவுங் கொண்டான் 363

மாமன்னன் எழுந்துசபை யோரை நோக்கி
“மன்னர்களே! மதத்தலைவீர்! ஸ்பூரிய் யாவில்
நாமடைந்த தோல்விதனை அறிவீர் இன்று
நாள்தோறும் உளவறிவோர் கொணருஞ் செய்தி
நாமமிலா தெமையொழிக்க சுல்தான் மிக்க
நெருங்குகிறா ரென்பதுதான் தீர்வு காணத்
தாமின்று கூடியுள்ளோம் திப்ரிய் யாவின்
தேவிமட லொன்றுமின்று கிடைத்த” தென்றான் 364

“திப்பிரிய்யாக் கோட்டைதனைக் கைப்பற் றுங்கால்
தேவையுள்ள பொருளைத்தும் பெறுதல் கூடும்
தப்பாது முன்னேற வாய்ப்புந் தோன்றும்
தவிர்க்கவிய லாதவர்கள் வெற்றி தன்னை
இப்போதே படைநடத்தி முன்னே சென்றே
எதிரிகளை முறியடித்து வாகை கொள்வோம்
அப்போதே சுல்தானின் திமிர டங்கும்
அடுத்தகுறி திமிஷக்கின்மேற் றானே” யென்றான் 365

அடுத்தெழுந்த ரீனாட்முன் மன்னன் பேச்சை
அனுமதித்துத் தனதுகருத் தெடுத்து ரைத்தான்
“தொடருகின்ற படையெடுப்பால் திமிஷக்கை மட்டும்
தாக்குவதாற் போதாதே ‘ஹிஜாஸைத்’ தாக்கி
அடுத்துமக்கா மதீனாவைப் பிடித்தோ மானால்
அஞ்ஞான முஸ்லிம்கள் தனையொ டுக்கி
எடுத்தபெரும் இலட்சியத்தை நிறைவு செய்தே
இஸ்லாத்தை இல்லாதே செய்வோ” மென்றான் 366

ஜெராடென்பான் இயக்கமொன்றின் தலைவன் மன்னன்
ரேமாண்டின் மருமகளை மணம்மு டிக்கப்
பேரார்வங் கொண்டிருந்தான் தரம றுத்தே
பிறிதொருவன் கையளித்தான் பகைமை கொண்ட
ஜெராடோடு ரீனாட்டுஞ் சேர்ந்தே சூழ்ச்சி
செய்ததனால் ஜெருஸலத்தின் மன்ன னாக
வராதுற்றான் ரேமாண்டு லூஸி னானும்
வஞ்சகத்தால் மாமன்ன னாகிப் போனான் 367

தன்னெதிரி லூஸினானி னோடு வாழ்க்கைத்
துணைவிகொண்ட நட்பையெண்ணிப் பொருமி
ரேமாண்ட்
என்னசெய்வ திவளுக்கென் றிருப்ப வோர்நாள்
ளாரிநெருப்பில் நெய்யூற்று வாளே போன்று
அன்னியபெண் கைதிமஹஜ பீனின் முன்னே
அவமானஞ் செய்தனளே அதுநாள் தொட்டுத்
தன்மனையாள் மீதுபழி வாங்க வோர்நந்
றருணத்தைப் பார்த்திருந்தான் வரம கிழந்தான் 368

உள்ளூர் மகிழ்வுகொண்டான் ரேமாண்ட் சுல்தான்
 ஊடுருவி வரும்செய்தி கேட்கத் தம்மின்
 பள்ளியறைப் பாவைக்குப் புத்தி யொன்று
 புகட்டவெனக் காத்திருந்த மனத்தி னாலே
 எள்ளளவும் உண்மையற்ற வேறோர் செய்தி
 எதிரிகளாற் பரப்பிவிடப் பட்ட தன்னாள்
 உள்ளிருந்தே கிறிஸ்தவர்கள் அறியா வாறே
 உறவுண்டு சுல்தானோ டவனுக் கென்றே 369

எத்தனைதான் பகைதமக்குள் இருந்திட் டாலும்
 இஸ்லாத்தை ஒழிப்பதென்றால் கிறிஸ்தவர்கள்
 ஒத்திருவர் ரேமாண்டு தனைய ழிக்க
 ஒருநாளந் துணிவுகொள்ளான் அதுவு மன்றிச்
 சுத்தவீர ரானசுல்தான் துரோகஞ் செய்வோர்
 துணைநாடார் இழிசெயலைச் செய்ய மாட்டார்
 எத்தருணத் திலுமிறைவன் மீதும் தோளின்
 இணையற்ற பலத்தையுமே நம்பு வாரே 370

ரேமாண்டின் மனப்போக்கை அறிந்து கொண்ட
 ஜெராடுந்தன் விஷமத்தை வெளிக்காட் டாது
 “தாமாக எதுவொன்றுஞ் சொல்லா திங்கே
 தனித்திருப்ப தேன்தமது மணையாள் நாடு
 போமென்றே யறிந்தபின்னும் ரேமாண்ட் மன்னர்
 புகலாது தன்கருத்தை இருக்க லாமோ
 நாடமெது கருத்தோத முன்னர் மன்னர்
 நாட்டமென்ன வென்றுரைக்க வேண்டு” மென்றான்
 371

அனைவருமே அதிசயித்து நோக்க ரேமாண்ட்
 அவையினரை விளித்துரைப்பான் “இப்போ
 தென்றன்
 மனநிலையைச் சொன்னாலோ கேட்போ ருக்கு
 மாற்றுணர்வும் பெருவியப்புந் தோன்றல் கூடும்
 எனைப்பொறுத்த மட்டிலொரு நாட்டை யல்ல
 ஏற்றதுநாம் ஜெருஸலத்தைக் காப்ப தொன்றே
 மனைவியையும் நாட்டினையும் இழந்திட் டாலும்
 மனமொப்பேன் ஜெருஸலத்தை இழக்க” வென்றான்
 372

ரேமாண்டின் பேச்சுமுடிந் திருந்த போது
 நேர்மையுள்ள, சுயநலமே இலாதோ னென்றும்
 ஆமாம் வன்சுல்தான் ஆள்தா னென்றும்
 ஆங்கிருந்தோர் இருவகையாய்ப் பேச லானார்
 ரேமாண்டின் வைரிஜெராட் கண்சி மிட்டி
 ஜெருஸலத்தின் மன்னனுக்குச் சமிக்கை செய்தான்
 ஆமென்போன் போலுமவன் சிரித்தான் பின்னர்
 அறுதியுரை யாங்குற்றோர்க் கியம்ப லானான் 373

“சுயநலமே இலாதுமன்னர் ரேமாண்ட் இங்கே
 சொன்னதெலாங்கேட்டோம்நாம் வியந்தோ மானால்
 செயலிழந்தே நாமிருக்கத் திப்பிய் யாவில்
 தேவிமேரி மட்டுமன்றோ இருக்க வேண்டும்
 பயமெல்லாம் பலலட்சம் பேர்க ளாங்கே
 பிராணனிழப் பாரென்று தானே சுல்தான்
 வயமாகிப் போனாலோ திப்பிய் யாவெம்
 வம்சத்தோர்க் கிழுக்கன்றோ” வென்றான் மேலும்
 374

“திப்பிரிய்யா மன்னரஞ்சு கின்றார் போலும்
 திமிஷ்க்கினருக் குதவென மிஸ்ரி ருந்தே
 எப்போதும் படைவந்து சேர லாமென்
 றிதைவிடவும் பேடிநிலை வேறு முண்டோ
 இப்போதே போர்நடத்தி வெற்றி கொண்டே
 எதிரிகளைக் கழுவேற்று வோமே யானால்
 அப்படைகள் வந்தாலுந் திரும்பி யோடும்
 அதிகாலை பேரிகைகள் முழங்கு” மென்றான் 375

18. மலையுச்சி மாதாகோவில்

சுரங்கத்துட் செல்லென்றே கூறி விட்டு
ஸயீதாஷரப் தனைப்பிரிந்தே சென்றா நெங்குந்
தரிக்காதே கால்சென்ற வாறு நெஞ்சில்
தனக்கிருந்த சுமையொன்று விலகி னாற்போல்
பிறந்த 'பஸ்ரா' நாட்டினையும் பெற்ற தாய்போல்
பார்த்துவளர்த் திட்டவுடன் பிறந்தா னையும்
ஒருகணந்தன் னுளத்திரையிற் பதித்துப் பார்த்தான்
உளம்நெகிழத் தொடர்ந்துவழி நடக்கலானான் 376

பற்பலநற் கலைகளையுங் கற்றி ருந்தான்
போரடும் பயிற்சியின்பின் தேர்ச்சி பெற்றான்
பற்றுமிகுந் தியற்கையெழில் தனில்ம யங்கிப்
பாவியற்றிப் பெருமகிழ்வு கொள்வா னந்த
அற்புதப்பே ராசையுந்தத் தானே கைதி
ஆகினனன் றியற்கையெழில் காண வந்தே
உற்றபெரு மாசையின்றூர் சென்றே தன்னோர்
உடன்பிறந்தாள் தனைக்காண வெனநடந்தான் 377

மங்கியபொற் கதிர்வீசி நிலவு காய
மலைகாண வழிநடந்தான் முகத்தி ருந்தே
தொங்குகின்ற முடிகளைந்தே தவசி கள்போல்
தலைநிறைக்குங் கேசத்தை அரியு மட்டும்
எங்குமெவர் கண்ணிலுமே படாத வாறே
இருந்துவழி கிடைத்த பின்னர் உருவம் மாறி
துங்கமணித் திருநாடாம் 'பஸ்ரா' செல்லத்
திட்டமிட்டு வழிநடந்தான் திகைத்தே நின்றான் 378

ஒருமலையின் கணவாயைக் கடந்து பாதை
இரண்டாகப் பிரிந்துசெல்லும் இடத்தில் நின்றே
சரியான வழியேதென் றறிய மாட்டா
திருக்கையிலே தொலைவினலோர் குளம்புச் சத்தம்
வருவதுகேட் டொளிந்திட்டான் ஒளிந்த வாறு
வாகான சிந்தனையொன் றுதிக்கக் கண்டு
வருவினையைச் சிறிதெண்ணிப் பார்த்தான் தானே
வாய்விட்டுச் சிரிக்கவெண்ணி அடக்கிக் கொண்டான் 379

வேகமொடு குதிரையிலே வந்த வீரன்
வீதியிலே பயங்கரமாய்க் கரடி போன்ற
தேகமொடு கைகாலை ஆட்டி ஆட்டித்
துள்ளுகின்ற உருவத்தைக் கண்ட யர்ந்தே
போகவிய லாதென்றே கருதி நிற்கப்
பக்கத்தில் வந்துகடி வாளம் பற்றத்
தேகமுலர்ந் துடல்களைத்தே தரையில் வீழ்ந்தான்
தனைவிழுங்கப் பேயொன்று வந்த தென்றே 380

ஓடாது பரிதன்னைப் பிடித்துக் கட்டி
உயிரற்றோன் போற்கிடந்த வீர னண்டி
தேடினனோர் உடைவாளுங் குத்து வாளுந்
துணிகளுடன் உணவுசற்று மிருக்கக் கண்டான்
நாடியவை கிடைத்துவிட்ட மகிழ்வி னோடு
நினைவிழந்து கிடந்தவனை ஓர மாக்கிக்
காடுமலை கடந்துமிக வேக மாகக்
குதிரையினை யோட்டிவந்தோர் சோலை சேர்ந்தான் 381

'மனுக்குலத்தின் மீதிறைவன் கொண்ட அன்பின்
மகத்துவத்தை யுலகறிய எடுத்துக் காட்டும்
அனுக்கிரகந் தாமோவிவ் வழகுச் சோலை
ஆஹாஹா! என்னவிது சொர்க்கந் தாமோ
எனக்கென்றோ படைத்துவைத்தான் இறைவன் இஃதை
என்றோவோர் நாளிங்கே வருவே னென்று
தனக்குள்ளே எண்ணிமகிழ்ந் திட்டான் சுற்றித்
தெரிகின்ற எழில்கண்டே தனைம றந்தான் 382

நீலவானைத் தொட்டணைக்க மரங்க ளோங்க
நெருங்கியவை, தழுவிப்பூங் கொடிகள் பூக்க
வேலையெனக் கிதுதானே எனப்பூ தோய்ந்தே
வீசுதென்றல் மணம்பரப்பி நெஞ்சை அள்ள
காலமெலாங் கனிந்துகனி மரங்கள் சிந்தக்
காய்க்காத மரங்களுடன் நிழலும் ஈயும்
சோலைகளைப் படைத்திறைவன் வைத்தான் மக்கள்
சுகம்பெறட்டு மெனத்தானோ எனவி யந்தான் 383

பழங்களுடன் சேர்த்துணவை யுண்டு சற்றுப்
படுத்துறங்கி யெழுந்திருந்தான் சோலை கொண்ட
தெளிந்தபுனர் றடாகத்தில் முகத்தை நோக்கத்
திலைடைந்தான் தனைக்கண்டு தானோ வென்றே
வெளித்தோற்றந் தவிர்த்தேநற் கோலங் கொள்ள
வாளினொரு கூர்முனையாற் சிகைகு றைத்தே
மழித்தனன்றன் முகத்திருந்த உரோம மெல்லாம்
மறுபிறவி எடுத்தவன்போல் மாறி நின்றான் 384

வான்றோக்கி வளர்ந்திருந்த நிழல்ம ரங்கள்
வழிமோதத் தலையாட்டிப் பொய்கை நீரை
ஏன்றோக்கி நின்றனவோ இயற்கை தந்த
எழில்கண்டே மயங்கிடத்தான் ஆமாம் அந்தத்
தான்தோன்றிப் பொய்கையொரு நிலைக்கண் ணாடி
தனையொப்ப விருந்தவதன் அழகு கண்டே
வானவனின் அற்புதங்கள் எண்ணி யெண்ணி
வாயாரப் போற்றியதில் மூழ்க லானான் 385

நெடுநேரம் நீரினிலே மூழ்கி நெஞ்சம்
நிறைந்தமகிழ் வோடுகரை யேறி நல்ல
உடைமாற்றி மீண்டுந்தன் னுருவை நீரில்
உற்றொருகால் நோக்கியுளம் மகிழ்ந்திட்டானே
சடைமுடியுந் தாடியுமாய்க் கரடி போலும்
தானிருந்த நிலைமாறி ஏழாண் டின்முன்
பிடிபட்டுச் சிறைசென்ற போதி னின்ற
பேரழக னாயிருப்ப தாய்நி னைந்தான் 386

இரவிலங்கு தங்கிமறு நாளில் காலை
ஏகுமட்டும் சிறுபொழுது மலையைச் சுற்றி
வரநினைந்து சென்றனாங் கோர்பு றத்தே
வெண்ணுடையோ டோர்மனிதர் செல்லக் கண்டான்
அருகினிலே செல்லவவர் “யார்நீ” யென்றார்
“எனதுபெயர் ஸயீத்” என்றான் “வழிப்போக்
கன்நான்
கருணையுண்டோ இன்றிரவை உங்க ளோடு
கழிக்க” வென்றான் மறுத்துடனங் ககன்றிட் டாரே
387

சென்றவரைப் பின்தொடர்ந்தான் மலையின் மேலே
சிறியதொரு கோயிலையுங் கண்டான் சற்று
நின்றொருகால் புலனொருக்கிப் பின்மேற் செல்ல
நிமிடங்கள் சிலகழிய மேலி ருந்தே
பெண்ணொருத்தி யலறுமொலி கேட்டே யோடிப்
பார்த்தவன் மூவரங்கு முன்னே சென்ற
வெண்ணுடையின் முதியவரை அடித்த லைத்தான்
வாய்விட்டே யலறுமொரு பெண்ணி னோடே 388

19. கானக மலர்

மலையுச்சிக் கோயிலிலே வாழு கின்ற
மதபோத கருமவர்தா னென்றே தோன்றக்
கொலைசெய்ய முயலுபவர் யார்தா னென்று
கொள்ளவிய லாததுபோல் இருள்ம றைக்கச்
சிலைபோலும் பெண்ணொருத்தி தூர நின்றே
செய்வதறி யாதமுதாள் தாக்கு மந்தப்
புலையரினைப் பொருதவென ஸயீத், து ணிந்தான்
போர்வெறியோ டவர்முன்னே பாய லானான் 389

“ஏய்! அவரை விடுங்க” ளென அதட்டிக் கொண்டே
இடைநுழைந்த புதியவனைக் கண்டம் மூவர்
வாயடைத்து நின்றார்பின் னொருவன் முன்னே
வந்தவனை எதிர்க்கமன வறுதி யோடு
“போய்விடுநீ இவண்விட்டே யார டாநீ
புதியவனாய்த் தோன்றுகின்றாய் இல்லை யாயின்
போய்விடுமுன் னுடலைவிட்டே யுயிர்நொ டிக்குள்
புறப்படா” எனப்பல்லைக் கடிக்க லானான் 390

‘ஐயாவென் தந்தையினைக் காப்பாற் றுங்கள்’
என்றகுரல் கேட்டுமுகந் திருப்பி நோக்க
கையிரண்டால் மெய் பொத்திப் பயத்தினாலே
கால்நடுங்க நின்றவிளம் பெண்ணைக் கண்டான்
மையிருளைப் போக்கவென வோரி ரண்டு
மெமுகுவத்தி முயலுகையில் சாம்பி ராணித்
துய்யமண மெங்கணுமே கமழ்தல் கண்டான்
துணைசெய்ய மனங்கொண்டான் துணிவுங்
கொண்டான் 391

சட்டென்றே முன்னொருவன் பாய்ந்தான் மெல்லச்
சரிந்துசற்று விலகவவன் தரையில் வீழ்ந்தே
மட்டில்லாச் சினங்கொண்டு மீண்டும் பாய்ந்தான்
மண்புரண்டா ரிருவருமே சிறிது நேரம்
கட்டியுடல் இறுக்கிக்கை கொண்டு குத்திக்
காலாலும் உதைத்த ‘ஸயீத்’ தலையால் மோதப்
பட்டவடி தாங்காதவ் வெதிரி வீழ்ந்தான்
பார்த்திருந்த நண்பர்கள் பறந்தே வந்தார். 392

வீழ்ந்தவனின் கைவாளை உருவிக் கொண்டே
வருபவரை எதிர்கொண்டான் ‘ஸயீத்’ முன்
வந்தோன்
ஆழப்பாய்ந் துள்ளுழைந்த வாளை மார்பில்
அகற்றிடமுன் ‘ஆ’ வென்றே மண்ணிற் சாய்ந்தான்
தோழர்கள் இருவருமே துடித்துச் சாகத்
துணையில்லா மற்றவனுந் தரியா தாங்குக்
காழ்ப்புணர்வு கொண்டவரின் நெஞ்சம் போன்ற
காரிருளிற் புகுந்தெங்கோ மறைந்திட டானே 393

எதிரிகளில் இருவராங்கு மாண்டு போக
எஞ்சியவன் இறப்பையெண்ணிப் புயந்தே யோடே
விதிமாறிப் போயுயிருந் தப்பி நின்ற
வயோதிபருவம் ஸயீதருகில் நகர்ந்து சென்றே
‘கதியிதுதான் தீயோர்க்கு கடிதிற் றாக்கிக்
காட்டினிலே வீசிவிடு’ வென்றே கூறி
உதவியுமே செய்தாரப் போத கர்தம்
உள்ளத்தைக் கல்லர்க்கிக் கொண்டப் போழ்தே 394

‘என்மதத்தைச் சார்ந்தவரே என்னைக் கொல்ல
எத்தனித்த போதுபிற மதத்தைச் சார்ந்தும்
தன்னலமே இல்லாநீ உயிர்க்கஞ் சாது
தங்கவிடந் தரமறுத்த எனைக்காத் திட்டாய்
என்னகைமா றுனக்களிப்பேன் எனைமன் னிப்பாய்’
என்றுரைத்தார் இதுகேட்டு ஸயீதுஞ் சொல்வான்
‘மன்னுயிர்க்குச் செய்கடனைச் செய்தே நீங்கள்
மறுத்ததைநான் மறந்துவிட்டேன் வருந்தே’
லென்றான் 395

‘தேவனுனை இரட்சிப்பா ராக’ வென்றார்
தூரநின்ற மகன்தெளிந்தே அருகில் வந்தான்
நாவசைய வேண்டாது கண்க ளாலே
நன்றிமழை பொழிந்திட்டான் அவன்ந னைந்தான்
‘பாவவினை செய்யவந்த மூவ ருக்கும்
பழியென்ன செய்தீர்கள்’ என்ற போது
‘யாவுமுனக் குரைக்கின்றேன் வாவென் னோடே
இளைப்பாறிக் களைபோக்கு வோம்முன்’ என்றார்
396

தாகத்தைத் தீர்க்கவெனத் தண்ணீர் தந்தே
தந்தையுடல் வருடிநின்றான் செல்வி எங்கும்
தேகத்திற் காயங்கள் உண்டோ வென்றே
தேடினளே தன்னழகால் இன்னாள் மட்டும்
ஏகாந்தி போல்வாழ்ந்த நெஞ்ச மொன்றை
ஏங்கவைப்ப தறியாளாய் பொன்னீர் தோய்ந்த
வாறாக நின்றனளே என்னை யுன்றன்
விழிகளுக்குள் புதைத்துக்கொள் என்பாள் போன்றே
397

சொருணவண்ண முகத்தினிலே மெமுகு வத்திச்
சுடர்தெறித்தே கன்னத்திற் சோபை பொங்க
இரவினிலுந் துலங்கும்வெண் பட்டா டைக்குள்
இருந்தனளே எழிலின்னும் பெருகிற் றன்றே
கருங்கூந்தல் தனைச்சுருட்டிக் கட்டித் தானோர்
கந்தர்வ அழகியெனக் கூறு வாள்போல்
பருவத்தின் செழிப்பெல்லாந் தனதாய்க் கொண்டே
பார்வையினா லவளையவ னுண்ண நின்றாள் 398

கட்டிலிலே சிறுபொழுது சாய்ந்தி ருந்து
களைநீங்கத் தன்கதையைக் கூறு முன்னர்
கிட்டவவ ரருகினிலே இருவ ரையும்
குழந்தைகள்போ லமரவைத்தார் செவிம டுக்க
“இட்டமுடன் அடிந்தென்னைக் கொல்ல வந்த
ஈனர்கள் வேண்டுவது திப்ரிய யாவில்
கொட்டிநிலம் புதைத்துள்ள கோம கள்தன்
கோடிப்பொன் ரகசியத்தைப் பெறத்தா” னென்றார்
399

புதையலென்று சொன்னதுமே பேர திர்ச்சிப்
புயலுள்ளே சிக்கினனே “ஸயீத்” தம் நெஞ்சுள்
விதம்விதமாய்த் தோன்றுகின்ற வெண்ணத் தாலே
வதனத்தில் வெவ்வேறாய் உணர்ச்சி கொண்டான்
கதைசொல்லுங் கரிசனையும் கங்கு லாலுங்
காணாது போயினர்மற் றிரண்டு பேரும்
“அதைநீங்கள் அறிவீரோ” எனவுங் கேட்க
“ஆமாமாம்” என்றார்சற் றாலோ சித்தே 400

“செல்வத்தைப் புதைத்தவர்கள் என்னை யன்றி
தெரிந்தவர்கள் வேறெவரும் இன்றில் லைநான்
சொல்லிவைத்த சத்தியத்தை இதுநாள் மட்டும்
தொடர்ந்துகடைப் பிடித்துவந்தேன் ரேமாண்
டென்னை
கொல்வதற்குஞ் சதிசெய்தான் குறிப்ப றிந்தே
குழந்தையிவ ளோடுதப்பி யோடி வந்தேன்
இல்லாது செத்தழிந்து போனே னென்றே
எனதுநண்ப ரூறியச் செய்தா” ரென்றார் 401

“சமீபத்திற் றானிவர்கள் என்னைக் கண்டார்
சண்டாளர்” எனவவர்தஞ் சரிதை கூறத்
தமக்குமிந்தப் புதையலினால் வந்தகேட்டைத்
தன்னுள்ளத் திரையினிலே ஸயீதும் மீட்டான்
தமக்கன்றி இவர்க்கன்றோ சிறையின் வாசம்
தந்திருக்க வேண்டுமவர் எனையே ழாண்டு
சமக்கவைத்தார் பெருந்துயரைத் தீயோர். உண்மை
தேர்ந்தறியா தென்றெண்ணி மனங்கு மைந்தான் 402

அரண்மனையின் பணிமகனாய் இருந்த தாலே
அருகிருந்தே அறிந்திருந்த செய்தி யாவும்
ஒருசிறிதும் விட்டுவைக்கா துரைக்க லானார்
ஓர்நாற்ப தாண்டுகடந் தேகிற் றென்றார்
உரிமையுடன் உன்சரிதை உரைப்பா யென்றார்
ஓன்றுவிடா தத்தனையும் எடுத்துச் சொன்னான்
இருவருமே யொருபொருளால் இன்ன லுற்றே
இருப்பதறிந் தேவியந்தார் இரக்கங் கொண்டார் 403

தம்முடனே அன்றிரவைக் கழிக்கு மாறு
தந்தைமிக வன்பாக வேண்டிக் கொண்டார்
சம்மதித்தே ஸயீதுமவர் பள்ளி தன்னில்
சயனிக்க வோரிடத்தைத் தேடிக் கொண்டான்
எம்முடன்தா னின்றிரவைக் கழிப்பா ரந்த
இளைஞரென அறிந்தமகள் மகிழ்வு கொண்டாள்
சம்மதித்தே நின்றவனும் மகிழ்ந்தான் ஆங்கே
தனித்திருந்தும் இருவருமே துயில்ல மறந்தார் 404

ஏழாண்டு பெண்களையே காணா தின்றோர்
எழில்கொஞ்சும் பூங்கொடியைக் கண்டதாலே
வேளைகடந் தேகிடினுந் தூக்கங் கண்ணை
வந்தடைய மறுத்தவளே விழியுள் நிற்க
காளைமன மெங்கெங்கோ சுற்றிச் சுற்றிக்
கண்முடா நிலையினிலுங் கனவு காண
மீளாது நினைவினிலோர் இளைஞன் தோன்ற
மங்கையுந்தன் துயிலழிந்தோர் புறத்திருந்தாள் 405

தனியறையுட் சென்றுதனித் துறங்கும் போதும்
தனைத்தழுவாத் துயில்மீது வெறுப்பில் லாது
மனமெங்கோ அலைவதிலும் மகிழ்வு கொண்டாள்
மலையுச்சிச் சாமிமகள் “ஜோன்” த மக்கே
இனம்வேறாய் இருந்தாலும் இடுக்கண் வேளை
எதிரிகளைக் கொன்றொழித்தே காத்தோன் தன்னை
நினைவெல்லாங் கொண்டிருந்தாள் நெடுநே ரம்போல்
நித்திரையும் வந்துமவன் நிலைத்திட்டானே 406

ஆதவன்பொற் கரம்வீசிக் கிழக்கு திக்க
 அரைமனத்தோ டெழுந்து ஸயீத் "பஸ்ரா" செல்லப்
 பாதிரியா ரிடத்தில்விடை கேட்டான் மிக்க
 பரிவோடு சொல்வார்நீ சிலநா ளிங்கே
 ஏதுதடை யின்றியுமே தங்க லாம்பின்
 எல்லோரும் ஒன்றித்தே செல்வோ முன்றன்
 பாதுகாப்பு மெங்களுக்கு வேண்டும் "ஜோனைப்"
 பக்குவமாய் மடமொன்றில் சேர்ப்போ" மென்றே

407

"கன்னிமட மொன்றிலென்றன் மகளைச் சேர்த்தால்
 கவலையற்றென் அந்தியத்தைக் கழிப்பே" நென்று
 சொன்னதொடு பாதிரியார் சிலநா ளங்குத்
 தங்குமொரு பாக்கியத்தைத் தந்த தாலே
 தன்னைமறந் தானுவகை யாலே ஒன்றித்
 தரித்தேக மனமொப்பி னானே யுள்ளம்
 பொன்னேணி தனிலேறி வாளை நோக்கிப்
 போவதுபோ லுணர்ந்திட்டான் புதுமை
 கொண்டான்

408

"அடிவாரஞ் சென்றெனது குதிரைக் கேற்ற
 ஆகாரந் தந்துவிட்டு வரவேண் டும்நான்
 தடையில்லை சிலநாட்கள் இங்கே தங்கித்
 தங்கொடு செல்கின்றேன்" என்றான் கேட்டே
 "உடனழைத்தே செல்லாமே ஜோனை யுன்னோ
 டுலவவவ னோடெனக்கின் றியலா" தென்றார்
 உடனழைத்தார் ஜோனைப்பின் "அம்மா! நீயின்
 றுலவஸயீத் உடன்வருவான் செல்வா" யென்றார்

409

பூவானப் பந்தலிடை பொற்றே ரேறிப்
 புறமிரண்டுந் தேவதைகள் மலர்கள் தூவத்
 தாவிவரும் மேகங்கள் பன்னீர் சிந்தத்
 தென்றலள்ளி வருஞ்சுகந்தம் எங்கும் வீசப்
 பூவுலகை மறந்தேவான் வெளியின் மீது
 பவனிவரு வாள்போலும் நினைந்தாள் தந்தை
 "போஸயீதோ" டெனச்சொல்லக் கேட்ட நங்கை
 புத்துணர்வும் மனநிறைவுங் கொண்டிட்டாளே

410

தூரெடுத்த நீர்ச்சுனைபோல் கவிதை யூற்று
 தொடர்ந்துபெருக் கெடுத்தோடத் தொடங்கிற்
 றன்றே
 யாருமிலா தேழாண்டு தனிமை யாக
 இருந்ததனால் வரண்டிருந்த இதயத் துள்ளே
 சீரான ஓசையிலே சொற்கள் கூட்டி
 ஸயீதிசைத்த கவிகளுக்குத் தக்க தாளம்
 சேருகின்ற வாறவனோ டொன்றிக் கால்கள்
 தட்டிநடந் தாள்ஜோனைக் காலைப் போழ்தே

411

இளங்குயில்கள் இரண்டுமொரு சோடி யாக
 இணைந்துநடந் தனவழகுச் சோலை யுள்ளே
 களங்கமிலா விதயத்தைத் திறந்து காட்டிக்
 கவிதைபல பாடினனே கவிஞ னந்த
 உளங்கவர்ந்தாள் உளங்கனிந்தாள் ஒளிக்க வொண்ணா
 உணர்வுகளாற் றத்தளித்தாள் உவகை கொண்டாள்
 களிகொண்டா னிளைஞனுமே கண்டா னந்தக்
 கானகத்து மலர்பூத்த அழகு தன்னை

412

மனத்தாலே இருவருமே ஒன்றி விட்ட
 மருமத்தைப் பாதிரியார் அறிந்தி ருந்தார்
 இனத்தாலே வேறுபட்ட நிலைமை எண்ணி
 இதயத்தால் வருந்தியவர் ஒன்றி ரண்டு
 தினத்துள்ளே அங்கிருந்து சென்று ஜோனைத்
 திடமாகக் கன்னிமடம் சேர்க்க வென்றே
 தனக்குள்தான் தீர்மானஞ் செய்துங் கொண்டார்
 தெய்வத்தின் விதியையவர் அறிகு வாரோ

413

தினந்தோறுங் காலாரச் சோலை நோக்கிச்
 சென்றுவந்தா ரிருவருமே தமைம றந்து
 மனதள்ளும் இயற்கையெழில் தனில வர்தம்
 மனமிழந்தே மகிழ்ந்திருந்தார் உளத்தி லூறும்
 இனம்புரியா இன்பவுணர் வாலே நாளும்
 எதையெதையோ பேசினரே இரும னங்கள்
 இணைந்தொன்றக் காரணமாய்ப் போன தந்த
 எல்லையிலாப் பசுமைகொஞ்சஞ் சோலை யாங்கே

414

நாடோறும் வருகின்றா ரென்ப தாலோ
நன்கறியு மவரையந்தச் சோலை வந்தே
கூடுகின்ற பறவையினம் குயில்கள் அன்னம்
குலவியவ ரிருப்பதுகண் டுள்ளம் நானும்
ஆடுமயிற் கூட்டமவள் அழகு கண்டே
அசையாது பதுங்கியொரு புறத்தொ துங்கும்
கூடியொரு போதுமக லாது கொஞ்சம்
கோவைவாய்க் கிளிகளும்வாய் திறவா தன்றோ 415

வேறு

தன்னை மிகைத்தொரு பெண்நடந் தாளெனத்
தாமரை யானூடன் அன்ன முரைத்தது
என்னைப் பழித்தொரு ஏந்திழை ஆடினள்
என்றொரு மயில்மன மேங்கித் தவித்தது
கன்னலைப் போலவள் பேச்சினைக் கேட்டுமே
கவலையி லோர்குயில் கண்ணீர் சொரிந்தது
மின்னலைப் போலிடை யாளங்கு வந்ததாய்
மெத்தவ ருந்தியே கொடிகளுஞ் சோர்ந்தன 416

நீர்நிலை யோரத்தில் நேரிழை காதலன்
நினைவினி லாழ்ந்துமே மகிழ்ந்தே இருந்தனள்
தார்கொண்ட மார்பினன் தனைவந்து தழுவுமுன்
தண்டலை யில்முகம் நோக்கிட எண்ணினள்
பார்வையை யோர்புறம் பதித்தனள் விழிகளைப்
பார்த்தன கயல்களும் நாணியே யொளிந்தன
கார்வரு முன்னரே குவிந்தன தாமரை
தண்ணில வென்றவள் முகத்தினை எண்ணியே 417

தனித்திருந் தாங்கவள் தாமத மேனெனத்
தவித்திடும் போதினிற் றனைமறைத் தோர்புறம்
மனத்தினுக் குவந்தவள் மறுவிலா வழகினை
மந்திரத் திடைப்படும் வாகுநின் றாய்ந்தனன்
தனைமறந் தனைவன் தலைமுதற் கால்வரை
தனித்தனி யாய்விழி தனைச்செல விட்டனன்
அனைத்தையும் அவையவைக் கொப்பவோ ருவமையோ
டற்புத மாய்க்கவி யாக்கிம கிழ்ந்தனன் 418

வேறு

அலைகட லோரக் கருமணல் நிறமோ
ஆண்மயிற் றோகையின் வடிவோ
நிலையிலா துருளுங் கருமுகி லழகோ
நிலமருள் கருமணி யெழிலோ
மலரிடை மதுமாந் திடவரு வண்டதன்
மையரு வின்மறு வருவோ
நிலமிசை யுவமைக் கொருபொரு ளிலையே
நேரிழை யாள்குழ லழகே 419

கருமலை யெனவுருக் கொண்டமா கரியின்
கடைவாய் நீளிரு கொம்பின்
சிறுமுனை யொடித்துச் சேர்த்தவை பிணைத்துச்
சிறிதுசெஞ் சாந்தினைத் தடவி
வருமொரு வடிவின் வருவமை நுதலாம்
வான்பிறை போலெனு மாறாம்
உருவினுக் குவப்பாய் உருவிலான் வடித்த
ஓப்பிலா வழகென வியந்தான் 420

திங்களால் அலர்ந்திடும் தண்டலை மலரோ
தெளிந்தநீர் சுழலுவெண் கயலோ
பொங்கியே மதுவடிந் திடுமலர் தேடியே
பறந்திடுந் தும்பியி னுருவோ
புங்கமோ புயபலங் கொண்டபோர் வீரர்வாட்
புருவமோ இமையது மூடுவெண்
சங்கதோ வெனும்படி யானவீர் நயனச்
சேயிழை கண்டுமகிழ்ந் திருந்தான் 421

காரளி வண்ண மீனிரு புறமும்
கனியிதழ் வாய்மல ரடியாய்க்
கூரிய பொற்குவை போலவள் முகத்தில்
கிளிமுகத் தலகிலு மழகாய்
பூரண நிலவின் பொலிவுறு கன்னப்
பங்கய மிரண்டயல் தோன்ற
நேரிய தாயவள் நாசியைப் படைத்த
நிமலனின் திறனை வியந்தான் 422

வேறு

தங்கமு ரைத்ததிற் சந்தனங் கூட்டிய
சாந்தினை யச்சினில் வார்த்தே
பொங்கிடு வனப்பினின் பேறெனச் செழுமை
பூத்திடப் பொன்மலர்ப் போலும்
கங்குலை யோட்டிடக் காய்கின்ற மதியின்
காசகற் றிட்டதோர் பாங்காய்
சங்குக் கழுத்தொரு தாமரை மலரினைத்
தாங்கிடு புதுமையைக் கண்டான் 423

கொறுக்காய்ப் பழத்தினீர் கூறெடுத் தடுக்கியே
குங்குமச் சாந்ததிற் றடவி
அறுசுவை தனில்முதற் றாமெனு மதுரத்
தாழ்த்தியே வைத்தசெவ் விதழ்கள்
குறுநகை புரியக் கொடியிடை யானைக்
கொடுங்கையு ளெடுத்திட நெருங்க
சிறுதொலை யோடிச் சிரித்தனள் சதங்கை
சிந்திய தாமெனு மாறே 424

எட்டியாங் கவள்சிறி தோடிடப் பின்னே
இதயத்தை யள்ளியே செல்லும்
பட்டுடைக் குள்ளொளிந் திருந்தபின் னழகைப்
பார்த்துமெய் மறந்தவன் நின்றான்
கட்டிய குழல்புற மசைந்திடத் தோள்கள்
கண்ணினைத் தன்வழி ஈர்க்க
கிட்டவே சென்றனன் கைப்படா தவளும்
கடிதினி லாங்கிருந் தகன்றான் 425

தரித்தொரு விடத்தில் நின்றுதன் முசத்தைக்
திருப்பினள் பங்கயத் திதழை
உரித்தவள் கன்னத் தோரத்தி லழகாய்
ஓட்டிய பாங்கினைப் போலும்
பொருத்தமா யிறைவன் பென்னணி பூண்ப்
படைத்தன னோசெவி யென்றே
விருப்பினுக் குகந்தவள் விட்டகன் றோடிட
விடாதுபின் தொடர்ந்தவன் சென்றான் 426

ஓடிக் களைத்தவ ளோர்புற மமர்ந்தே
ஓங்குமுச் செடுத்துவிட் டிளைத்தாள்
மூடிக் கிடந்தனீர் மேருவும் மார்பினில்
மேலெழுந் தடங்கிட நிமிர்ந்தாள்
நாடியே நறைநுகர்ந் தேகிடு வண்டும்
நண்ணிடாப் புதுநனை போலும்
கூடியே யவையிருந் தேயவ னுளத்தைக்
கொன்றிடத் தலைகுனிந் தெழுந்தாள் 427

பற்றினான் பாய்ந்தவள் பூந்தளிர்க் கரத்தைப்
பக்கமாய் நெருங்கினாள் இடையைச்
சுற்றியே வளைத்தனன் துவண்டனள் கொடியெனத்
தோகையைச் சேர்த்துட லணைத்தான்
மற்றொரு முறையவள் மாணெனத் துள்ளியே
மறுகினா ளவன்பிடி விடுத்தே
சற்றுடை யுயர்த்தித் தாவினாள் பொய்கைத்
தலந்தரு மலர்பறித் திடவே 428

தண்டலைப் புனலிடை தாள்வரை கால்கள்
தாழ்ந்திடத் தாமரை கண்டே
வண்டொடு மெல்லவாய் மலர்ந்தன வாங்கே
வந்தவை யெம்மின மென்றே
அண்டியே நீருள் ளலைந்தவோர் கயலும்
ஆஹா புதுவின் மிதுவென்
றெண்ணியே நின்றதாங் கேதுகண் ஐந்தென
இடம்பெயர்ந் தகன்றது வியந்தே 429

கரும்பினை முறுக்கிக் கவர்ந்தசாற் றினைநீர்
கருகிடக் காய்ச்சிய தெளிவில்
நறுங்கனி பிழிந்து நறையுடன் கூட்டி
நறுமணப் புனல்தெளித் துண்ணின்
வருசுவை யுறைந்திடு மொழியுரை செய்யும்
வனிதையி னுடலொடு வுடலாய்
சிறுநடை நடந்தான் சேர்த்திடை யணைத்தே
தென்றலும் இடைபுகா வாறே 430

20. தந்தையின் பிரிவு

வேறு

நாளேழு கழிந்ததன்று மாலை வேளை
நெடுந்தூரந் தனைமறந்து சென்ற தாலே
ஆளறியாக கருமைவந்து சூழ்ந்த போதே
ஆசிரமம் வந்துற்றார் இளையோ ரந்த
வேளையிலே அவசரமாய் உள்ளி ருந்தோர்
வேற்றுருவம் வரக்கண்டார் விபரீ தத்தை
நாழிகைக்குள் உணர்ந்திட்ட ஸயீத்முன் பாய்ந்தே
நகராது வந்தவனைத் தடுத்திட் டானே 431

தள்ளியவன் மேலேறித் தாக்கக் கையில்
தட்டுண்ட வாட்பிடியிற் றோய்ந்த சென்னீர்
உள்ளங்கை தனிப்பட்டே யுடல்சி விர்க்க
ஓலமிட்டு ஜோனலறுங் குரலுங் கேட்டான்
எள்ளளவுந் தரியாது எடுத்த வாளை
எதிரிநெஞ்சட் புதைத்துவிட் டெழுந்தே யோடி
உள்ளிருந்த காட்சிகண்டான் உதிரங் காய்ந்தே
ஒருநொடிக்கு ளுறைந்ததுபோ லுணர்ந்திட் டானே 432

உதிர்ந்தமல ராகவொரு புறத்தே ஜோனும்
ஓர் புறத்தே பாதிரியும் வீழ்ந்தி ருக்கப்
பதிந்திருந்த வாள்வடுவின் மீதி ருந்தே
பெருகியசென் நீர்நிலத்தி லுறைந்தே காணும்
உதிரமிழந் திருந்தாலும் உயிரோ டெஞ்சி
உணர்வற்றுப் பாதிரியார் கிடந்தார் நீரை
உதிர்த்துமுகம் நோக்கினே நொடிக்குள் ஜோனும்
உணர்வுபெற்றாள் தந்தையண்டை ஓடிச் சென்றாள் 433

தந்தையிட மோடியஜோன் தவித்தாள் என்னைத்
தன்மையிலே விட்டகல வேண்டா மென்றே
சிந்தைநெகிழ்ந் திடுமாறு தேம்பித் தேம்பித்
சிரசினிலும் முகத்தினிலும் அறைந்து கொண்டாள்
வந்தவினை தனையெண்ணி வருந்தி ஜோனை
வருந்தாதே உயிரின்னும் உண்டே யோர்கால்
தந்தையுயிர் பிழைத்திடவுங் கூடு' மென்று
தாங்கியவள் தனைப்பிடித்தே ஸயீது ரைத்தான் 434

விடியுமட்டு முயிர்தரியா தெனவ றிந்தும்
வருந்தாதே யென்றிதமாய் வார்த்தை கூறி
முடிந்தவரை ஆறுதலுஞ் சொன்னான் தந்தை
முகம்நோக்கிக் கரம்பற்றி யவள்த வித்தாள்
கடிதாக முச்சிளைக்கக் கண்கள் சோரக்
காயத்தின் வேதனையால் வாய்மு னங்
விடிவெள்ளி மங்கிடுமுன் தோன்று தல்போல்
விளித்தொருகால் ஜோனென்றார் பேச லானார் 435

பெயர்சொல்லி அழைத்ததுமே பேதைப் பெண்ணாள்
பொறுக்கவொணா வேதனையாற் றேம்பக் கண்டு
துயர்தாங்கா துளம்நொந்தே ஸயீதுஞ் சேர்ந்தே
துன்பத்தில் அவளோடே பங்குங் கொண்டான்
“ஸயீ”தென்றார் பெரியவரும் ஜோனைக் காட்டித்
“தந்தேனென் மகளையுன திடத்தி” லென்றார்
அயர்வோடு மீண்டுஞ்சில் வார்த்தை சொன்னார்
அவ்வளவோ டவராவி பிரிந்த தந்தோ 436

இத்தனைநா ளெத்தனையோ கஷ்டந் தாங்கி
எவருக்குஞ் சொல்லாது காத்து வைத்த
சத்தியத்தை முறிக்கவவர் நினைந்த போது
சேர்ந்துழைக்க நாமறுத்தாற் போல வார்த்தை
ஓத்துவரா துளறியது புதைய லென்றும்
உடன்திப்ரி மலையென்றும் வடக்கி லென்றும்
எத்தனித்த ததன்பின்னே நாவ டங்க
எஞ்சிநின்ற மூச்சுடலம் விட்டே கிற்பே 437

அழுதுபுரண் டாள்தந்தை அவளை மட்டும்
 அனாதையென விட்டேகி னாரே யென்றே
 விழிநீரைத் துடைத்தணைத்தே ஸயீதுஞ் சொல்வான்
 “விதியதுதான் நாமென்ன செய்வ துன்னை
 விழிமணிபோல் நினைந்திமையாய்க் காப்பே னென்னை
 வேற்றுவனாய் எண்ணாதே வாவென் னோடே
 அழுவதனை நிறுத்துவினி ஆவதென்ன
 அதையறிந்தே செயற்படுவோம் போவோ”
 மென்றான் 438

பொழுதேறி மதியத்தைத் தாண்டிற் றின்னும்
 பொறுத்திருப்ப துசிதமிலை யெனவு ணர்ந்தே
 குழிதோண்டி யுடலையாங்குப் புதைத்து விட்டுக்
 குதிரைகட்டி வைத்திருந்த சோலை சென்றார்
 அழியாத சித்திரம்போற் றடாகத் தோரம்
 அமர்ந்துமலை யுச்சியையே பார்த்தி ருந்த
 பழுதில்லாப் பசும்பொன்னாம் ஜோனைக் கண்டும்
 பேசுவொன்றுந் தோன்றாது ஸயீதி ருந்தான் 439

21. ஹித்தீன் யுத்தம்

வேறு

ஜெருஸலத் தரசன் கைடி
 லூசினான் தலைமை யோடே
 குறுநில மன்ன ரொன்றாய்
 கூடியெண் னூறு நூறு
 பெரும்படை திரட்டித் திப்ரி
 யாவினை நோக்கி வந்தார்
 மருவிடும் மருவார்க் காக
 மன்னரும் காத்தி ருந்தார் 440

போரினில் தீர ரொப்பப்
 போர்த்தந் திரத்தி லும்வே
 றாருமே யவரை விஞ்ச
 வியலுமோ ஸலாஹுத் தீனின்
 பாரிசைப் புகழுக் கொப்ப
 பறங்கியர் பலம றிந்தே
 சீரிய திட்ட மொன்றைத்
 தீட்டினார் பணிதொ டர்ந்தார் 441

முப்புறம் வானு யர்ந்த
 மலைத்தொட ரொன்றோ டொன்று
 திப்ரியாக் கோட்டைக் கப்பால்
 தொடர்ந்திருந் தனவே நாப்பண்
 செப்பமாய் அரண்கள் கொண்ட
 திறந்தவோர் பீட பூமி
 ஒப்பிலாக் களமாய்ப் போருக்
 குகந்ததாய் இருத்தல் கண்டார் 442

மொத்தமாய் வழிகள் மூன்றே
 மலைக்கண வாய்கள் ஒன்று
 “ஹித்தீ”னாம் வடக்கில் மற்றும்
 குன்றிடை மேற்கி லொன்றாய்
 “பத்தூபெ”ன் றொன்றுந் தெற்குப்
 புறத்தினில் “ஹாமா” வோடே
 ஹித்தீனுக் கருகே திப்ரி
 யாவேரிக் கரையுஞ் சேரும் 443

வேறு

மலிக்குலப்ஸல் தலைமையிலீ ராயி ரம்பேர்
 மாவீரன் அஹ்மதொடும் அதுவா றாக
 மலிக்குலஸீஸ் தகியுத்தீன் போன்றோ ரோடும்
 மிகையின்றி இரண்டிரண்டா யாயி ரந்தான்
 ஸலாஹுத்தீன் பேரரசர் தலைமை தாங்கத்
 திரண்டிருந்தார் மற்றெண்ணா யிரம்பே ராங்கே
 அலையலையாய் வரும்பறங்கி வீரர் தம்மை
 அழித்தொழிக்கக் காத்திருந்தோ ரம்மட் டாமே 444

ஆண்டுவிஜ்ரி ஐந்நாற்றெண் பத்து மூன்று
 ஆனரபி யுல்லாகி ரில்லோர் வெள்ளி
 பூண்டவிரு பத்தோடே மூன்று நாட்கள்
 போனபின்னர் புலர்ந்ததந்தப் பொழுதாம் யுத்தம்
 வேண்டியிரு பெரும்படைகள் பொருதிற் றந்த
 விபரீதந் தனைத்தொடக்கி வைத்தார் கூடி
 ஆண்டவனின் பிள்ளையென நபிச சாவை
 அழைக்கின்ற கிறிஸ்தவர்கள் அடுக்கு மாமோ 445

யுத்ததந்தி ரத்திலுயர் சலாஹுத் தீனின்
 உள்ளரங்க வுத்திதனை யறியாப் பேர்கள்
 மெத்தமகிழ்ந் திட்டனரே இன்று வெற்றி
 மிகவெளிதி லெமதுகையிற் றானே யென்று
 பத்திலிரண் டேயெமது படையி லன்னார்
 பெரும்படையைக் கண்டுபயந் தோடு வார்கள்
 அத்தனைபேர் தனையுமழித் தொழித்தே சுல்த்தான்
 ஆணவத்தை யடக்கிடலா மெனம கிழந்தார் 446

சேனைக்கு வழிகாட்டி போலே முன்னே
 சேர்ந்துவந்த பாதிரிமார் தமக்கு முன்னால்
 கானமரச் சிலுவையொன்றைக் கொணரச் செய்தார்
 கடைசியிலே இயேசுசமந் ததுவா மென்றார்
 வானளாவிப் பறக்குமொரு கொடியி னோடே
 வெற்றிக்குத் துணைநிற்கு மதுவென் றெண்ணி
 ஞானமில்லர் நட்பிவைத்தார் மலைக்குன் றொன்றில்
 நம்பியது வீணாகிப் போயிற் றன்றோ 447

வெறிகொண்டே பறங்கியர்கள் போர்தொ டங்க
 வீராவே சத்துடனே மலிக்கு லப்ஸல்
 குறிதவறா தெதிரிகளின் தலைகள் கொய்யக்
 கூடவ்வவர் வீரர்களும் எதிர்க்க லானார்
 எறிவேலால் இதயத்தைப் பிளந்தார் கைக்குள்
 எட்டியவர் தமைவாளுக் கிரையாய்த் தந்தார்
 பறிபோன உயிரைவிட்டே உடல மெல்லாம்
 புரண்டுவிழல் கண்டுமன வுரம்பெற் றாரே 448

மலிக்குலப்ஸ் லோடஹமத் படையுஞ் சேர்ந்தே
 மடையுடைத்து வருவெள்ளம் போலே கூடும்
 பலிக்கடாக்க ளானபெரும் பறங்கிக் கூட்டம்
 பன்மடங்கா யழிந்தழிந்தும் பொருதி னார்கள்
 பலமிழந்தோர் போலும்பின் வாங்கி 'ஹாமா'ப்
 பக்கமஹம தும் 'பத்தூப்' பகுதி தன்னில்
 மலிக்குலப்ஸ் லும்நெருங்கிக் கொண்டி ருந்தார்
 மாற்றாரோ மகிழ்ச்சியிடை மிதந்திட் டாரே 449

பீடபூமிக் குள்நுழைந்த முஸ்லிம் வீரர்
 பிரிந்தோடு வோரைப்போல் போக்குக் காட்டிக்
 கூடியொன்றாய் ஹித்தீனின் வாயில் காக்கக்
 கோட்டையினோர் கதவினைப்போல் மறைத்து
 நின்றார்
 மூடாத வழிபுகுதும் மந்தை போலும்
 முற்றாகப் பறங்கியர்கள் உட்பு குந்தே
 நாடியது போலெமக்கு வெற்றி யின்றே
 நிச்சயமென் றார்ப்பரித்தார் மகிழ லானார் 450

பகலவன்றன் கரமொடுக்கி னானே ஏரிப்
 பக்கமிருந் தேமலிக்குல் அஸீஸி னோடும்
 தகியுத்தீன் தலைமையிலும் இரண்டு சேனை
 திறந்தவிரு கணவாய்கள் தனைய டைக்க
 வகையாக நாம்சிக்கிக் கொண்டோ மென்றே
 வெளியேற வகையறியாப் பறங்கி யர்கள்
 திகைத்தார்கள் அப்போதம் மலையின் மேலே
 தெரிந்தபல தலைகளையுங் கண்ணுற் றாரே 451

வானிருண்டே வருவேளை மேகக் கூட்டம்
 வந்தனவோ சூல்கொண்டே பெய்த தென்ன
 ஊனிருந்தே உயிர்பறிக்குஞ் சரங்க ளாக
 உருமாறி யுதிர்ந்தனவோ மழைக் கரங்கள்
 போனவழி திரும்பிடவும் மாட்டார் முன்னே
 போகவுமே இயலாதார் சுற்றி யெங்கும்
 வானிருந்தும் எதிர்ப்புக்கள் தோன்றத் தோன்ற
 வகையறியாப் பறங்கியர்கள் கலங்க லானார் 452

பேரழிவு பறங்கியர்க்கே பார்க்க வொண்ணாய்
பொழுது சென்றே மேற்கடிவா னொளிந்து கொள்ளக்
காரிருளுந் தோள்கொடுத்த தவர்கள் சற்றே
களைப்பாற வேண்டுமென்று கருணை கூர்ந்தே
ஓராது வந்துசிக்கிக் கொண்டோர் மீண்டும்
ஓன்றாகக் கூடினரே மறுநாட் போரில்
யாரெதுதான் செய்வதெனத் தீர்மா னித்தார்
இழப்பையெண்ணி வருந்திநெஞ்சங் கலங்கி னார்கள்
453

உக்கிரமாய்ப் போர்செய்து மறுநாட் காலை
ஓருவாயில் தனைவென்று வெளியே றுங்கால்
தக்கபதில் தந்திடலாம் அழிவை யெண்ணித்
தயங்குவதாற் பயனில்லை யென்றே யுள்ள
வக்கிரத்தோ டெடுத்துரைப்பான் லூஸி னானும்
வழிமொழிந்தான் ரீனாட்டும் அந்த வேளை
பக்கத்தே 'லூபிய்யா' மைதா னத்தில்
பறங்கியரைத் தாக்கியதோர் படையு மாமே 454

பறங்கியர்கள் அமைத்திருந்த பாச றைகள்
பகைவரென்ற காரணத்தால் அழிக்கப்பட்டுப்
புறங்கண்டு திப்பிரிய்யாக் கோட்டைக் கோட்ப்
பொருட்களுமே சூறையிடப் பட்ட தாங்கே
பறந்தவவர் கொடியோடு சிலுவை யையும்
பறிகொடுத்தார் முஸ்லிம்கள் கவர்ந்தே சென்றார்
மறுநாளே கிறிஸ்தவரின் விதியைக் காட்டும்
மோதலுரு வாகிடவான் வெளுத்த தன்றோ 455

மலைகளிலே இருந்துவந்த அம்பு மாரி
மறுநாளுந் தொடங்கியது கற்க னோடே
நிலைகுலைந்த பறங்கியர்கள் வாயில் காத்து
நிற்கின்ற வீரர்களால் உயிரி ழந்தார்
அலையலையாய்ச் சேர்ந்துவந்தோர் விளக்கில் விட்டில்
அறிந்தறிந்தும் வீழ்ந்துபற்றி எரித லைப்போல்
தலைவரெலாம் பிடிபட்டுப் போக வீற்றில்
தைரியத்தை இழந்ததனால் துயருந் றாரே 456

பழிவாங்கத் துடிதுடித்த அஹமத் கையில்
பிடிபட்ட கொடுங்கோலன் ரீனாட் மன்னன்
இழிகுணத்தால் இழிவாக்கப் பட்டான் மற்றோர்
இயக்கத்தின் தலைமைஜெராட் கைதி யானான்
விழிகளிலே படாது ரேமாண்ட் திரிப்பொலிக்கு
விரைந்தோடி னானுயிரைக் கையி லேந்தி
வழியேது மில்லாது லூஸி னானும்
வந்துகல்தான் முன்னிலையிற் சரண டைந்தான் 457

சண்டையிலே பறங்கியர்கள் கொண்ட சேதம்
சாலவுமே பெரிதென்று மில்லா வாறு
விண்டலத்துக் கேகப் பதினாயிரம்பேர்
வடுகொண்டோர் முப்பதினா யிரமாம் போரிற்
கொண்டபடைக் கலமிழந்தே கைதி யானோர்
கூறுதொகை முப்பத்தைந் தாயி ரம்கைக்
கொண்டபொரு ளாயுதங்கள் கொள்ளை கொள்ளை
கூண்டோடே அழிந்தநிலை தாம வர்க்கே 458

22. மஹஜபீன் எங்கே?

ஜெருஸலத்தின் பேரரசு னோடு ரீனாட்
ஜெராட்போன்ற பற்பலருங் கைதி யாக
மறுபோரை திப்பிரிய்யாக் கோட்டை மீது
மாமன்னர் ஸலாஹுத்தீன் தொடுக்க லானார்
சரணடைந்து விடுவதுமே லென்றாள் ராணி
சரியாகா தஃதென்றார் மற்றோ ராங்குப்
பெருமெதிர்ப்பைக் காட்டியவன் ஹென்றி நான்கு
பொழுதேதான் தாங்கினர்பின் பஞ்சாய்ப் போனார்
459

வானுயர்ந்த கோட்டைமதில் வீறாய் நிற்க
 வெற்றிகொண்ட பெருமிதத்தில் வீரர் மொய்க்கத்
 தானாகத் திறக்காத போது நாங்கள்
 தருமிடிக்குப் பதில்சொல்நீ யென்றே தாக்கும்
 சேனைக்கு வழிவிட்டே விலகா நின்ற
 தலைவாயிற் றாள் தெறிக்க சரிந்தே வீழும்
 நானோநீ முன்னென்றே வீரர் கூட்டம்
 நாணில்விடு பட்டசரம் போற்பாய்ந் திட்டார் 460

வீட்டுக்கு வீடுசண்டை நடந்த தாங்கே
 வீதிக்கு வீதிசமர்க் களமா யிற்றே
 கோட்டைக்குட் சிலரோடு புகுந்த அஹமத்
 கொடுவாளுக் கிரையூட்டி முன்னே சென்றான்
 கேட்டதொரு குரல் "அஹமத்" என்றே யாவல்
 கொப்பளிக்கச் செவியுள்ளே தேனாய்ப் பாயத்
 தேட்டத்தின் பலன்கிடைத்த பக்தன் போலும்
 திரும்பியொலி கேட்டதிக்கில் ஓடி னானே 461

கூண்டிலிட்ட சிங்கமொன்று வெளியிற் பாயக்
 குதிப்பதுபோற் குதித்தானங் கோர றைக்குள்
 கூண்டோடு அடையுண்ட கூட்டத் துள்ளே
 குரல்கொடுத்த அஷ்ரப்முன் பாய்ந்து வந்தே
 வேண்டியதிந் நாள்வரையும் இறையை என்றன்
 விருப்பத்துக் குகந்தவனைக் காட்டென் றேதான்
 "ஆண்டவனே நீதனியோன்" என்றே கூவி
 அகமகிழ்ந்தான் அஷ்ரப்பை அஹமத் கண்டான் 462

கண்டதுமே களிகொண்டான் அஹமத் தாங்குங்
 கைவாளை மேலுயர்த்தி மகிழ்வைக் காட்டி
 மண்டலமே அதிருகுரல் கொடுத்தான் மற்றோர்
 மனம்நெகிழ "அல்லாஹு அக்பர்" என்றே
 கொண்டமனக் குதூகலத்திற் றனைம றந்தே
 குறியெல்லாங் கதவையுடைப் பதிலே செல்ல
 அண்டிவந்தோர் பறங்கியன்றன் தோளைத் தாக்க
 அறியாத அஹமத் "ஆ"வென்றே சாய்ந்தான் 463

கதவுடைந்தே அஷ்ரப்முன் வருவ தற்கும்
 காயமடைந் தஹ்மதாங்கு வீழ்வ தற்கும்
 விதித்தபொழு தொன்றாக விருந்த தாலே
 வெறிகொண்டான் அஷ்ரப்தன் நிலைம றந்தான்
 அதிவேகத் தோடஹ்மத் வாளைப் பற்றி
 அஹ்மதினைத் தாக்கியவன் பின்னா லோடிப்
 பதிலுக்கப் பறங்கியனை இருகூ றாக்கிப்
 பின்னஹ்மத் தனைத்தாக்கி உள்ளே சென்றான் 464

அன்னையிடம் அஹ்மதினை ஒப்ப டைத்தே
 ஆயிஷாவைத் துணையிருக்கச் சொல்லி "நீங்கள்
 கண்ணைப்போல் அஹ்மதினைக் காப்பீர் தேகக்
 காயத்திற் கானமருந் திடுவீ" ரென்றே
 கண்ணெதிரில் கண்டவெல்லாப் பறங்கி வீரர்
 கைகால்கள் தலையென்றே பறித்த வாறு
 முன்சென்றா னஷ்ரபவன் பின்னா லோர்பெண்
 மிகவிரைவாய்ப் பின்தொடர்ந்தா ளவன்கா ணாதே 465

இரண்டுமுறை அஹ்மதுக்கு நேர்ந்து விட்ட
 இன்னல்கள் தனையெண்ணி அஷ்ர பிற்கும்
 வரவேண்டா மதுபோன்றென் றெண்ணிக் கூட
 வந்தனளே மஹஜபீன் பின்தொடர்ந்தே
 பறங்கியரைப் பந்தாடிச் செல்லு மந்தப்
 பெருவீரன் கைசுழலும் வேகங் கண்டே
 மறந்தாள் தான் தனையந்தப் பருவப் பெண்ணாள்
 மனத்தையவன் பின்சென்றே யலைய விட்டாள் 466

தொடர்ந்தவனைப் பின்சென்றாள் அறியா வாறே
 தான்பிறந்து வளர்ந்ததந்த லுரென் றாலும்
 கடந்துவந்த வீதிகளை நினைவில் லாத
 காரணத்தா லோரிடத்திற் றரித்தே நின்றாள்
 இடம்மாறி எதிர்ப்பையெல்லாம் முறிய டித்தே
 இனியெவரு மில்லையென வறிந்த பின்னே
 கடிதாகச் சிறைக்கூடஞ் சென்றான் அஷ்ரப்
 கலவரமும் பீதியுமாங் கிருக்கக் கண்டான் 467

கண்கணீரைப் பெருக்கிடமுன் ஓடி வந்தே
கட்டியணைத் தல்பஸலஷ் ரப்பை நோக்கிக்
“கண்டிலையோ வென்னுயிரை எனைவிட் டெங்கோ
காணாது போயினளே” எனத்து டித்தார்
அண்டிவந்தே அன்னையுமங் காய்ஷா கூட
அவனிடத்தி லதனைத்தான் வினவி னார்கள்
விண்டலையில் வீழ்ந்ததுபோல் நின்றான் அஷ்ரப்
விபரீதந் தனையுணர்ந்தே சிலைபோ லானான் 468

எங்குமஹஜ பீனென்றே எல்லோர் நாவும்
எழுப்புகின்ற கேள்விக்குப் பதிலில் லாது
“எங்குமஹஜ பீனென்”றே எதிர்த்துக் கேட்டான்
ஏதுமறி யாதநிலை தனிலே அஷ்ரப்
எங்குசென்று தானிருப்பா னென்றெ வர்க்கும்
எண்ணமுடி யாதபடி எங்கே சென்றான்
எங்குசென்ற போதுமவள் தனைத்தே டிப்போய்
இடர்காப்பே னெனவஷ்ரப் துணிந்திட் டானே 469

கோரயுத்தம் முடிவடைந்து சுல்தான் அந்தக்
கோட்டைக்குட் புகுந்துவிட்டா ரக்க ணத்தில்
நேர்ந்ததறிந் தார்அஹமத் நிலையும் அன்றே
நேரிழையாள் மறைவினையும் உடனே யாங்கே
ஓரோரு வீடாக மஹஜ பீனாங்
குற்றனளோ வென்றறியப் பணித்தார் பின்னே
நேராக வஹமதிடம் வந்தார் நேர்ந்த
நிலையெண்ணி வருந்திநலங் கேட்ட றிந்தார் 470

நாடுவன அத்தனையுங் கிடைக்கச் செய்து
நல்லருளைப் பாலிக்க இறையை வேண்டி
நாடானும் பதியேக அஷ்ரப் தம்முள்
நடந்தவற்றை எண்ணிமனம் வருந்த லானான்
சோடாக இருதுன்பம் ஒரேநே ரத்தில்
தோன்றினவே நண்பனுயிர்ப் போரா டப்போய்
வீடுவீடாய்த் தேடிமஹஜ பீனில் லாத
விதியுமொன்றி வந்ததெனக் குழம்பி நின்றான் 471

23. குற்றமும் தண்டனையும்

குற்றமிழைத் தவர்தமக்குத் தக்க வாறு
கேட்டாய்ந்தே தண்டனைகள் தரவென் றோர்நாள்
கொற்றவராம் ஸலாஹுத்தின் அவையைக் கூட்டக்
கேடிழைத்தோ ரழைத்துவரப் பட்டா ராங்கே
மற்றவரை விடமன்னன் லூஸி னானை
மதித்திருக்கை யளித்திட்டார் மன்னன் ரீனாட்
அற்பகுணத் தாலந்த அவையி லுள்ளோர்
அவமதிப்பிற் குள்ளாகி நின்றிட் டானே 472

மரியாதை தந்திருக்கை அளித்துங் கூட
மிகுந்தமன வச்சத்தால் நாவ ரண்டே
“பருகுவென நீர்சற்றுத் தருக” வென்றே
பணிந்திரந்தான் லூஸினானுஞ் சுல்தான் முன்னே
கரமெடுத்த புனலுண்ண வுயர்த்தக் கெட்ட
கருத்தோடு ரீனாட்டுந் தனக்குஞ் சற்றுப்
பருகிடநீர் வேண்டுமென்றான் லூஸி னானும்
பார்க்க சுல்தான் விரும்புவையேல் கொடுநீ யென்றார் 473

இரந்தேனும் ஒருசிறிது பருகி னாலும்
எத்தகைய பகைவரென்ற போதுந் தங்கள்
விருந்தினரா யாகிவிட்டா ரென்ப தாலே
வேண்டாரே அரேபியர்கள் தீங்கி ழைக்க
அறிந்திருந்தான் ரீனாட்டிம் முறைமை தன்னை
அதனாற்சற் றருந்திடநீர் கேட்டா னென்று
புரிந்துவிட்ட தால்சுல்தான் லூஸி னானைப்
பிரியமெனில் கொடுவென்றே பணித்திட்டாரே 474

குற்றத்துக் குகந்தபடி தண்டனைகள்
கொடுத்தனர்நன் காய்ந்தோய்ந்தே ரீனாட் டிற்கும்
மற்றுஞ்சில் தீயோர்க்குங் கொடுமை எண்ணி
மரணதண்டனையளித்தார் சுல்தா னானால்
சற்றுமெதிர் பார்க்காது லூஸி னானைச்
சிலகாலம் அவர்வசமே வைத்தி ருந்தே
முற்றுஞ்சு தந்திரராய் விடுவ தென்றும்
முடிவுசெய்தார் மாமன்னர் ஸலாஹுத் தீனே 475

ரேமாண்டின் மனைவிராணி மேரி மற்றோ
 ருடனங்கே தங்கவிசைந் தாளே யானால்
 ஏமாற்றங் கொண்டாள்ங் கிருக்க மன்னர்
 இசைவுதர மறுத்திட்டா ரென்ப தாலே
 தாமாக வேண்டுபொரு ளனைத்துந் தந்து
 தக்கபாது காப்புடனே திரிப்பொ லிக்குப்
 போமுன்றன் கணவனாங்குத் தானே போரில்
 புறமுதுகிட் டோடினனென் றனுப்பி வைத்தார் 476

நாட்களிரண் டோடிமறைந் தனவே யன்றி
 நல்லசேதி கொணர்வாராங் கிருந்தா ரில்லை
 ஆட்களெலாப் புறஞ்சென்று தேடி யுந்தா
 மறிகிலமென் றோர்பதில்தா னுரைக்க லானார்
 கேட்பதெலாந் தருவோமென் றறைந்தார் மன்னர்
 கொள்ளவர வில்லையெவர் தாமும் அஷ்ரப்
 தோட்பலத்தைக் கண்டயர்ந்தே சென்ற மாது
 தேடலுக்குள் ளகப்படாதெங் குறைந்திட் டாளோ 477

மனங்கொண்டாள் தனைக்காணா தொருவ னேங்க
 மற்றவர்கள் ஆறுதல்நல் வார்த்தை கூறத்
 தனக்கிருந்த வாழ்வினொரு பற்றுக் கோட்டைத்
 தவறவிட்டுத் தந்தைதினம் புலம்பிச் சோ
 தினமுமொவ்வொன் றாய்க்கழிய உடலி லெந்தத்
 திருப்தியுமே யிலாதுமற்று மொருவன் வாட
 அனுபவித்தார் துன்பமொன்றே அனைத்துப் பேரும்
 ஆண்டவனின் நியதியது தாமென் றாமோ 478

குருதிமிக விழந்ததனால் உடலஞ் சோர்ந்து
 குற்றயிராய்க் கிடந்தஅஹ்மத் நிலைமை கண்டே
 வருந்தாதோ ரில்லையாங்கு வாளின் கோர
 வடுதந்த வேதனையாற் றவித்திட் டானே
 மருத்துவத்தி லும்நிபுண ரான சுல்தான்
 மறவாது தின்ன்தோறும் வந்தே சொந்த
 மருத்துவரோ டொன்றியஹ்மத் உடற்புண் ணுக்கு
 முறையான மருந்துகளைக் கூற லானார் 479

ஒருதினத்தில் விடைபெற்றுச் செல்லும் போதில்
 உளமுருகிப் பிரார்த்தித்தார் சுல்தான் தம்மின்
 கரமிரண்டை நெஞ்சளவில் உயர்த்திக் கண்கள்
 கலங்கிட "யா அல்லாவுன் பாதை யில்நான்
 சிரமமின்றிச் செல்லவல்ல துணையா மிந்தச்
 சிம்மத்தைக் காத்தருள்வா" யென்றா ராங்கே
 இருந்தவர்கள் அனைவருமே யெர்ன்றாய் "ஆமீன்"
 என்றனர்கண் பனித்திடவே சுல்தான் போன்றே 480

பெற்றவரோ டுடன்பிறந்தாள் கொண்ட துன்பம்
 பிறரறிந்தும் வருந்தினரே அஷ்ரப் நெஞ்சில்
 உற்றதுயர்க் களவில்லை மஹஜ பீனால்
 உயிர்த்தோழன் நிலைமையதை இரட்டிப் பாக்க
 முற்றுமவன் மாறிநடைப் பிணம்போ லானான்
 முன்னவனைத் தொழுதன்னை வேண்ட லானான்
 கொற்றவனே மஹஜபீனைக் கொணர்ந்து சேர்ப்பாய்
 குணமாகி அஹ்மதெழிச் செய்வா யென்றே 481

அருகமர்ந்தே பணிவிடைகள் செய்தாள் ஆய்ஷா
 அஹ்மதுவின் உடற்பிணிகள் நீங்க வென்றே
 மருத்துவர்கள் சொன்னபடி மருந்துந் தந்தாள்
 மற்றவர்கள் தடுத்துமொய் வெடுத்தா ரில்லை
 இரவுபக லென்றில்லா துடனி ருந்தாள்
 ஏற்றவைக ளத்தனையுஞ் செய்தாள் தோழி
 வரவறியத் துடித்திட்டாள் வருவோ ரெல்லாம்
 வாடிமனஞ் சோரவிடை சொன்னா ரன்றோ 482

24. அஹமதின் புதுநோய்

தொலைவிருந்தே தொடர்ந்து சென்றாள் வீரர் தம்மைத்
 துரத்தியோடி னானஷரப் தொடர்ந்தாள் பின்னே
 விலகியொரு திருப்பத்துள் நுழைந்தா னாங்கு
 விரைந்துவந்தாள் வந்தவனைக் கண்டா ளில்லை
 நிலைமைதனை யுணர்ந்தமஹஜ பீன்த வித்தாள்
 நிர்க்கதியாய் நிற்பதனை நினைந்து நொந்தாள்
 கலைமாணைத் தொடர்ந்த பெண்மான் கான கத்துள்
 காணாது மிரள்வதுபோல் மிரண்டிட் டாளே 483

தெருவெல்லாஞ் சனக்கூட்டம் அங்கு மிங்கும்
 திக்கறியா தோடினரே குழப்பத் துள்ளே
 இருகுதிரை வீரரங்கு வேக மாக
 ஏங்கிநிற்கும் மஹஜப்பீன் பக்கம் வந்தார்
 ஒருவனவள் தனையுற்று நோக்கித் தம்மோ
 டுன்வந்தா னிடத்தினிலே யுரக்கச் சொல்வான்
 பெருவியப்பால் “ஆ மஹஜ பீன்பா” ரென்றே
 புரவியும் பெயர்கேட்டு நின்ற தன்றோ 484

பறங்கியன் தன் பெயர்சொல்லக் கேட்டே யுள்ளம்
 பயந்துநடுங் கிடவவன்யா ரென்றே நோக்க
 பருந்துக்குப் பயந்தொதுங்கிப் பாம்பைக் கண்ட
 புறாவொன்றின் நிலைக்குள்ளாய்ப் போனா ளாங்கே
 தெருவினிலே தனித்தஞ்சி ஏதுந் தோன்றாத்
 தவித்தபொழு தவன்முன்னே நின்றி ருந்த
 உருவத்தைப் பார்த்ததுமே உடல்ந டுங்க
 “ஓஹென்றி” யெனக்கூவி யோட லானாள் 485

சுற்றுமுற்றும் பார்த்தெங்கும் முஸ்லிம் வீரர்
 தென்படாத வேளைஹென்றி கயிற்றை வீசிச்
 சுற்றியவள் தனைக்கட்டித் தூக்கி னான்யார்
 துணையுமற்ற பொற்கொடியாள் துடித்திட் டாளே
 வெற்றுவண்டி யொன்றாங்கே குதிரை யோடு
 வாகாக ஓட்டுபவன் இன்றி நிற்கத்
 தொற்றியதி லேறிமஹஜ பீனைத் தள்ளித்
 தெற்குவாயில் தனைநோக்கிப் பறக்க லானான் 486

வடக்குவாயின் வழியாக முஸ்லிம் வீரர்
 வந்துகவிந் தாரந்தப் போழ்தி ருந்தே
 கொடுமைபல முஸ்லிம்கள் தமக்கி ழைத்தோர்
 குடிபெயர்ந்தா ராங்கிருப்ப தாபத் தென்றே
 உடனவரோ டொன்றிடவே தெற்கு வாயில்
 ஓடினனே ஹென்றிமஹஜ பீனி னோடே
 அடைந்தானங் கெவர்தடையு மின்றிப் பின்னர்
 ஆபத்தை நினைந்துவண்டி தனைத்த விர்த்தான் 487

தள்ளிவிட்ட தால்வண்டி யுள்ம யங்கித்
 தன்னுணர்வை இழந்திருந்த மஹஜ பீனை
 அள்ளியெடுத் தான்ஹென்றி அன்று கோத்த
 அழகுமலர்ச் சரம்போலும் துவண்டிட் டாளே
 கள்ளவழி யொன்றினிலே தெற்கு நோக்கிக்
 காரிகையின் உடல்கிடத்திக் குதிரை மீது
 துள்ளியமர்ந் திட்டானோர் நொடிக்குள் ளோர்கற்
 றூரமெனப் பறந்ததந்தப் புரவி யம்ம 488

மலையுச்சிப் பாதிரியைப் புதைத்த வர்தம்
 மகள்களோனோ டடிவாரச் சோலை யுள்ளே
 பலவாறு சிந்தனையில் ஆழ்ந்தி ருந்தான்
 பொறுப்பொன்றைச் சுமந்துகொண்ட ஸயீத வன்முன்
 சிலைபோல மலைதன்னைப் பார்த்த வாறே
 செய்வதின் யென்னவென்றே யறியா தாளாய்
 உலகிருண்டு போனதென எண்ணி நெஞ்சம்
 உருகினளே ஜோன்கண்ணீர் உகுத்திட்டாளே 489

தன்னுடையா ளாகிவிடு வாளே ஜோன்தாய்
 தந்தையற்ற அனாதையென விடநான் மாட்டேன்
 என்னுடைய வாழ்வுமினி ஒளிம யம்தான்
 ஏற்றதுணை யாயிருப்பாள் அவளை நான்போல்
 என்னையவள் நேசிப்ப துண்மை வாழ்வில்
 இணைந்துவிட்டா லிணைபிரியா திருப்போ மென்றே
 தன்னைமறந் தோர்புறத்தி லிருந்த வாறே
 தனக்குளொரு கோட்டைஸயீத் கட்டி னானே 490

எதிர்காலம் பற்றிஸயீத் எண்ண ஜோன்தன் லாமுட்டம்
 இறந்துவிட்ட காலத்தை மனத்தாலோர்ந்தான்
 எதிர்பாரா விழப்பாகத் தந்தை தாய்போல்
 இருந்ததந்தை இறப்பாலே கலங்கி னானே
 விதிசெய்த கொடுமைதனை நினைந்தே “என்றன்
 வாழ்விருண்டு போனதெனை மடத்தில் சேர்த்துப்
 புதியதொரு வாழ்வுபெறச் செய்க” வென்றே
 புலம்பினளே ஸயீதினிரு கரங்க ளள்ளி 491

நெஞ்சோடு தலையணைத்து நீவி விட்டு
 “நடந்ததனை மறந்திடநீ முயல வேண்டும்
 அஞ்சாதே என்னுடனே இருக்கு மட்டும்
 அணுவளவுந் துயரணுகா” தெனவு ரைத்தான்
 “தஞ்சமெமக் களித்திடுவாள் பஸ்ரா சென்றால்
 தாய்போலென் னுடன்பிறந்தா னுன்னைக் காப்பாள்
 கொஞ்சமெனுங் கவல்கொள்ளே லென்னோ டொன்றிக்
 கூடவரு வா”யென்றே ஸயீதழைத்தான் 492

பதிலொன்றுங் கூறாது மலையை யுற்றுப்
 பார்த்தபடி ஜோனிருக்கப் பங்க யத்தில்
 உதிர்ந்தபனி முத்துக்கள் போலுங் கண்ணீர்
 உருண்டுகன்னம் வீழ்ந்திடநெஞ் சுருக லானாள்
 எதுவுமவர் பேசாதாங் கிருக்கச் சுற்றி
 இழைந்தோடும் அமைதியினைக் குலைத்த வாறே
 ததிகெட்டே அலறுமொரு குரலைக் கேட்கத்
 தனதுடைவாள் பற்றிஸயீ தோடி னானே 493

பரிகளிரண் டோர்மரத்தி னடியில் நிற்கப்
 பிணமாக வொருவீரன் வீழ்ந்தி ருக்கக்
 கரமிரண்டும் பற்றியொரு பெண்ணை வேறோர்
 கயவனிமுத் திடவவளுங் கதற்க் கண்டான்
 அரிமாவின் வெறிகொண்டான் ஸயீத வன்முன்
 அக்கிரமம் நடப்பதனைப் பொறுக்கா தோனாய்
 உருவியவா ளோர்வன்முன் பாய்ந்தான் கண்டே
 உடைவாளைப் புதியவனும் உருவி னானே 494

“வா” வென்றே வந்தவனை அழைத்தான் போரை
 வலியவரித் தெடுத்தஸயீத் வன்மத் தோடே
 “போ” வென்றே புதியவனின் உயிருக் கேவிப்
 புதைத்தனன்வாள் புறமுதுகைத் தாண்டி யேக
 “ஆ” வென்ற அலறலுடன் புரண்டான் பூமி
 அடியற்ற மரம்போலும் இதுகா ருமாங்
 “கோ” வென்றே அமுதபெண்ணும் அமைதி யானாள்
 உதவிதந்த இறையெண்ணித் துதித்திட் டாளே
 495

தோழனுடன் மஹஜபீனைத் தூக்கிக் கொண்டே
 தெற்குநோக்கி யோடிவந்த ஹென்றி யாங்கே
 தோழனுயிர் பிரிந்திடக்கண் டானே முன்னர்
 தேகத்திற் கொண்டபெரு வடுவி னாலே
 பாழ்மனத்தோன் மஹஜபீனின் கட்ட விழ்த்துப்
 பணிந்தவனின் மனைகொள்ளச் சொன்னான் அந்த
 வேளையிலே அவளிட்ட கூச்சல் கேட்டே
 வந்தஸயீத் உயிர்காத்தான் ஹென்றி மாய்ந்தான் 496

நன்றிபொங்க நின்றிருந்த மஹஜ பீனை
 நாடிவந்தாள் ஜோன்அவளைக் கண்ணால் வாங்கி
 என்னவிது புதுமையிவள் கிறிஸ்தத்த வப்பெண்
 என்னுயிரைக் காத்தவரோ முஸ்லிம் வீரர்
 முன்னென்றும் இதுவாறு கண்டே னில்லை
 முஸ்லிமோ டோர்கிறிஸ்த்துப் பெண்ணை யென்றே
 தன்னைத்தான் நம்பாதாள் போல நின்றாள்
 தனதருகில் ஸயீத்வரத்தன் னுணர்வு கொண்டாள்
 497

தனைப்பற்றி எடுத்துரைத்தாள் மஹஜ பீன்நாம்
 திமிஷ்க்கிருந்து ஹஜ்ஜுக்குச் சென்றா ரோடு
 தனிப்பட்டோம் ரீனாட்டின் வசம்சிக் குண்டே
 திரிய்யாக் கோட்டையிலே அடைக்கப் பட்டோம்
 நனிபோற்றும் சுல்தானின் படையெ டுப்பால்
 நாம்கொண்ட விடுதலையின் பின்னால் ஹென்றி
 எனைக்கவர்ந்தே வந்தவனிங் கதற்குப் பின்னே
 எதுநடந்த தெனநீங்க ளறிவீ ரென்றாள் 498

திப்பிரியாக் கோட்டைப்பாழ் மாளி கையுள்
 தங்கியிருந் தோமென்று கூறக் கேட்டே
 “அப்போதாங் கோரினானுன் பேரோ “அஷ்ரப்”
 அறிவாயா உடனிருந்தா” னெனவி னாவ
 எப்படித்தா னிவரவரை யறிவா ரென்ற
 எண்ணத்தோ ளுளம்வருந்த நாணம் பொங்கச்
 செப்பினளே “ஆமாமாம்” என்றே நீங்கள்
 “தெரிந்ததெவ்வா” ரென்றுமின்னுங் கேட்ட
 றிந்தாள் 499

நடந்தகதை அத்தனையுங் கேட்ட றிந்தே
 நீங்கள்வரா திருந்திருந்தால் நானென் னாலே
 மடிந்திருப்பேன் எனநன்றி யோடு கண்ணீர்
 மல்கிடநின் றாளவளை ஜோன்நெ ருங்கி
 உடலோடு தழுவியணைத் திட்டாள் தன்னை
 ஒத்ததுன்பங் கொண்டாளிப் பெண்ணா ளென்றே
 படைநடுங்கும் பரம்பின்கால் அறியும் பாம்பே
 பெண்ணுளத்தைப் பெண்ணுணர்ந்தாற் புதுமை
 யுண்டோ 500

ஈகையொடு பிரார்த்தனையும் விதியை மாற்றும்
 இயல்புடைய தாமென்ற வாக்குக் கொப்பப்
 போகுமுயி ரென்றிருந்த போதுந் தப்பிப்
 பிழைத்ததுயிர் பசலிரவாய் இரந்த தாலே
 தேகநலன் கண்டுகண்ணை விழித்தா னஹமத்
 தன்னிரண்டு புறத்திலுமே அண்ணன் தங்கை
 சோகவுருக் கொண்டிருத்தல் கண்டே அல்லாஹ்
 சுகந்தந்தான் கவல்கொள்ள வேண்டா மென்றான் 501

விழிகோத்து நின்றமணி முத்தி ரண்டு
 வாழ்ந்துகன்னம் வீழாதோர் துணியால் மெல்ல
 அழுத்தினளே ஆங்கெவருங் காணா துள்ளத்
 தடங்காத களிப்பிலவை பீறிற் றன்றோ
 தொழுதிறையை வேண்டியதன் பலனாய்ப் பக்கம்
 தொடர்ந்திருந்தே பணிவிடைகள் செய்த தாலும்
 விழிதிறந்து பேசினனவ் வீரன் நெஞ்சுள்
 வரித்தாய்ஷா வைத்திருந்தா ளவனை யம்மா 502

ஓர்புறத்தில் அஹ்மதுடல் நலத்தா லின்பம்
 உளங்கவர்ந்தாள் பிரிவாலோர் புறத்திற் றுன்பம்
 சீரற்ற மனநிலையில் அமைதி தேடிச்
 சென்றானோர் வெளிநோக்கி அஷ்ரப் ஆங்கே
 யாரோவோர் ஆடவனீர் பெண்க ளோடே
 அவனிக்குந் திசைநோக்கி வருதல் கண்டான்
 கூர்மையொடு நோக்கினனாங் கவனுள் ளத்தைக்
 கொள்ளைகொண்டா ளிருப்பதனைக் கண்ட
 யர்ந்தான் 503

ஆமாமாம் அதுமஹஜ பீனே சேர்ந்தே
 அவுளோடோர் கிறிஸ்தவப்பெண் வருகின் றாய்
 தாமாக விருக்குமந்த இளைஞன் நம்மைச்
 சார்ந்தவன்போ லிருக்கின்றான் விழிக ளென்னை
 ஏமாற்ற விலையென்றே முன்னே சென்றான்
 எதிர்கொண்டு வந்தவரும் அவனைக் கண்டார்
 தாமறியா இளைஞன்முன் னோடி வந்தே
 தனைக்கட்டி யனைக்கவஷ்ரப் திகைத்தே போனான்
 504

பெயர்சொல்லி அழைத்துடலைக் கட்டிக் கொண்ட
 போதவனை யாரென்றே யறியா அஷ்ரப்
 ஷியப்புற்று நிற்கையிலே ஸயீத ணைப்பில்
 விடுபட்டே “எனையறிய விலையோ” வென்றான்
 “ஸயீத்தான்தான், அஷ்ரப்”பென் றானே யந்தச்
 சணத்தினிலே நெஞ்சாரத் தழுவி யஷ்ரப்
 “ஸயீ”தென்றான் மகிழ்ச்சியினால் நெஞ்ச டைக்கச்
 சிறுபோழ்தாங் கிருவருமே தமைம றந்தார் 505

இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியினால் அஷ்ரப் நின்றான்
 ஏதுமறி யாதவன்போல் தலையைத் தாழ்த்தித்
 தரைநோக்கி நின்றமஹஜ பீனைக் கண்டே
 தனக்குள்ளே நகைத்தேஜோன் சீண்டி னாளே
 விருப்பமுற்ற போதினிலும் பேச வாய்ப்பை
 வேண்டுமென்றே பெறாதஅஷ்ரப் ஸயீதி னோடே
 அருகருகாய் முன்நடக்கப் பெண்கள் பின்னே
 அன்னவரைப் பின்தொடர்ந்தார் கோட்டை புக்கார்
 506

வேற்றுமதப் பெண்ணென்ற உணர்வில் லாது
 விரும்பியவர் தம்மிலொரு பெண்ணே போன்று
 போற்றினரே ஜோனையங்கே யுள்ளோ ரெல்லாம்
 பிரியத்துக் குரியவளாய் அவள்தி கழந்தாள்
 தோற்றத்தில் நோய்நீங்கிப் பொலிவு பெற்றும்
 தொடர்ந்தொருநோய் பற்றியது அஹ்ம திற்கு
 ஏற்றனனே ஆயிஷாவை இதயத் துள்ளே
 என்றுமது தீராத நோயா யிற்றே 507

25. காற்றில் தாவினர்

ஜெருசலத்தை நோக்கிப்போர் நடாத்த வெல்லாத்
 தேவைகளும் முடிந்தனவாங் கின்னு மின்னும்
 பெரும்படைக்கு திமிஷ்கிருந்தே வேறு வேறு
 திக்கிருந்தும் வீரர்கள் குவிய லானார்
 சரணடைந்தார் பற்பலலு ரார்கள் சுல்தான்
 சன்னிதிக் கே வந்தளித்துச் சென்றார் சற்று
 முரண்பட்டோர் முற்றுகையைத் தாங்கா தோடி
 முன்வந்தார் தோல்விதனை ஒப்பி னாரே 508

தீங்கிழைத்தோர் தமக்குமெந்தத் தீங்குஞ் செய்யாத்
 தருமத்தைக் கடைப்பிடித்தார் சுல்தா னென்றே
 தீங்கிழைத்தே முஸ்லிம்கள் தமைவ ருத்திச்
 சிறையினிலும் அடைத்தோர்கள் வெட்கி னார்கள்
 தீங்கிழைக்கக் காரணரா யிருந்த தங்கள்
 தலைவர்களை யெண்ணித்தலை குனிந்தார் சற்றுந்
 தீங்கிழையாப் பெருமகனை நன்றி யோடும்
 சேர்ந்தொன்றிப் போற்றினரே வேற்றி னத்தோர்

509

சிற்பூர்கள் தமைப்பிடிக்க ஸலாஹுத் தீன்தம்
 சிறந்தபடைத் தளகர்த்தர் பலரைத் தேர்ந்தே
 வெற்றிபெற்று வருகவென வாழ்த்துங் கூறி
 வழியனுப்பி வைத்தார்பின் "அஸ்க லானை"
 மற்றுமொரு படையோடு தாமுஞ் சேர்ந்தே
 மண்டியிடச் செய்யவெனப் புறப்பட்டார்முன்
 சிற்பூர்கள் தனைவெல்லச் சென்றோர் வெற்றிச்
 சேதியுடன் வந்தவரோ டிணைந்து கொண்டார் 510

ஜெருசலத்தை வெற்றிகொள்ள "அஸ்க லானை"
 செகம்புகழ ஜெயித்திடவும் வேண்டு மென்றே
 பெரும்படையைத் திரட்டிகுல்தான் வருவ தாகப்
 பறங்கியரும் அறிந்தெதிர்க்கத் துணிவு கொண்டார்
 ஜெருசலத்தின் பாதிரியார் மக்க னுக்குச்
 செய்தமதப் பிரசாரம் வெறியைத் தூண்ட
 வருபவரை எதிர்த்தொழிப்போ மென்றே யொன்றி
 வீரர்களுங் கொதித்தெழுந்தார் வழிகெட் டாரே 511

முற்றுகையுந் தொடங்கிற்றஸ் கலானைச் சுற்றி
 மிகவுயர்ந்த வரண்கொண்ட நகர மஹ்தாம்
 கற்களையுஞ் சரங்களையும் ஏவக் "கைரோ"க்
 "கவண்கோபு" ரங்களினைச் சுல்தான் பெற்றார்
 தற்கொலைக்குச் சமமாகும் அவையி லாது
 தரையிருந்தே போர்தொடுத்தல் என்ற றிந்தே
 பற்பலவாய் "மஞ்சனீக்"கென் றழைக்கப் பெற்ற
 பாரமிகு கோபுரங்கள் தனைக்கொ ணர்ந்தார் 512

கோட்டைக்குச் சமமான உயரந் தன்னில்
 கோபுரங்க ளிருந்ததனால் எதிரி மீது
 ஈட்டியம்பு வீசிப்பெரு நாசஞ் செய்ய
 ஏற்றனவாய் இருந்தனவே "மஞ்சனீக்"கள்
 காட்டுமரத் தாலன்றி இரும்பாற் சுற்றிக்
 காப்பரண்க ளோடுபல நூறு வீரர்
 கூட்டாக உள்ளிருந்தே யுத்தஞ் செய்யக்
 கூடியதாய் அமைத்திருந்தார் கெய்ரோ மாந்தர் 513

சப்பரங்கள் மூன்றுடைய ஒன்றின் மீது
 “ஸயீத்” “அஹமத்” “அஷ்ரப்” பென்றேறி நின்றே
 தப்பாது முன்னோக்கி வருஞ்ச ரங்கள்
 “தா” வுயிரை யெனக்கேட்குங் கற்கள் தம்மை
 அப்பப்போ தாங்காங்கே தட்டி வீழ்த்தி
 அடுத்தடுத்தே அம்பினையுந் தொடுத்தார் கண்டு
 செப்பவிய லாமகிழ்வால் குன்றொன் றின்மேல்
 சேர்ந்திளமான் மூன்றாங்கே குதித்த தம்மா 514

காற்றினிலே விண்ணோக்கிப் பறந்தே யந்தக்
 கணத்தினிலே யாங்கிருந்தே யுட்கு தித்தி
 மாற்றாரின் கோட்டையினைப் பிடிப்போ மென்றே
 மார்த்தட்டிச் சமரிட்டா ரிளைஞர் மூவர்
 கூற்றுவனைத் தாமனுப்புஞ் சரங்க ளோடுங்
 கூடவிட்டார் தாங்கியவர் பிழைத்தா ரில்லை
 ஏற்றபணி தனைச்சிறப்பாய்ச் செய்தார் மற்றோர்
 ஏதுமதற் குண்டென்ப தறிவா ருண்டோ 515

சுல்தானின் அனுமதிபெற் றாங்கோர் குன்றில்
 சாகசங்கள் செய்யுந்தம் முயிர்போன் றோரின்
 வல்லமையைக் கண்டுகளித் திருந்தார் மூன்று
 வஞ்சியர்க ளதையவரும் அறிந்தி ருந்தார்
 நில்லாது தொடர்ந்துகளைப் பறியா தன்னார்
 நிகழ்த்துகின்ற வீரவிளை யாட்டிற் கெல்லாம்
 சொல்லாத காரணமப் பெண்ட ரென்றால்
 தூயவுயர் காதலினைப் போற்றா ருண்டோ 516

வேறு

ஓங்கி வீசிட் உயிர்கு டித்திடும்
 உறுதி யோடுவேல் பாய்ந்திடத்
 தாங்கி நின்றகே டயத்தி னாலதைத்
 தட்டி யேர்ப்புறஞ் சாய்த்தனன்
 வேங்கை போலுள வெறிகொண் டேயது
 வந்த திக்கினை நோக்கியே
 ஆங்கி ருந்தவா றடித்த னன்சிலை
 அடுத்த திக்குயிர் குடிக்கவே 517

நன்று கனத்தவோர் கல்லை வீசினார்
 நகர்ந்தி டாதுவோ ரணுவெனும்
 நின்ற நிலையிலே தடுத்த னன்னது
 நிகழ்ந்த வாகினைக் கண்டுமே
 சென்று மீண்டதோ ருயிர திர்ச்சியால்
 சொந்தங் கொண்டவள் மஹஜபீன்
 என்றுங் கண்டிலே னென்ன பலம்து
 என்ன துணிச்சலென் றியம்பினாள் 518

காத லன்திறன் கண்ட யர்ந்துமே
 காரி கைவியந் தேற்றிட
 “ஏது மஹஜபீ னென்ன வழகவ”
 ரென்று கூறிஜோன் சிரித்தனர்
 “போதும் போவதைப் புகன்ற னோ” வென்ப
 பேதை நாணிட ஆயிஷா
 “வாத மேனடி வார்த்தை யாலிலை
 வஞ்சி மனத்தினா” லென்றனர் 519

போரின் வேகமும் பெருகி அழிவினைப்
 புரிந்த தேயிரு பக்கமும்
 சாரி சாரியாய் வந்து குவிந்தனர்
 சப்ப ரங்களில் வீரர்கள்
 கோர நாவுடன் தீப்பி ழம்புகள்
 கோபு ரங்களில் வீழ்ந்திட
 வாரி நீரிறைத் தணைத்த னரவை
 வந்த காரணம் பொய்க்கவே 520

இரும்புச் சப்பர மொன்றி னுச்சியில்
 இருந்து தாக்கினான் அஷ்ரபும்
 மருவி யிருந்தகீழ் மச்சி னில்ஸயீத்
 மருவ லார்தமைச் சாடினான்
 பொருதி னானடித் தளத்தி ருந்துமே
 படைந டங்கிட அஹமதும்
 குருதி தோய்ந்ததால் கோட்டை மதிலெலாங்
 சுருமை நீங்கியே சிவந்தன 521

தீப்பி மும்புகள் தேடி வந்துமோர்
 தீங்கு மிழைத்திடா திருக்கையில்
 காப்ப ரண்தனைக் கடிதில் கோட்டையின்
 கரையிற் செலுத்தினான் அஷ்ரபும்
 காப்ப திறைவனின் கையிற் றானெனுங்
 கருத்தை யிருத்தியே வீரரின்
 நாப்பண் பாய்ந்தனன் நாவு ரைத்ததோ
 நசய னொருவனென் றுரக்கவே 522

கண்ணை நம்பினா ரில்லை யேயவர்
 காண்ப தென்னவோர் மாயமோ
 விண்ணில் தாவிய தஷ்ர போவொரு
 வேங்கை யோவெனத் தெரிகிலார்
 மண்ணி லிருந்தவன் மனத்தி னோர்மையை
 மதித்து மகிழ்ந்தவவ் வேளையில்
 என்ன நடந்ததாங் கெவரு ரைப்பரோ
 என்றே ஏங்கினார் மூவரே 523

தரையில் மூன்றுபெண் ணுளங்கள் தவித்திட
 தாவிச் சென்றவவ் வீரனின்
 வரவைக் கண்டபோர் வீர ரதிர்ந்தனர்
 வாங்க னைக்கரம் பற்றினர்
 புரிய விலையவர் தம்முன் வந்துமே
 பாய்ந்த தென்றொரு மனிதனோ
 அரிய தாயொரு பேய தோவென
 அஞ்சித் திகைத்துமே நின்றனர் 524

அஞ்சி நின்றவர் அசையு முன்தலை
 அறுந்து தரையெலாம் நிரம்பிட
 “மஞ்ச னீக்” கிருந் தொருவ ரொருவராய்
 முஸ்லிம் வீரர்கள் பாய்ந்தனர்
 கொஞ்ச முந்தரி யாது ஸயீதுடன்
 கோட்டை மதிலினிற் றாவினான்
 எஞ்சி யிருந்தபோர் வீர ரோடுகீழ்
 இறங்கி யஹமது மோடினான் 525

தனித்துச் சென்றது தவறு தானெனத்
 தாவி அஷ்ரபுஞ் செல்கையில்
 அனைத்து வீரரின் அகங்கள் செப்பின
 அடுத்த நொடியினில் மாறின
 தனைத்த டுத்தபோர் வீரர் வாள்களைத்
 தடுத்த வர்தலை யுருட்டினான்
 மனத்தி லிப்பெரு வறுதி கொண்டமா
 மாசில் வீரனைக் காண்பரோ 526

எஞ்சி நின்றபோர் வீர ரோடுகீழ்
 எல்லை வாயிலை அடைந்துமே
 பஞ்செ னப்பறந் திடவு டைத்தனன்
 பப்ப டாபடா படவென
 “மஞ்ச னீக்” தனி லேறி யோடினான்
 மற்ற இருவரும் மேலென
 அஞ்சி டாதுமுன் பாய்ந்தா னஹமது
 அவனைத் தொடர்ந்தனர் மறவரே 527

மொத்த மாயிரு நூறு வீரர்கள்
 மூர்க்க மாகவே பொருதிட
 யுத்த மோவெகு நேரந் தொடர்ந்தது
 ஒன்று சேர்ந்தனர் பறங்கியர்
 எத்த னைமுயன் றாலு மேயவர்
 எதிர்ப்பு விரயமா யாகின
 சுத்த வீரரைத் துணிந்தெ திர்த்திடத்
 திராணி யற்றவர் மாய்ந்தனர் 528

நீண்ட நேரமாய்ப் போர்ந டந்ததால்
 நன்கு களைத்தமுஸ் லிம்களுள்
 ஒன்றி ரண்டுபே ருயிரி ழந்திட
 ஓர்மை கொண்டனர் பறங்கியர்
 அண்ட மறுகினர் அஷ்ர பையவன்
 அருமைத் தோழரைத் தொடர்ந்துமே
 கொன்றி டிற்றிற வீர ரையவர்
 சுதியெம் கையிலென் றெண்ணினார் 529

தூர விருந்திவை நோக்கிப் பரவசத்
தோடு படைநடத் தினர்பெரு
வீரர் ஸலாஹுதீ னென்னு முயர்பெரு
வேந்தர் வேந்தரைக் காண்பவர்
தேரி லாரவர் திறமை ஸையுயர்
தோள்வ லுக்கிணை யாரென்
பாரி லிதுவரை பார்த்தி லோமிவர்
போர்த்தி றன்னென வியந்தனர்

530

கோட ரீகடப் பாறை கொண்டுமக்
கோட்டை வாயிலைச் சூழ்ந்தவர்
சாடி னாரொரு வழியுந் தோன்றிட
சட்டெ னமலிக் பாய்ந்திட
கூட வின்னுமோர் கூட்ட வீரருங்
கோஷ மெழுப்பியுட் புகுந்தனர்
சாட லும்வலுப் பெற்ற தாலதைத்
தாங்கி டாக்கத வொடிந்ததே

531

உடைந்த மடையிடை யோடு புனலென
உட்பு குந்தனர் வீரர்கள்
தொடர்ந்து போர்செயத் தயங்கு பறங்கியர்
தொடைந டுங்கிட நின்றனர்
மடிந்து போனவர் போக வெஞ்சியோர்
மடமை தரிப்பதென் றோடினார்
அடைந்த வெற்றியை அறைய வீரர்கள்
“அல்லாஹ் அக்ப”ரென் றொலித்தனர்

532

கிறிஸ்த வர்கொடி சாய்ந்த “தஸ்கலான்”
கொள்கை வீரரைச் சார்ந்ததே
வெறுத்து ஜெருஸலம் செல்ல விழைந்தவர்
விருப்புக் கிணங்கினார் ஸலாஹுதீன்
மறுத்தி லாரவர் மற்றோர் போதினில்
மறுபு றத்தினி லிருந்தெமை
உறுத்து வாரென வுணர்ந்து மேயுடன்
ஓப்பி னாரூல கறியுடே

533

வேறு

“வெற்றிவீரர் வரவிலையோ” எனஜோன் கேட்டான்
விகடத்தோ டேமஹஜ பீனை “யந்த
வெற்றியிலே பங்கிலையோ ஸயீதுக்” கென்றே
வேடிக்கை செய்தனளே மஹஜ பீனும்
“முற்றுமுண்மை” யென்றுரைத்தாள் ஆய்ஷா கேலி
முகமெல்லாம் பரவவிட்டே அடுத்து ஜோனும்
“வெற்றியிலே அஹ்மதையுஞ் சேர்க்கா விட்டால்
வேதனைகொண் டழுவாரும் உண்”டென் றாளே

534

அகமுளதை மறைக்கவறி யாத ஆய்ஷா
அஹ்மதுவின் பெயர்கேட்க நிலைகு லைந்தாள்
முகமலர்ந்த புதுமலர்போல் தோன்றக் கண்டாள்
மூடினளே மனத்திரையில் அவனும் நின்றான்
“பகைவென்று புகழ்கொண்ட போரில் மூன்று
பேருக்கும் பங்குண்டு பெருமை யுண்டு
செகம்போற்றும் பின்னொருகா லிவரை” யென்றே
சொல்லிமஹஜ பீன்மகிழ்ந்தாள் மற்றோர் சேர்ந்தார்

535

உரிமையொடு மூவருமாங் கொருவர்க் கொன்றாய்
உளங்கவர்ந்த ஆண்மகனைச் சேர்த்துப் பேசிச்
சிரித்துமகிழ்ந் திருக்கையிலே ஜோனை ஆய்ஷா
சட்டென்றோர் கேள்வியினால் தடுத்தாள் நோக்கி
“சரிஜோன்நீ எப்போது முஸ்லீ மாவாய்
சொல்லென்றாள் முகத்தையவள் கரத்திற் றாங்கிக்
கருமேகங் கவ்வியவெண் மதியைப் போலும்
கடிதிலவள் முகங்கறுக்கத் திகைத்திட் டாளே

536

சற்றோய்ந்தே வினவினள்ஜோன் ஆய்ஷா தம்மைச்
“சரியேன்நான் மதம்மாற வேண்டு” மென்றே
“உற்றதுணை யாயிருக்கும் ஸயீதின் வாழ்வோ
டொன்றிநீ மாறிடத்தான் வேண்டு” மென்றாள்
“பெற்றோரின் மதத்தினைநான் விடே”னென்
றாள்ஜோன்
“பிரியமுனக் கிலையோநம் ஸயீதி” லென்றாள்
“வற்றாத அன்புண்டென்” றொப்பி னாள்ஜோன்
“வருங்காலங் கன்னிமட மொன்றி” லென்றாள்

537

26. இணையற்ற தியாகம்

முதுகொடிந்து போனநிலை அஸ்க்க லானை
முஸ்லிம்கள் கரங்கொள்ளப் பறங்கி யர்க்குப்
புதியபடை யெடுப்பினிமேல் ஜெருச லத்தின்
புகழ்பூத்த மண்ணிலென வஞ்ச லானார்
புதிதாகச் சென்றாங்குச் சேர்ந்தோ ரோடே
போர் செய்யுந் தகுதிகொண்டோ ரிலட்சம் வீரர்
மதியுகம் மிக்கவொரு தலைமை யற்று
முற்றுகையின் போதிருந்தார் ஜெருச லத்துள் 538

ஹித்தீன்போர்க் கைதீர்னாட் கொலையுண் டான்பின்
காயமுற்ற ரேமாண்டும் மரண மானான்
ஹித்தீனி லிருந்துபுற முதுகிட் டோடிக்
கடலோர டைர்க்கோட்டை சேர்ந்தான் பால்யான்
யுத்தத்தை வழிநடத்த மகாரா ணிக்கங்
குறுதுணையாய்ப் பாதிரியார் ஹெராக்கி யஸ்ஸும்
ஓத்துதவ இன்னுஞ்சில “நைட்டு” மாரும்
உடனிருந்தார் ராணிமனஞ் சேர்ந்திட் டானே 539

முற்றுகையும் வலுத்ததங்கே உள்ளி ருப்போர்
முதல்வந்து போர்தொடுக்கக் காத்தி ருந்தார்
வெற்றிக்கு மேல்வெற்றி கண்ட சல்த்தான்
வெளிவரவு மஞ்சினரே ஜெருச லத்தோர்
முற்றுகையும் நீடித்தால் ஐரோப் பாவின்
முற்றுதவி கிடைக்குமென எண்ணி னார்கள்
அற்பவவ ராசைபலிக் காது போக
ஆவதனை யெண்ணிமனங் குழம்பி னாரே 540

புறமுதுகிட் டோடி “டையர்”க் கோட்டை யுள்ளே
பதுங்கிவிட்ட பால்யான்தன் மனைவி மக்கள்
ஜெருசலத்துள் ளிருந்ததனால் கவலை கொண்டே
செய்வதறி யாதுமனங் குழம்பி மன்னர்
திருச்சமுகம் வந்தான்வெண் கொடிபி டித்தே
துணைவேண்டி நின்றனளே தலைகு னிந்தே
பரிஷுகொண்டார் மன்னனவ னிரந்த தாலே
போரினையும் மறந்துமன்னித் தருளி னாரே 541

என்மனைவி மகளோடு நகரி னுள்ளே
இருக்கின்றாள் பேரரசே அழைத்துச் செல்லப்
பொன்மனமுங் கனிந்துதவ வேண்டுங் காலை
பொழுதுபுலர்ந் திடுமுன்நான் வருவே னென்றான்
சொன்னதொடு சத்தியமுஞ் செய்தான் சல்தான்
சென்றுவர அனுமதியுந் தந்தார் சென்றான்
சொன்னபடி செய்யுமுளத் தோடு வாங்கே
சென்றவனை மன்மாற்றஞ் செய்திட் டாரே 542

மனைவியொடு மகளையுஞ்சேர்த் தழைத்துச் செல்லும்
மனத்தோடு கோட்டைக்குள் புகுந்தான் பால்யான்
இனவெறியைத் தூண்டியவன் மனத்தை மாற்றி
ஏற்கவைத்தார் படைத்தலைமை ஹெராக்கி
யஸ்ஸும்
தனதுநலங் கருதிவெளி யேறி னாலோ
“தண்டிப்பார் கர்த்த”ரெனத் தீர்ப்புஞ் சொன்னார்
“மனதாரக் குற்றமிலை மாற்றா ருக்கு
மாறுசெய்தால் வாக்கி”லென்றும் இயம்பி னாரே 543

நாட்டையவர் கைப்பற்றித் தொண்ணூ றாண்டு
நகரிந்திருந்த ததுகாறும் செப்ப னிடடுக்
கோட்டைதனைப் பலப்படுத்தி இருந்தார் பக்கம்
காப்பாக அகழியொன்றும் அமைத்தி ருந்தார்
மீட்டெடுக்க வந்தசல்த்தான் மதிலைச் சுற்றி
முறையாக வோரிடமுண் டாமோ வென்றே
நோட்டமிட்டார் தாக்குதற்குக் காணா தெங்கும்
நிலைகொண்ட பொறுமைதனை இழந்திட் டாரே 544

கடந்துசெல்லும் நாட்களினை எண்ணி யெண்ணிக்
கவலைகொண்டார் மக்களாங்கு பஞ்சந் தோன்ற
இடங்கொடுத்துச் சமாதானஞ் செய்வோ மென்றோ
எல்லோரும் ஒன்றித்தே குரல்கொ டுத்தார்
மடிந்தழிதல் வேண்டாமென் றரசி யார்க்கு
மாமன்னன் கைடிலுளி னானோர் செய்தி
உடனனுப்பி வைத்தானாங் கெதற்குஞ் சற்றும்
ஒப்பாது ஹெராக்கியசும் அடம்பி டித்தார் 545

பேரரசு ருடன்பிறந்தார் மகனாய்ப் போர்கள்
பலவற்றி லவரோடு சேர்ந்தே வெற்றித்
தாரணியக் காரணனாய் இருந்த வீரன்
தளகர்த்த ருள்மிகுந்த மதிப்புங் கொண்டோன்
தீரமீர் இஸ்ஸுத்தீன் ஈஸா தம்மின்
தலைமையிலோர் சிறுபடையை நிறுத்தி விட்டுப்
போருத்தி யாய்ப்படையோ டகன்றார் தெற்குப்
புறமரசர் பறங்கியர்கள் மகிழ்வு கொண்டார் 546

முற்றுகையும் முடிந்ததென நினைந்தே கோட்டை
முன்றிலிலே நின்றசிறு படையி னோரை
முற்றாக அழித்தொழிக்க வேண்டு மென்றே
மூர்க்கத்தோ டோடிவந்தார் பறங்கி வீரர்
சொற்பமெனி னுந்தனது படையி னோடே
சந்தர்ப்பம் பார்த்திருந்த ஈஸா பாய்ந்தே
“அற்பசிறு படையழிப்போ அம்ம!” என்றே
அதிசயிக்கப் போர்புரிந்தார் அறியா ராரே 547

துண்டுதுண்டா யவயவங்க ளாங்கு மீங்குந்
தெறித்துவிழிச் சிரங்கள்வான் நோக்கித் தாவக்
கண்டகண்ட விடமெல்லாங் கைகா லில்லாக்
கட்டைகளாய் வீழ்ந்திருக்க வதன்மே லோடி
அண்டிவரு மெவரையுமோ திரும்பிச் செல்ல
அனுமதிக்கா தவரையும்முன் போலச் செய்தே
விண்டுசென்றான் ஈஸாமுன் தொடர்ந்தார் முஸ்லிம்
வீரருமோ தலைவனுக்குச் சளைத்தா ரில்லை 548

தன்னோடு தன்னுடைய தோழர் கூடத்
தாங்கியமெய் வடுவினையும் இழப்பைத் தாமும்
எண்ணியொரு கணமேனும் நோக்கி டாதே
எத்திரிகளைப் பந்தாடி முன்முன் சென்றான்
மின்னலெனத் தாக்குமவன் திறமை கண்டே
மூர்ச்சித்துச் சாய்ந்தவர்கள் மிதியுண் டார்கள்
கண்ணெதிரிற் காண்பதென்ன புதுமை யென்றே
காண்போர்க ளதிசயித்தே போவா ரம்மா 549

திறந்திருந்த புலிவாயுள் நுழைதல் போலும்
தீரமுடன் முன்னேறி னானே ஈஸா
அறந்தழைக்கச் சமராரும் வீரர்க் கென்றும்
அழிவில்லை எனுமனத்தி னுறுதி யோடே
புறங்கண்டார் பறங்கியரை முஸ்லிம் வீரர்
போய்க்கோட்டை வாயிலிலே நிறைய லானார்
குறைந்ததொகை தாமவர்கள் எனினுந் தீரங்
குன்றாத பெருவீரர் மறுப்பா ருண்டோ 550

வெளிவந்தோ ருட்செல்ல முடியா வாறும்
வெளிவரவுள் ளிருப்போருக் கியலா வாறும்
வழிமறித்தே நின்றறரப் போர்வீ ரர்கள்
வாசலினை மூடுதற்குந் தடையா னாரே
அழிவினையும் பொருட்படுத்தா தன்று சுல்தான்
ஆணைக்குப் பணிந்துயுத்தத் தந்தி ரத்தில்
விழுமியநல் லறிவுடையா ரென்றே காட்டி
வெற்றிக்கும் வழிசமைத்தா னிஸ்ஸுத் தீனே 551

இருபக்கங் களிலிருந்துந் தாக்கப் பட்டார்
இறைநேசர் சற்றேனும் அயர்ந்தா ரில்லை
பெருந்திரளாய் வந்துகுவிந் தோர்கள் தத்தம்
பிராணனுக்கு விடைதந்தார் பணிந்தா ரில்லை
அரிதாமே இதுபோன்றோர் தீரச் செய்கை
அதற்குமுன்னும் பின்னுமென்றும் நடந்தே யில்லை
புரியாத புதிரந்தப் போர்வீ ரர்கள்
பெற்றதெங்கப் புயபலத்தை யென்றா மன்றோ 552

மிக்கவுமே இக்கட்டாய் நிலைமை தோன்ற
மலிக்குலப்ஸ லெங்கிருந்தோ வீர ரோடு
தக்கசம யந்தனிலே எதிரி வீரர்
தமைக்குடைந்தே யுட்புகுந்தான் பலபேர் மாண்டார்
அக்கிரமக் காரரினை அழித்த வாறே
அஸ்ஸுமவர் படையோடு சூழ்ந்து கொள்ளப்
பக்கபல மாய்அஷ்ரப் தகியுத் தீனும்
பறந்துவந்தார் அஹ்மதொடு ஸயீதுஞ் சேர்ந்தான் 553

மின்னலெனத் தாக்குகின்ற வேகங் கண்டே
முன்சென்றே எதிர்க்கவிய லாத வீரர்
பின்னோக்கிப் புறமுதுகிட் டோட வாயிற்
புறமிருந்த வீரர்களை யுள்ளி ருந்தோர்
முன்னையிலும் வெறிகொண்டே மூர்க்க மாசு
மோதினரே மோதலினால் இஸ்ஸுத் தீனின்
இன்னுயிரும் பறிபோக முஸ்லிம் கள்தம்
எதிர்ப்புமிரு மடங்காகக் கூடிற் றன்றே 554

முன்னேறிச் சென்றாலிவ் வேளை வெற்றி
முகமனுரைத் திடுமதுபோல் தப்பா தின்றே
என்னுயிரும் பறிபோகும் என்ற நிந்தும்
இணையில்லாத் தியாகமொன்றைச் செய்தான் ஈஸா
மன்னுலகம் உள்ளளவும் புகழத் தக்க
மாவீரன் தியாகத்தைச் சரித்தி ரங்கள்
பொன்னெழுத்தாற் பொறித்துவைத்துக் காக்கும் இஸ்லாம்
பெற்றபெரும் பேரீஸா இஸ்ஸுத் தீனே 555

கோட்டையுள்ளே வாயிலண்டை குழுமி நின்ற
கிறிஸ்தவர்கள் தாக்குதலைத் தாங்கிக் கொள்ள
மாட்டாராய் ஆயுதங்கள் தனைவி டுத்தே
மண்டியிட்டுச் சரணடைந்தார் மாலைக் குள்ளே
காட்டாற்று வெள்ளம் போல் நிறைந்தார் முஸ்லிம்
காளையர்கள் வெற்றிப்பே ரொலிக ளோடே
கோட்டைக்குள் வராத்தொருவர் வெளியில் நின்றார்
காவலர்கோன் திமிஷ்கரசர் ஸலாஹுத் தீனே 556

வாக்களித்து மாறுசெய்த பாலி யானும்
வாக்கொள நினைந்திருந்த ஹெராக்கி யஸ்ஸும்
துக்கியவெண் கொடியோடு தலைகு னிந்தே
துணைக்கெவரு மற்றவராய் வந்தே நின்றார்
பார்க்கவெறும் மனிதரைப்போ லிருந்தார் பாவம்
பரிதாப நிலைக்கவரை யவரே செய்தார்
மார்க்கமொன்று மிலாநிலையும் வந்த தாலே
மனம்மாறிச் சரணடைய வந்துற் றாரே 557

சரணடைந்தோ மெதிர்க்கசக்தி யற்றோ ராகி
சுல்தானே எமைமன்னித் தருள வேண்டும்
கருணையொடு நாம்விடுக்கும் வேண்டு கோளைக்
கருத்தினிலே கொண்டிடுக பள்ளி யெல்லாம்
உரிமைநம தவைவருக்கும் அவற்றைக் காத்தே
யுதவிடவும் வேண்டுமிந்த நகரில் வாழும்
பிரசைகளின் உயிர்களுக்கும் உடமை கட்டும்
பாதுகாப்புத் தருகவென விரந்திட் டாரே 558

சற்றொருகால் சிந்தித்துப் பார்ப்பீ ரன்று
சரித்திரத்திற் கறைகொண்ட நிகழ்வு தன்னைக்
குற்றமற்ற முஸ்லிம்கள் தம்மைக் கொன்று
குருதிவெள்ள மோட்டியதை யுமது முன்னோர்
வெற்றிகொள் வேண்டுமென அவர்கள் செய்த
வெறிகொண்ட செயல்களினைத் தொண்ணூ றாண்டு
முற்றிவிட்ட போதிலுமெம் முள்ளஞ் சற்றும்
மறக்காதே யெனச்சுல்தான் நினைவு கூர்ந்தார் 559

அன்றொருகால் நடந்ததனை விடுவோம் நீங்கள்
அனைத்துமன்னர் களுமுங்கள் நாட்டில் வாழும்
என்னினத்து மாந்தரையே சூறை யாடி
இல்லாத துன்பமெலாம் இழைத்தே வந்தீர்
மன்னுயிரை மதியாது சிறையி லிட்டே
மாய்த்தீர்கள் இன்னும்பல் கொடுமை செய்தீர்
சொன்னதெலாம் உண்மையிவை யேற்பீ ரோநீர்
சொலவேறு முண்டென்றா லுரைப்பீ ரென்றார் 560

அத்தனையும் உண்மைமன்னா வவற்றை யெல்லாம்
 அருளுள்ளங் கொண்டுமன்னித் துதவ வேண்டும்
 உத்தமரே பேரரசே எனவி ரக்க
 ஓர்ந்துசெய்வோ மெனக்கூறி மன்னர் சென்றார்
 அத்தருண மாங்கிருந்தே வெளியே செல்வோர்
 ஐந்தைந்தே திர்ஹங்கள் தந்தே தத்தம்
 சொத்தனைத்து மெடுத்தேகச் சம்ம தித்தார்
 சுதந்திரராய்ச் செல்பவருஞ் சென்றிட்டாரே 561

பலநூறாய் ஓட்டகைகள் சுமந்தே செல்லும்
 பெருந்திருவேர் டாங்கிருந்தே சென்றாள் ராணி
 நலமாக வழியனுப்பி வைத்தார் சுல்தான்
 நகரத்தின் செல்வரெலாஞ் சென்றிட் டார்கள்
 பலகாலம் பள்ளிகளில் சேர்ந்தி ருந்த
 பொருட்களைத்தன் பொருட்களொடு ஹெரக்லி
 யஸ்ஸும்

இலவேறு னனுமளவில் சேர்த்தெ டுத்தே
 இடம்பெயர்ந்தார் இல்லாதோ ரேங்கி நின்றார் 562

தன்பணத்தி விருந்தளித்தோ ராயி ரம்பேர்
 தனைவிடுவித் தரன்பால்யான் அதுபேரல் மன்னர்
 மன்னவரின் இளவல்லை புத்தி னுந்தன்
 மனமிரங்க ஆயிரம்பே ருரிமை பெற்றார்
 இன்னுமாங்கோ ராயிரம்பேர் மன்னர் மைந்தர்
 இருவருமே வேண்டியதால் இடம்பெ யர்ந்தார்
 என்பங்கா யிருக்கட்டு மென்றே சுல்தான்
 இசைந்திட்பல் லாயிரம்பே ரேகி னாரே 563

விடைபெற்றுச் சென்றார்கள் யாத்தி ரைக்காய்
 வந்திருந்தோர் வரியேதுந் தந்தி டாதே
 தடைசெய்தார் டைர்கோட்டை தம்மை மூடித்
 தமதுமதத் தோர்க்கபயந் தாரா தன்னார்
 கடைச்செயலால் மனம்மாறி னோர்கள் மீண்டே
 கலிமாவை வாய்மொழிந்தார் சரித்தி ரத்தில்
 திடமாக இடம்பெற்ற தாமிச் செய்கை
 தமைத்தாமே இழிவுசெய்த செயலா மென்றே 564

பெருமானார். "மிஃராஜுக்" காங்கி ருந்தே
 போனதினத் தன்றுசுல்தான் சபையைக் கூட்டி
 உரியபடி வீரருக்குப் பரிசுந் தந்தார்
 ஊரெல்லாம் விழாக்கோலம் பூண்டதன்றோ
 சரிசமமாய் அனைவருமே மகிழ்வு கொண்டார்
 சரித்திரநன் நாயகரை வாழ்த்தி னார்கள்
 அரியவெற்றி கொண்டசுல்தான் வாழ்க வென்றே
 அகிலமெலா மொலித்திடச்செய் தாரே யம்மா 565

27. அன்பின் வெற்றி

சனங்களெலாம் ஜெருஸலத்தின் வீதி தோறும்
 சந்தோஷத் தால்மகிழ்ந்தே இருக்க வாங்கோர்
 மனம்மட்டும் ஏங்கியது தனக்கா யெந்த
 மார்க்கமுமே இல்லைநான் அனாதை யென்றே
 தனைத்தானே நொந்தபடி தோட்டத் துள்ளே
 தனித்திருந்தாள் ஜோன்அவளின் மனக்கண் முன்னே
 மனமுவந்த ஸய்தோடு தந்தை யாரும்
 மாறிமாறி வரக்கண்டாள் குழப்ப முற்றாள் 566

பெருவெற்றி கொண்டசுல்தான் மனம்ம கிழ்ந்தே
 போர்வீர ரனைவருக்கும் பரிசில் தந்தார்
 உரியசிறப் போடுபெற்ற பொருட்க ளொடு
 உவந்தனனே ஸய்தஜோனைக் காண வென்றே
 தரியாது மாளிகைக்குட் சென்றா னங்கே
 தனதுமனங் கவர்ந்தாளைக் காணா தோடி
 அருகிருந்த மலர்த்தடத்துள் நுழைந்தான் ஜோனை
 அங்குகண்டான் மலரிடையோர் மலரைப் போன்றே
 567

பார்த்தவளைப் பேசிப்பல் நாட்க ளாகிப்
 போனதனாற் பிரிவின்துய ரோடு மோர்நாள்
 பார்த்திருந்தான் வந்ததது பரிசிலோடே
 பற்பலவும் நினைந்துவந்தான் பேசிப் பேசிக்
 காத்திருந்த நாட்கடனுந் தீர்க்க வென்றே
 காரிகையும் ஆங்கிருந்தாள் தேனுண் வண்டு
 பூத்திருந்த மலரொன்றில் மொய்க்கக் கண்டான்
 புன்னகைத்தே யதன்வழியைப் பற்றி னானே 568

ஆசையுட னவளருகில் வந்தே நின்றான்
 அறிந்துமவன் முகம்நோக்கா தவளி ருந்தாள்
 பேசிடுவா ளெனநினைந்தான் பேசா தெங்கோ
 புறம்நோக்கி யவனுளத்தை வருந்தச் செய்தாள்
 “யோசனையேன் ஜோனுனக்கு மகிழ்ச்சி யோடே
 இருக்கின்ற இவ்வேளை” என்றான் “யாரை
 யாசித்துப் பெறுவதுநான் அனாதை என்னை
 எப்படித்தான் மகிழ்ச்சிவந்து சேரு” மென்றான் 569

“எப்படியு னைநீயோ ரனாதை யென்பாய்
 இங்குகல்தான் முதற்கொண்டே அனைத்துப் பேரும்
 ஒப்பியுனை ஆதரிக்கும் போது மென்றன்
 உயிராக நான்வரித்துக் கொண்ட போது
 தப்பாக எமையெல்லாங் கருதி யுன்னைத்
 தாழ்த்துவது தகா” தென்றே எடுத்துக் கூற
 “இப்போதே யென்தந்தை சொன்ன வாறாய்
 இயற்றிடுக இங்கிருக்க இயலா” தென்றான் 570

“உன்தந்தை சொன்னதென்ன” என்றான் “என்னை
 ஓர்கன்னி மடத்தினிலே சேர்க்க” என்றான்
 “உன்விருப்பம் அதுவானால் செய்கின் றேன்நான்
 உனதுவிருப் பதுவாமோ சொல்நீ” யென்றான்
 “கன்னியாக வேயிருந்து மீதி வாழ்வைக்
 கழித்திடநான் விரும்புகின்றே” னென்றான்
 “ஜோன்நீ
 என்னையிங்கே நிராதரவாய் விட்டு விட்டா
 ஏகமனங் கொண்டாயென்” றியம்பிச் சொல்வான்
 571

“உன்விருப்ப மஃதானால் மறுத்தி டேன்நான்
 உடனேநீ புறப்படலாம் ஆனா லிந்த
 வன்மனத்தைக் கொண்டிருப்பா யென்றி ருந்தால்
 வளர்ந்துவந்த ஆசையைநான் கொன்றி ருப்பேன்
 முன்னொருகா லுரைத்தாய்நீ என்றன் மீது
 முடிவில்லா தன்புனக்குண் டாமே யென்றே
 இன்றில்லா தெங்கொளிந்து போன தஃது
 ஏனென்னை ஏமாற்றத் துணிந்தா” யென்றான் 572

“அன்பென்று முண்டுங்கள் மீதெ னக்கும்
 அழியாதே நானழியு மட்டு” மென்றான்
 “பின்னேனோ தடுமாற்ற” மென்றான் சற்றுப்
 பொறுத்திருந்தே வாய்திறந்தா ளவனை நோக்கி
 “என்னைப்போல் நீங்களுமோர் கிறிஸ்த்தோ னாக
 இணங்கிடுக முடிவைநான் மாற்ற” என்றான்
 சொன்னசொற்கள் செவிசட்டுப் பொசுக்கத் தீயில்
 துவளுகின்ற புழுப்போல ஸயீதா னானே 573

“என்னசொல்வ தென்றறியா துரைத்தா யுன்மேல்
 எல்லையிலா தன்புகொண்டே னென்ப துண்மை
 உன்னளவில் நானெதையுஞ் செய்வே னென்ப
 துறுதியதில் நனையளவும் ஐய மில்லை
 என்னுயிரின் மேலாக வதற்கும் மேலாய்
 என்றும்நான் இல்லாததை நேசிக் கின்றேன்
 மன்னுயிர்மேற் காதலுக்காய் மதத்தை மாற்றும்
 மனப்பலத்தை இழந்தவன்நா னில்லை” யென்றான்
 574

“நானுமுங்கள் போலெனது மதத்தின் மீது
 நம்பிக்கை கொண்டதுபோ லிருப்பே” னென்றான்
 “ஏனறியாய் நமதிருவர் மார்க்கத் திற்கும்
 இடையிலுள்ள வேற்றுமையை நபிஈ ஸாவை
 வானுலகு படைத்தாள்வோன் தூத ராக
 வரித்துள்ளோம் நாங்களெங்கள் தூதர் தம்மை
 ஞானமுள்ள கிறிஸ்த்தவர்கள் கூட வோர்நன்
 நபியாக ஏற்பதில்லை” எனவு ரைத்தான் 575

“யாருமுன்னை வற்புறுத்த வில்லை நீயுன்
இட்டம்போல் நடவுனக்கு வேண்டும் போது
சேரவழி செய்கின்றேன் மடத்தி லொன்று
தெரிந்துகொள்வாய் நீயின்றி என்றன் வாழ்வு
ஈரமிலாப் பாலைநிலம் போலா மென்றன்
இறுதிநொடி வாழ்வுவரை மறவே னுன்னை
தேரணைத்து முண்மை” யெனக் கூறிச் செல்லத்
தொடங்குமுன்னே யவன்மடியில் ஜோன்வி முந்தாள்
576

எழுந்துசெல விடாதுமடி மீது வீழ்ந்தே
இதயத்தைப் பிழிந்தெடுத்து விடுவாள் போன்றே
அழுதுகண்ணீர் வடித்தனளே ஜோன்ஸ யீதும்
ஆறுதலுஞ் சொல்லவிய லாதி ருந்தாள்
விழிபெருக்கும் நீரோடு வார்த்தை கோத்தே
வெற்றிகொண்டு விட்டீர்க ளென்றா ளின்னும்
அழியாது நம்காதல் அகலேன் விட்டே
ஆண்டவன்மீ தாணையிது வெனவி சித்தாள் 577

பிரிந்திடநான் மாட்டேனென் றியம்பக் கேட்டுப்
பேரானந் தனிற்றிளைத்தான் ஸயீதுங் கண்கள்
சரித்துவிட்ட ஆனந்த முத்தி ரண்டைச்
சேர்த்துப்பொன் கேசத்தைக் கோதி விட்டான்
உரிமையொடு கூறினளே இன்றே நானும்
உங்கள்மதந் தனிற்சேர்வே னென்றே யாங்குக்
குரலொன்று கேட்ட “தல்ஹம் துலில்லாஹ்” வென்றே
கூறியவா றாய்ஷாதா னாங்கு வந்தாள் 578

“அறியாது வந்துவிட்டேன் மன்னி யுங்கள்
ஆனந்தச் செய்தியொடு தேடித் தேடி
மறைவாக இங்கிருப்ப தறியா துற்றேன்
மஹஜபீனின் திருமணத்தைக் கூற வந்தேன்
நிறைவாக நாள்குறித்தும் விட்டா ருங்கள்
நண்பரஷரப் தானவளை மணப்பா” ரென்றாள்
மறுநிமிட மெழுந்துநின்றாள் ஜோன வள்கண்
மணித்துளிக ளோடுநகை பூக்க நின்றாள் 579

அண்ணனது திருமணத்தைக் கூற வந்த
ஆய்ஷாவை நோக்கியுடன் ஜோனு ரைப்பாள்
“முன்னரிதை நானறிவேன் முகம லர்வால்
மற்றொன்றைக் கூறவந்தாய் எனநினைந்தேன்”
கண்ணிறைந்த குறும்போடு மீண்டுஞ் சொல்வாள்
“கல்யாணம் உனக்கென்று சொல்வா யென்று
எண்ணிவிட்டேன் இயம்பாயோ எப்போ தஃது”
என்றனளே நாணத்தால் முகஞ்சி வக்க 580

ஜோன்முஸ்லி மாகிவிட்டா ளென்ற செய்தி
நொடிக்குள்ளே பரவவிட்டாள் ஆய்ஷா வந்தத்
தேனான செய்தியறிந் தோர்க ளெல்லாஞ்
சேர்ந்துமகிழ்ந் தனரடுத்த நாளிற்காலை
ஜோனுடனே ஆயிஷாவும் சேர்ந்தே கேலி
செய்யவந்த போதுமஹஜ பீனு ரைப்பாள்
“தேனாக இனித்ததடி செய்தி யொன்று
திருமணமாம் உங்களுக்கும் என்னோ” டென்றே
581

ஒருவர்முகம் பார்த்தொருவர் நகைத்த வாரே
உண்மையல்ல இதுபொய்யே என்றார் கேட்டே
இருவருக்கும் நடுவினிலே வந்து நின்றே
“என்னருமைத் தோழிகளா” எனவி ளித்தே
“தெரிவீர்கள் பொய்யல்ல உண்மை யுங்கள்
திருமணமும் என்னோடே” என்று கூற
ஒரேகிளையில் விரிந்தமலர் மூன்றைப் போன்றே
உளமகிழ்வை வதனங்கள் காட்டிற் றம்மா! 582

நிறைவுற்றது

மருதமுனை மைந்தன்

மருதமண் பூத்த மைந்தன்
 "மருத"மென் "ஜின்னாஹ்" என்றன்,
 அருகினில் வாழ்ந்தான் பன்னான்
 அறிகிலேன் நேரில் அன்னான்
 ஒருமுறை "வகவ" மேடை
 086 ஒதநான் கவிதை "ஜின்னாஹ்"
 மருங்கினில் அழைத்துச் செல்ல
 மயங்கினான் இதயந் தொட்டேன்!
 இலக்கியச் சந்தைக் கிந்த
 இனியநல் "ஜின்னாஹ்" வையான்
 உலவிட அழைத்து வந்தேன்;
 உடன்வரு வழியில் நீண்டு
 பழகிய பண்ணை "சிந்து"ப்
 186 பணிமனை சென்றோம்; ஆங்கே-
 தலைமையா சிரியர் 'எஸ்டி
 சிவநா யக'ரைக் கண்டோம்!
 சந்திப்புத் தொடர்ந்த தெல்லாச்
 சந்தர்ப்பங் களிலு மிந்த
 புந்திசால் கவிஞன் தன்னைப்
 புவிபோற்ற வுயர வைத்தோம்;
 மந்திர மாய மாமோ
 288 மன்னவன் கவிதை யாண்டான்;
 சிந்தைகொள் மஹஜ பீனைச்
 செய்தனன் கவியாய் வென்றான்!

கொழும்பு "காத்திபுல்-ஹக்"- எஸ். ஐ. நாகூர் கனி

கவிதையில் ஒரு மன்னன்

ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தின் சிந்தை கவர்ந்தவொரு
மன்னாதி மன்னன் கவிக்கலையில்--அன்னான்
பெயரும் புகழும் பெருந்தியும் பெற்றே
உயருகநல் உள்ளத் தளவு.

எஸ். டி. சிவநாயகம்
பிரதம ஆசிரியர்,
சிந்தாமணி, தின்பதி,
ஸ்ரீலங்கா.

16-12-1991

